

Budhismaj Tradukoj 1
佛学世界语译丛 1

BUDHISMAJ FABLOJ
百喻经故事

Esperantigis Miaohui
Voĉlegis Zhao Jianping

妙慧编译
赵建平配音

Budhana Retejo Esperantista
佛学世界语网

BUDHISMAJ TRADUKOJ 1

佛学世界语译丛 1

BUDHISMAJ FABLOJ

百喻经故事

Esperantigis Miaohui

妙慧编译

Voĉlegis Zhao Jianping

赵建平老师配音

Budhana Retejo Esperantista

<http://www.budhano.cn>

Rimarko:

Ĉe ĉiu titolo estas kvadrata kodo, per kiu vi povas aŭdi la koncernan voĉlegon de s-no Zhao Jianping dum via legado se vi skanas ĝin per via poŝtelefono.

提示:

每个标题旁边都有二维码。阅读时用手机扫描二维码，则可以收听赵建平老师的配音。

ENHAVO

1. Manĝado de salo.....	1
2. Lakto por festeno.....	2
3. Vundiĝo pro piroj.....	4
4. Malĉastulino kaj ŝia edzo.....	6
5. Trinki akvon el la rivero.....	8
6. Malsaĝulo kaj lia mortinta filo.....	10
7. Fratiĝo nur por mono.....	12
8. Ŝtelisto kaj la priŝtelaĵo.....	14
9. Laŭdo al la patro.....	16
10. Konstruigi trietaĝan domon.....	18
11. Antaŭvido de la bramano.....	20
12. Malvarmigi bolantan akvon.....	22
13. Koleremulo	24
14. Komercistoj kaj ilia gvidisto.....	26
15. Medicinaĵo rapide kreskiga.....	28
16. Plidolĉigi sukerkanon.....	30
17. Kvarcent moneroj por la kvindek.....	32

18. Proksimiĝo al la akrigilo.....	34
19. Serĉadi la perditan bovlon.....	36
20. La reĝo kaj la mispunito.....	38
21. Deziro por pliaj filoj.....	40
22. Elvendi kalambakon.....	42
23. Ŝtelisto kaj la ŝtelitaj silkaĵoj.....	44
24. Semi rostitan sezamon.....	45
25. Akvo kaj fajro.....	46
26. Gajni favoron de la reĝo.....	48
27. Metodo por kuraci vundon.....	50
28. Pliĉarmigi la edzinon.....	52
29. Klopodo por plej valora vestaĵo.....	54
30. Edziĝo de la ŝafisto.....	56
31. “Kapabla azeno”.....	58
32. Ŝteli oran ingoton.....	61
33. Haki arbon por preni fruktojn.....	63
34. Mallongigi la vojon.....	65
35. La hazardaj trezoroj.....	67
36. Restigi la feon.....	69
37. Mortigi la restajn bovojn.....	71

38. Trinki akvon el la ligna tubo.....	73
39. Ŝmiri la domon.....	75
40. Sufero de la kalveco.....	77
41. Kverelo inter du demonoj.....	79
42. Protekti kamelan felon.....	81
43. Granda ofero por bagatelaĵo.....	83
44. Satiĝo pro la duona kuko.....	84
45. Gardi pordon	86
46. Serĉi gruntbovon.....	88
47. Imiti birdan grakon.....	90
48. Besto kaj arbo	92
49. Diskutado pri la trovitaj haroj.....	94
50. Kuraci la ĝibon.....	96
51. Kuna servistino.....	97
52. Amuzisto kaj la reĝo.....	99
53. Reciproka venĝo.....	101
54. Kapo kaj vosto.....	103
55. Lojala subulo.....	105
56. Postulo al “nenio”.....	107
57. Flati la prestiĝulon.....	109

58. Dividi la heredaĵon.....	111
59. Rigardi la botelfaradon.....	113
60. Ombro de oro.....	115
61. La Kreaĵo de brama disĉiplo.....	117
62. Resaniĝo per fazanaĵo.....	119
63. Teruriĝo pro la kostumo de demono.....	121
64. Luktado kun la imagita demono....	123
65. Kvincent kneloj.....	125
66. Reciti stirmetodon.....	130
67. La lasta kuko.....	132
68. Sin venĝi.....	134
69. Rapida manĝado.....	136
70. Gustumi mangojn.....	138
71. Blindiĝo pro la edzinoj	140
72. Buŝo da milio.....	142
73. Mensogo pri la ĉevalo.....	144
74. Evito de puno.....	146
75. Perdo de ambaŭ urno kaj kamelo...	148
76. Aspiro al la reĝidino.....	150

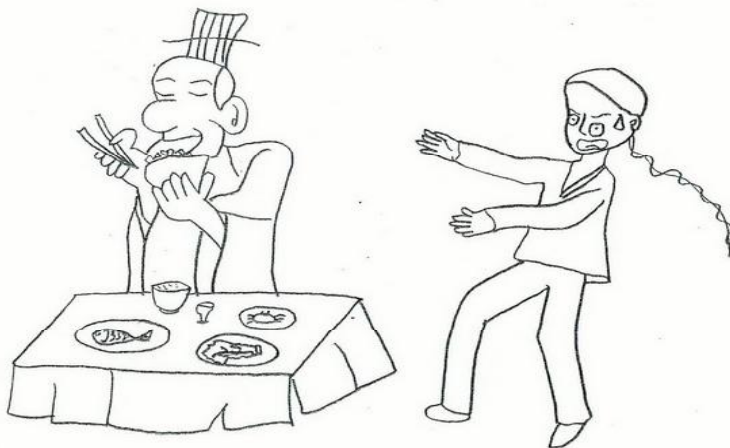
77. Melki virazenon.....	152
78. Hastema filo.....	154
79. Porti benkojn por la reĝo.....	156
80. Klistero.....	158
81. Venĝo kontraŭ la urso.....	160
82. Semi tritikon.....	162
83. Venĝo de simio.....	163
84. Bati hundojn pro la luna eklipso.....	165
85. “Doloro nur pro la okuloj”.....	166
86. Protekti orelingojn.....	168
87. Dividi la ŝtelaĵon.....	170
88. Simio kaj sojfaboj.....	172
89. Ora putoro.....	174
90. Malriĉulo kaj la trovita mono.....	176
91. Revo de malriĉulo.....	178
92. Knabo kaj knelo.....	180
93. Maljunulino kaj urso.....	182
94. kanalo “Mani”	184
95. Rakonto pri kolomboj.....	186
96. Falsa blindulo.....	188

97. Perdo de vestaĵo kaj ormonero.....	190
98. Mortigi testudon.....	192
Postskribo pri la Esperanta Traduko.....	193

1. Manĝado de salo



Iam antaŭe, malsaĝulo gastis ĉe sia amiko. La amiko regalis lin per manĝaĵo. Li sentis la manĝaĵon sengusta, do la amiko aldonis iom da salo. Li gustumis la manĝaĵon kaj trovis ĝin multe pli bongusta. Li pensis: “La manĝaĵo bongustas pro la salo. Nur iom da salo faris la manĝaĵon tiel bongusta, do pli da salo faros ĝin multe pli bongusta.” Li do ekmanĝis nur salon. Tio difektis lian gustorganon kaj suferigis lin treege.



2. Lakto por festeno



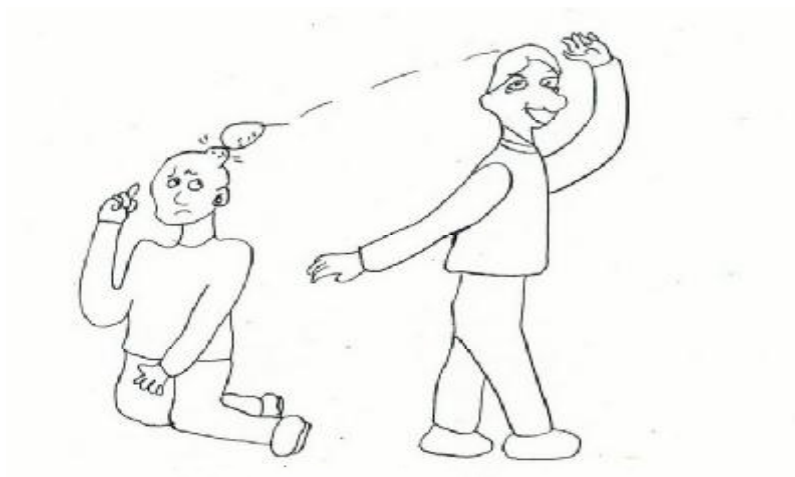
Iam malsaĝulo volis regali gastojn kaj ekpreparis bovinan lakton por la festeno. Li pensis: “Se mi melkos la bovinon ĉiutage, la lakto pli kaj pli multiĝos, sed mankos al mi la tenujoj por tio. Krome, la lakto facile ranciĝos. Estas pli bone, ke la bovino tenu la lakton en sia ventro ĝis la festeno.” Do li apartigis la bovidon for de la bovino. Monaton poste, li elkondukis la bovinon je la festeno. Sed tamen, malgraŭ lia pena melkado, la bovino donis neniom da lakto. La gastoj aŭ mokridis lin aŭ koleris je li pro tio.



3. Vundiĝo pro piroj



Iam estis kalva malsaĝulo. Iu senĉese batis la kapon al li per piroj kaj vundis lin, tamen li toleris la baton silente anstataŭ forkuri. Vidinte tion, oni admonis lin: “Kial vi ne forkuru? Jen via kapo vundiĝis pro la bato.” Sed la malsaĝulo respondis: “La batanto estas forta kaj sovaĝa, sed tre malsaĝa. Li prenis mian senharan kapon kiel ŝtonon, batis per piroj kaj vundis ĝin.” Oni diris: “Kiel malsaĝa vi estas, kaj vi eĉ opinias lin tia! Se vi havus sufiĉan prudenton, vi forkurus kaj facile evitus tion. Kial vi lasas lin daŭre vundadi al vi la kapon!”

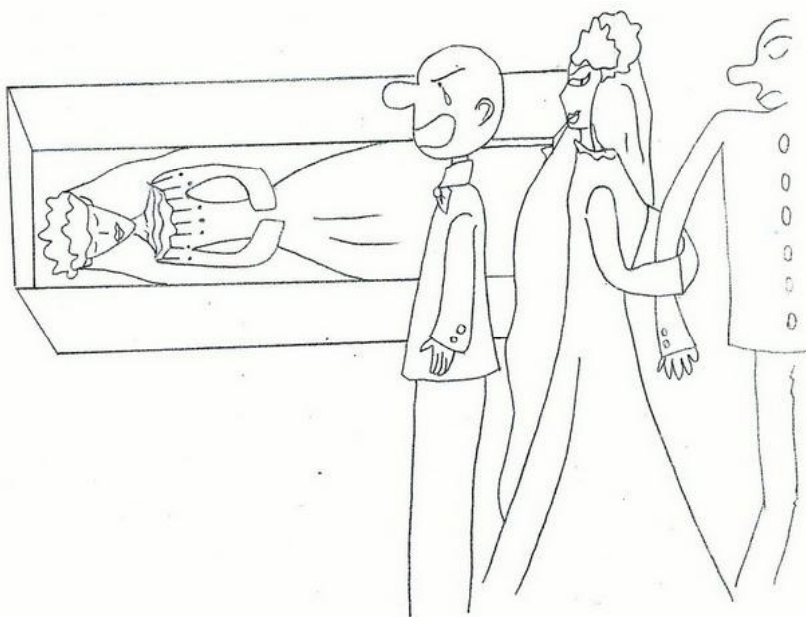


4. Malĉastulino kaj ŝia edzo



Iam estis malsaĝulo, kiu amegis sian edzinon. Lia edzino estis ĉarma, sed malĉasta. Dum ŝia kontakto kun aliaj viroj, ŝin regis arda pasio. Ŝi volis forlasi sian propran edzon kaj sin ĵeti en la sinon de alia viro. Ŝi do ŝtele diris al maljunulino: “Post mia foriro vi trovu virinan kadavron, metu ĝin en nian ĉambron, kaj diru al mia edzo, ke mi mortis.” Dum foresto de la malsaĝulo, la maljunulino metis virinan kadavron en lian ĉambron, kaj poste diris al li: “Via edzino mortis.” Rigardinte la kadavron, la edzo vere kredis tion. Li do ploregis korŝire. Per multaj lignoj kaj oleo li cindrigis la kadavron, ensakigis la cindron kaj tenis ĝin en sia sino tagnokte. Nelonge poste, la edzino tediĝis pri la kromedzo, kaj revenis al sia antaŭa

hejmo. Ŝi diris al la edzo: “Mi estas via edzino.” La edzo respondis: “Mia kara edzino jam forpasis. Kiu estas vi, ke vi eĉ aŭdacas pretendi vin kiel mian karulinon!” Malgraŭ la eksplikado de la edzino, la malsaĝulo neniel kredis, ke ŝi vere estas lia edzino.

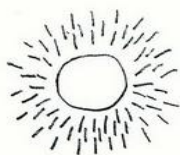


5. Trinki akvon el la rivero



Iam estis viro, al kiu mankas saĝo. Foje, li suferis pro soifo kaj volegis trinki akvon. Kiam li vidis vaporon el la kamparo, li opiniis, ke tio estas akvo. Do li kuregis longan vojon eĉ ĝis Hindia Rivero. Atinginte la riverbordon, li nur gapis la akvon anstataŭ ektrinki. Iu demandis: “Vi serĉis akvon por trinki. Nun vi ja estas ĉe la rivero; pro kio vi ne trinkas?” La malsaĝulo respondis: “Mi trinkus, se mi povus fintrinki ĉion el la rivero; tamen estas tro multe da akvo por mi trinki, mi do trinku neniom.” Aŭdinte tion, ĉiuj ekridis.

6. 渴见水喻



6. Malsaĝulo kaj lia mortinta filo



Iam antaŭe, malsaĝulo havis sep filojn. Post morto de unu el la filoj, la patro intencis transloĝiĝi por restigi la mortinton en la domo. Informiĝinte pri lia decido, la najbaroj diris al li: “La vivantoj kaj mortintoj apartenas al malsamaj mondoj. Vi devas bele vesti lin kaj enterigi lin en malproksimo. Pro kio vi mem pretas transloĝiĝi por cedi al li la domon?” Aŭdinte tion, la malsaĝulo pensis: “Se mi ne restigos la mortinton en la hejmo, mi devos porti lian korpon eksteren por enterigi. Mi do mortigu alian por ligi al la alia pinto de mia vekto. Tio faciligos al mi la portadon.” Li do mortigis alian filon, vekte portis ambaŭ kadavrojn eksteren kaj enterigis en malproksima arbaro. Oni ĉiuj mokis lin. Ili opiniis, ke ili neniam vidis tiel

stultan homon en la mondo.



7. Fratiĝo nur por mono



Iam estis viro bela, saĝa kaj riĉa. Ĉiuj en la regiono laŭdis lin. Vidinte tion, malsaĝulo titolis lin frato por peti lian monon laŭ bezono. Sed kiam la riĉulo povriĝis, kaj devis pagi siajn ŝuldojn al aliaj, la malsaĝulo ne plu tiel nomis lin. La najbaroj riproĉis la malsaĝulon: “Vi estas stulta. Kial vi nomis lin frato kiam vi bezonis monon, sed tuj deklaris lin ne via frato kiam li ŝuldis al aliaj?” La malsaĝulo respondis: “Mi nomis lin frato nur por peti lian monon. Fakte li ne estas mia frato. Do kiam li povriĝis, mi ne plu rigardu lin kiel mian fraton.” Aŭdinte tion, oni ĉiuj mokridis lin.



8. Ŝtelisto kaj la priŝtelaĵo



Antaŭ longa tempo, iu ŝtelis vestaĵojn el la reĝa trezorejo kaj forkuris malproksimen. La reĝo sendis armeon kapti lin. Kiam oni eskortis lin al la reĝo, la reĝo demandis: “De kie vi havigis al vi la vestaĵojn?” La ŝtelisto respondis: “Tio estas la heredaĵo de mia avo.” La reĝo ordonis lin surmeti la vestaĵojn. La vestaĵoj fakte ne apartenis al la ŝtelisto, do li tute ne sciis kiel konvene sin vesti per ili. Tion, kion oni devas meti sur la manojn, li metis sur la piedojn; tion, kion oni devas meti sur la talion, li metis sur la kapon. La reĝo alvenigis ĉiujn siajn subulojn, kaj detale informis ilin pri la okazaĵo. Li diris al la ŝtelisto: “Se la vestaĵoj estus hereditaj de via avo, vi devus scii kiel surmeti ilin konvene. Sed pro kio vi ne povas vin vesti ĝuste?”

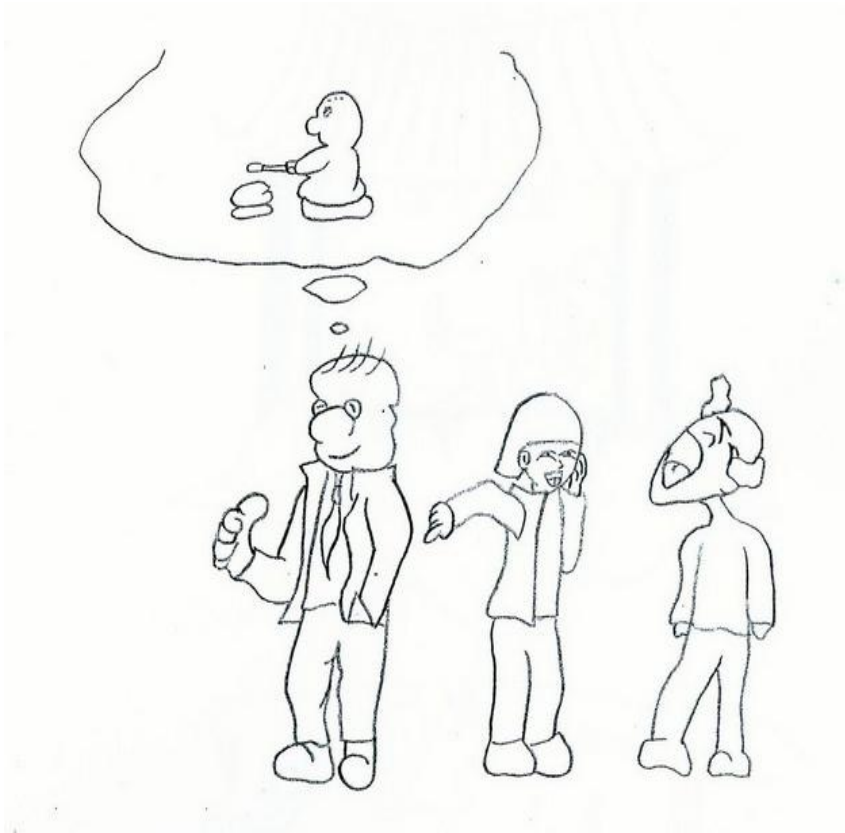
Tiel oni scias bone, ke la vestaĵoj estas ŝtelaĵoj, sed ne viaj propraj posedaĵoj.”



9. Laŭdo al la patro



Iam, iu laŭdis sian patron al aliuloj, dirante: “Mia patro estas bonkora. Li nek atencas nek ŝtelas; li estas honesta kaj justa; li estas malavara kaj emas doni almozon.” Aŭdinte tion, malsaĝulo diris: “La virto de mia patro estas des pli supera.” La aliaj demandis: “Kia estas via patro? Bonvolu diri al ni.” La malsaĝulo respondis: “Li eĉ neniam spertis seksan vivon ekde la infaneco.” La aliaj demandis: “Se li estus libera de volupto, kiel li povus generi vin?” Tio fariĝis onia ridindaĵo.



10. Konstruigi trietaĝan domon



Antaŭ longa tempo estis riĉa homo senscia kaj malsaĝa. Kiam li gastis ĉe alia riĉulo, li vidis trietaĝan domon altan, vastan kaj brilan. Li ekŝatis ĝin kaj diris al si mem: “Mi estas ne malpli riĉa ol li. Kial mi ne konstruigu tian etaĝdomon?” Li do senprokraste alvenigis metiistojn kaj demandis ilin: “Ĉu vi povas konstrui tian etaĝdomon?” Ili respondis: “Jes, ni povas. Tiu etaĝdomo estas konstruita de ni mem.” Li ordonis: “Konstruu por mi tian etaĝdomon.” La metiistoj konsentis kaj eklaboris. Ili mezuris la sidejon kaj ekmasonis brikojn por la konstruaĵo.

Vidinte tion, la riĉa homo neniel komprenis, kion faras la metiistoj. Li demandis ilin: “Kian domon vi konstruas?” Ili respondis: “La trietaĝan.”

La riĉulo diris: “Mi ne volas la malsuprajn du etaĝojn. Konstruu por mi nur la plej supran.” Ili respondis: “Tio ne eblas. Kiel oni povas konstrui la duan etaĝon sen la unua, kaj la trian etaĝon sen la dua?” La malsaĝulo ordonis obstine: “Mi ne volas la malsuprajn etaĝojn. Vi devas konstrui nur la supran por mi!” Aŭdinte la respondon, ĉiuj metiistoj mokis lin kun rido: “Kiu en la mondo kapablas konstrui la suprajn etaĝojn sen la malsupraj!”

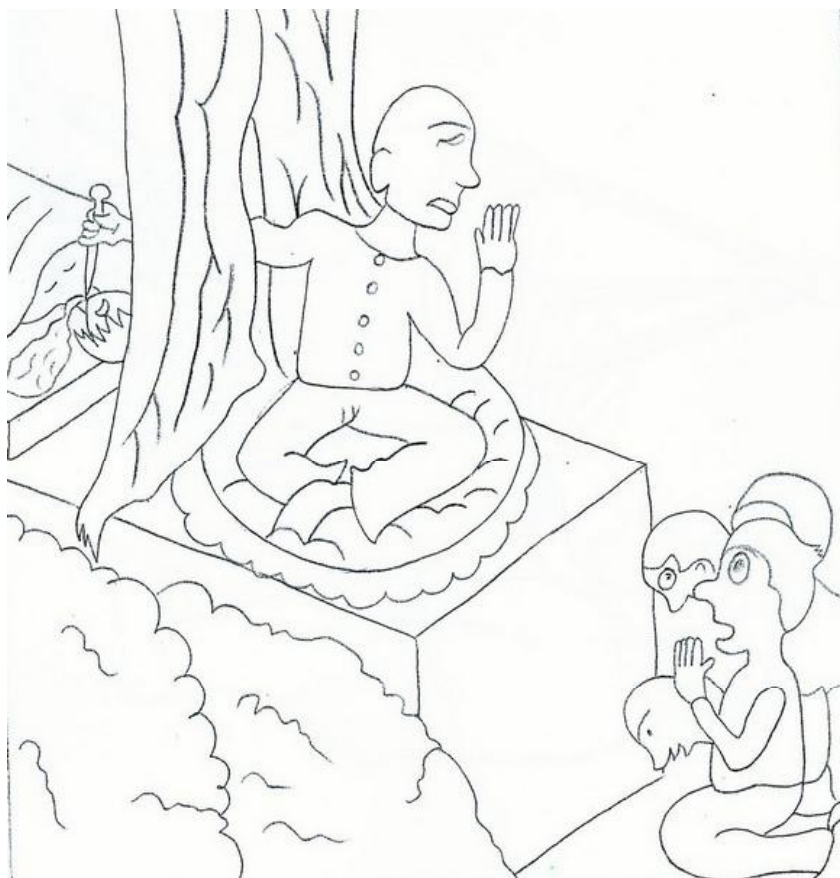


11. Antaŭvido de la bramano



Iam estis bramano. Li pretendis, ke li estas erudicia pri astrologio kaj aliaj diversaj scioj. Li volis pavi per sia kapablo, do li iris al alia lando, brakumis sian filon en la sino, kaj ploregis dolore. Vidinte tion, oni demandis: “Pro kio vi ploras?” La bramano respondis: “Tiu ĉi knabeto mortos en sep tagoj. Min doloras la mallongeco de lia vivo, do mi ploras.” Oni konsolis lin: “La homa vivo estas ne facile sondebla. Eble vi eraris en la kalkulo, kaj li ne mortos je la supozita tempo. Kial vi ploras antaŭe pro tio?” La bramano respondis: “Eĉ mallumiĝus la suno kaj la luno, kaj eĉ falus la steloj, tamen neniam eraras mia aŭguro.” Sorĉate de la prestiĝo kaj profito, li mortigis sian propran filon je la sepa tago por pravigi la aŭguron. Informiĝinte

pri la morto de la knabo, oni admiris lian kapablon: “Vere ĉioscia homo! Li pravas en la aŭguro.” Ili ekkredis kaj estimis lin.



12. Malvarmigi bolantan akvon



Iam antaŭe, kiam malsaĝulo dekoktis nigran sukeron por solidigi ĝin, riĉulo venis en lian domon. La malsaĝulo pensis: “Mi devas regali lin per sukera akvo.” Li tuj verŝis iom da akvo en la kaldronon kaj ekboligis ĝin. Dum la boligado li senĉese ventumis la akvon per ventumilo, por ke ĝi malvarmiĝu kiel eble plej rapide. Vidinte tion, oni diris al li: “Kiel la sukera akvo povas malvarmiĝi je via ventumado, se vi ne ĉesigas la bruladon de la fajro?”



13. Koleremulo



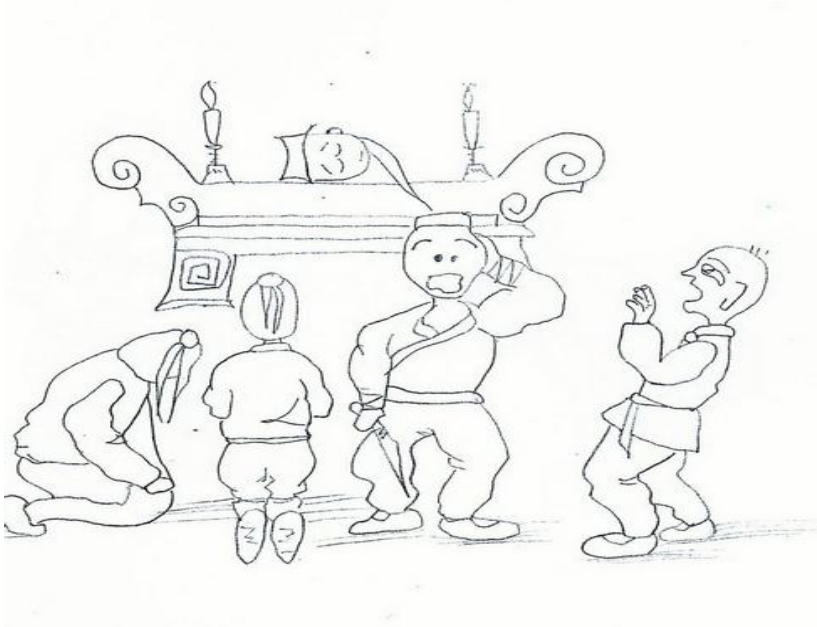
Iam antaŭe, dum babilado kun aliaj en la ĉambro, iu laŭdis, ke iu alia estas bonulo krom nur du mankoj: koleremo kaj senpripensemo. Ĝuste tiam, la priparolato pasis preter la domo kaj hazarde kaptis la lastajn vortojn. Li do enĉambriĝis furioze, kaptis la parolinton kaj ekbatis lin. La ĉeestantoj demandis: “Pro kio vi batas lin?” La koleremulo respondis: “Kiam mi estis kolerema kaj senpripensema? Tamen li tiel diraĉis, mi do lin batis.” Oni diris: “Jen vi ja montras viajn koleremon kaj senpripensemon. Kial vi ankoraŭ neas pri tio?” La koleremulo furioziĝis kiam oni parolis pri liaj mankoj, kaj oni ĉiuj mokis lin pro tio.



14. Komercistoj kaj ilia gvidisto



Iam antaŭe, pluraj komercistoj volis vojaĝi al la maro, tamen neniu el ili konis la vojon. Ili decidis dungigi gvidiston por gvidi ilin. Post serĉado, ili fine trovis unu kaj ekvojaĝis sub lia konduko. Ili renkontis templon de Dio en sovaĝa regiono. Tie oni devis mortigi homon kaj oferi lin al la Dio por preterpasi la templon. La komercistoj interkonsiliĝis, kaj diris: “Ni ĉiuj estas amikoj aŭ parencoj, do neniu el ni devus esti mortigita. Nur la gvidisto taŭgas por tio.” Ili do mortigis la gvidiston, oferis lin al la Dio, kaj daŭrigis sian vojaĝon. Sed tamen ili perdis la vojon post nelonge. Neniu sciis, al kiu direkto ili devas iri. Pro tio ili ĉiuj mortis de malsato en la sovaĝejo.



15. Medicinaĵo rapide kreskiga



Iam al reĝo naskiĝis filineto. La reĝo tuj alvenigis palacan kuraciston kaj ordonis lin: “Donu al mi bonan medicinaĵon, por ke mia filino elkreskiĝu senprokraste per ĝi.” La kuracisto respondis: “Mi donos al vi bonan medicinaĵon, kiu povas elkreskigi ŝin rapide, sed nun mi devas iri aliloken por pretigi ĝin. Vi ne rajtas vidi vian filinon ĝis mia reveno. Post kiam mi estos preta, mi petu ŝin preni la medicinaĵon kaj montru ŝin al vi.” La kuracisto do vojaĝis malproksimen por la medicinaĵo. Post dek du jaroj li revenis al la palaco. Tuj kiam la reĝidino prenis la medicinaĵon, li kondukis ŝin al la reĝo. Vidinte, ke lia filino estas multe pli alta ol antaŭe, la reĝo ĝojegis. Li pensis: “Vere

bona kuracisto! Mia filino prenis lian medicinaĵon, kaj vere kreskis tiel multe.” Li do premiis la kuraciston per multaj trezoroj. Tiam ĉiuj miris pri la malsaĝo de la reĝo. Li eĉ ne scipovis kalkuli la tempon, sed atribuis la kreskadon de la filino nur al medicinaĵo!



16. Plidolĉigi sukerkanon



Iam antaŭe, du viroj kune plantis sukerkanon. Ili interkonsentis, ke ili premiu tiun, kiu plantas bone, kaj punu tiun, kiu plantas malbone. Tiam iu el ili pensis: “La sukerkano estas tre dolĉa. Se mi elpremos la sukron, kaj per ĝi akvumos la plantaĵon, multe pli dolĉiĝos mia sukerkano ol la lia.” Li do elpremis la sukron de sukerkano, kaj per ĝi akvumis la plantaĵon. Sed la plantaĵo velkiĝis, kaj li ĉion perdis pro tio.



17. Kvarcent moneroj por la kvindek



Iam estis komercisto. Oni ŝuldis al li kvindek monerojn, kaj ne redonis la monon por longa tempo. Li do iris al la ŝuldanto por postuli la monon. Li renkontis riveron sur la vojo, kaj elspezis ducent monerojn por ĝin transpasi boate. Atinginte la celokon, li ne sukcesis trovi la ŝuldanton, kaj povis fari nenion alian ol reveni hejmen. Li denove elspezis ducent monerojn pro la rivero dum sia reveno. Krome, li suferis ankaŭ de lacego pro la longa vojaĝo. Li perdis tro multe por malmulte da ŝuldo. Oni ĉiuj mokis lin pri tio.



18. Proksimiĝo al la akrigilo



Iam antaŭe, malriĉulo vivis en granda mizero. Li laboregis por la reĝo dum longa tempo, kaj malgrasiĝis tagon post tago de la peza laboro. Vidinte tion, la reĝo kompatis lin, kaj donacis al li mortan kamelon. La malriĉulo akceptis la donacon, kaj senprokraste eksenfeligis ĝin. Lia tranĉilo malakriĝis dum la laboro, li do ekserĉis akrigilon. Finfine li trovis la akrigilon en la supra etaĝo, kaj tie akriĝis la tranĉilon. Poste, li revenis malsupren por la senfeligado. Tiel li supreniradis multfoje por akriĝi la tranĉilon, kaj tediĝis de tio iom post iom. Por eviti pluan supreniradon, li ŝnure tiris la kamelon sur la supran etaĝon por ĝin proksimigi al la malgranda akrigilo. Pro tio li estis mokita de aliaj.

月就樓磨刀喻

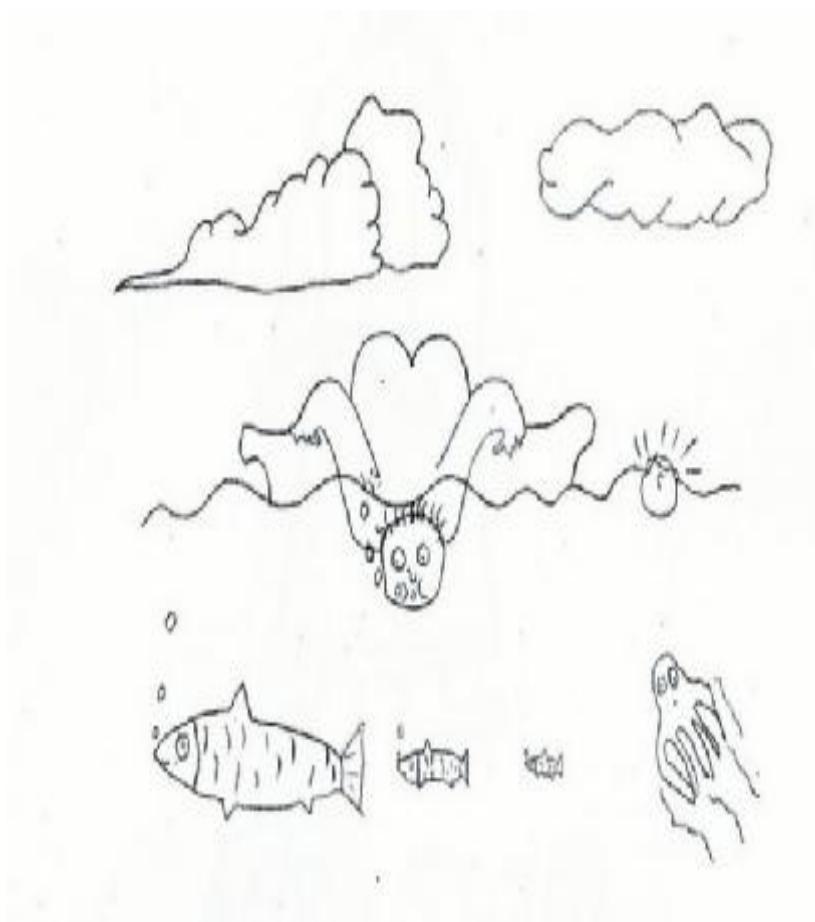


19. Serĉadi la perditan bovlon



Iam antaŭe, dum iu veturis sur la maro, li senatente faligis sian arĝentan bovlon en akvon. Li pensis: “Mi faru signon sur la akvon kaj forlasu la bovlon tie. Poste mi revenu por ĝin retrovi.” Post du monatoj li venis en la regionon de Sri-Lankao kaj aliaj regnoj. Kiam li vidis riveron, li tuj enakviĝis por serĉi la perditan bovlon. Oni demandis: “Kion vi faras?” Li respondis: “Mi perdis arĝentan bovlon, kaj volas ĝin retrovi.” Oni demandis: “Kie vi ĝin perdis?” Li respondis: “En la loko de kie mi ĵus ekveturis.” Oni demandis: “Kiam vi ĝin perdis?” Li respondis: “Antaŭ du monatoj.” Oni diris: “Antaŭ du monatoj! Kiel vi povos retrovi ĝin ĉi tie!” Li respondis: “Kiam mi faligis la bovlon,

mi faris signon sur la akvon. Ĉi tie la akvo estas sama kiel tiu, kiun mi signis, do mi serĉas ĝin ĉi tie.” Oni diris: “Kvankam la akvo estas sama, tamen vi perdis la bovlon en alia loko. Nun vi serĉas ĝin ĉi tie. Kiel vi povos ĝin retrovi?” Do ili ĉiuj priridis lin.



20. La reĝo kaj la mispunito



Iam antaŭe, iu parolis pri la mankoj de la reĝo, kaj diris: “La reĝo estas despota kaj senkompetenta. Li tute ne scipovas regi la landon racie kaj konvene.” Informiĝinte pri tio, la reĝo ege furioziĝis. Anstataŭ detale pridemandi, kiu vere estas la parolinto, li nur kredis al insidemulo kaj kaptis virtulon kiel krimulon. Li detranĉigis cent taelojn da karno el la korpo de la kaptito kiel puno. Poste, iu atestis, ke la virtulo fakte diris nenion pri la reĝo. La reĝo ekpentis, kaj pretigis mil taelojn da viando por replenigi la vundon de la mispunito. La mispunito suferis de granda doloro kaj li ĝemadis senĉese tagnokte. Aŭdinte tion, la reĝo demandis: “Kial vi ankoraŭ turmentiĝas? Mi detranĉis cent taelojn da karno el

via korpo, sed dekoble kompensis vian
perdon. Ĉu vi ankoraŭ ne kontentas pri
tio? Pro kio vi ankoraŭ ĝemadas?” Iu
apudestanto respondis: “Se Via Moŝto
detranĉus mian kapon, mi ne povus eviti
morton eĉ se vi redonus al mi mil kapojn.
Kvankam vi kompensis lin dekoble pro
la detranĉita karno, li ne povas sin deteni
de la dolorego.”



21. Deziro por pliaj filoj



Iam antaŭe estis virino. Ŝi jam havis filon, tamen ankoraŭ deziris pliajn. Ŝi do demandis aliajn virinojn: “Kiu havas metodon por ke mi nasku pliajn filojn?” Maljunulino respondis: “Mi havas metodon, tamen por tio vi devas fari oferon al Dio.” La virino demandis: “Kion mi oferu?” La maljunulino respondis: “Mortigu vian filon, kaj oferu lian sangon. Tio ebligas al vi naski multajn filojn.” La virino vere obeis ŝin kaj decidis mortigi sian filon. Saĝulino riproĉis ŝin kun rido: “Kiel malsaĝa kaj senscia vi estas! Estas ankoraŭ ne certe, ĉu vi vere povos naski la deziratajn filojn, tamen vi eĉ mortigos vian ununuran!”



22. Elvendi kalambakon



Iam antaŭe, iu el nobela familio serĉis kalambakon en la maro. Li kolektis nur ĉaron da kalambako dum pli ol unu jaro, kaj portis tion hejmen. Kiam li portis la kalambakon al la bazaro por vendi, neniu aĉetis pro la alta valoro. Do li elvendis neniom dum multaj tagoj. Tediĝinte pri tio, li dronis en granda malĝojo. Tiam li vidis, ke lignokarbo estas bone vendebla, li do pensis: “Se mi bruligos kalambakon en lignokarbon, eble tio vendiĝos multe pli rapide.” Do li karbigis kaj elvendis la kalambakon en la bazaro, sed li enspezis malpli ol tiom de duonĉaro da lignokarbo.



23. Ŝtelisto kaj la ŝtelitaj silkaĵoj



Iam ŝtelisto priŝtelis delikatajn kaj valorajn silkaĵojn de riĉulo, kaj per la ŝtelitaj silkaĵoj pakis siajn malnovajn teksaĵojn kaj aliajn objektojn. Saĝaj homoj mokis lin pri tio.



24. Semi rostitan sezamon



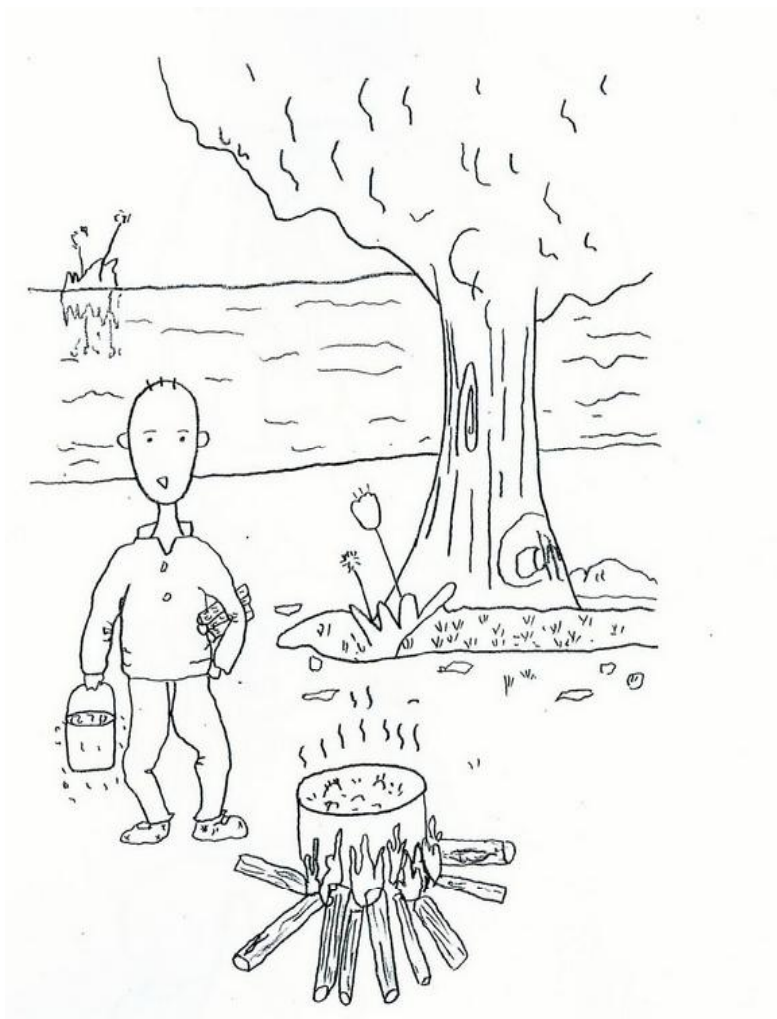
Iam antaŭe, malsaĝulo manĝis la sezamon neprilaboritan, kaj opiniis tion ne bongusta. Rostinte la sezamon, li gustumis kaj trovis ĝin multe pli bongusta. Li do pensis: “Ĉu la sezamo ne estus pli bongusta, se mi rostu ĝin antaŭ la semado?” Li do rostis kaj semis la sezamon en la kampon. Sed tamen, la rostita sezamo neniam elkreskis.



25. Akvo kaj fajro



Iam antaŭe iu estis bezononta fajron kaj malvarman akvon por ion fari. Li do metis pelvon da akvo super fajro kaj lasis la fajron bruladi dum la nokto. Poste, kiam li volis fajron, la fajro jam estingiĝis, kaj kiam li volis malvarman akvon, la malvarma akvo jam varmiĝis. Li do perdis ambaŭ fajron kaj malvarman akvon.



26. Gajni favoron de la reĝo



Iam antaŭe, iu volis gajni favoron de la reĝo, kaj demandis la aliulojn: “Kiamaniere mi povas gajni favoron de la reĝo?” Oni respondis: “Se vi volas gajni favoron de la reĝo, vi devas imiti liajn konduton kaj aspekton.”

Li do iris al la reĝo. Kiam li vidis, ke la reĝo palpebrumadis, li ankaŭ imite palpebrumadis. La reĝo demandis al li: “Pro kio vi palpebrumadis? Ĉu vi suferas de malvarmumo aŭ okuldoloro?”

La viro respondis: “Mi suferas nek de malvarmumo nek de okuldoloro. Nur por gajni vian favoron mi tion faris imite.” Aŭdinte lian respondon, la reĝo koleriĝis, ordonis puni lin kaj forpeli lin el la regno.



27. Metodo por kuraci vundon



Iam antaŭe, iu estis skurĝita de la reĝo. Post tio, li ŝmiris sian vundon per ĉevala fekaĵo kun espero, ke la vundo cikatriĝu pli rapide. Tiam malsaĝulo vidis tion kaj ekĝojis, pensante: “Mi trovis bonan metodon por kuraci vundon.” Li do hastis hejmen, kaj ordonis al sia filo: “Skurĝu min je la dorso. Mi havas bonan metodon por kuraci vundon kaj volas ĝin provi.” Skurĝite, li ŝmiris sian vundon per ĉevala fekaĵo, kaj prenis tion kiel bonan kuracarton.



28. Pliĉarmigi la edzinon



Iam antaŭe vivis malsaĝulo. Lia edzino estis ĉarma krom la malbela nazo. La malsaĝulo eliris, kaj hazarde vidis virinon ĉarman kun bela nazo. Li pensis: “Mi detranĉu ŝian nazon, kaj metu ĝin sur la vizaĝon de mia edzino. Ĉu mia edzino ne pli ĉarmiĝus je tio?” Li do detranĉis la nazon de la virino, kaj haste revenis hejmen kun la detranĉita nazo. Li senprokraste elvenigis sian edzinon: “Eliru rapide! Mi donu al vi belan nazon.” Je la eliro de la edzino, li tuj detranĉis ŝian nazon, kaj metis la alian sur ŝian vizaĝon. Sed bedaŭrinde, la nazo neniel povis algluiĝi al la vizaĝo. Do li vane sennazigis kaj dolorigis ankaŭ sian edzinon.

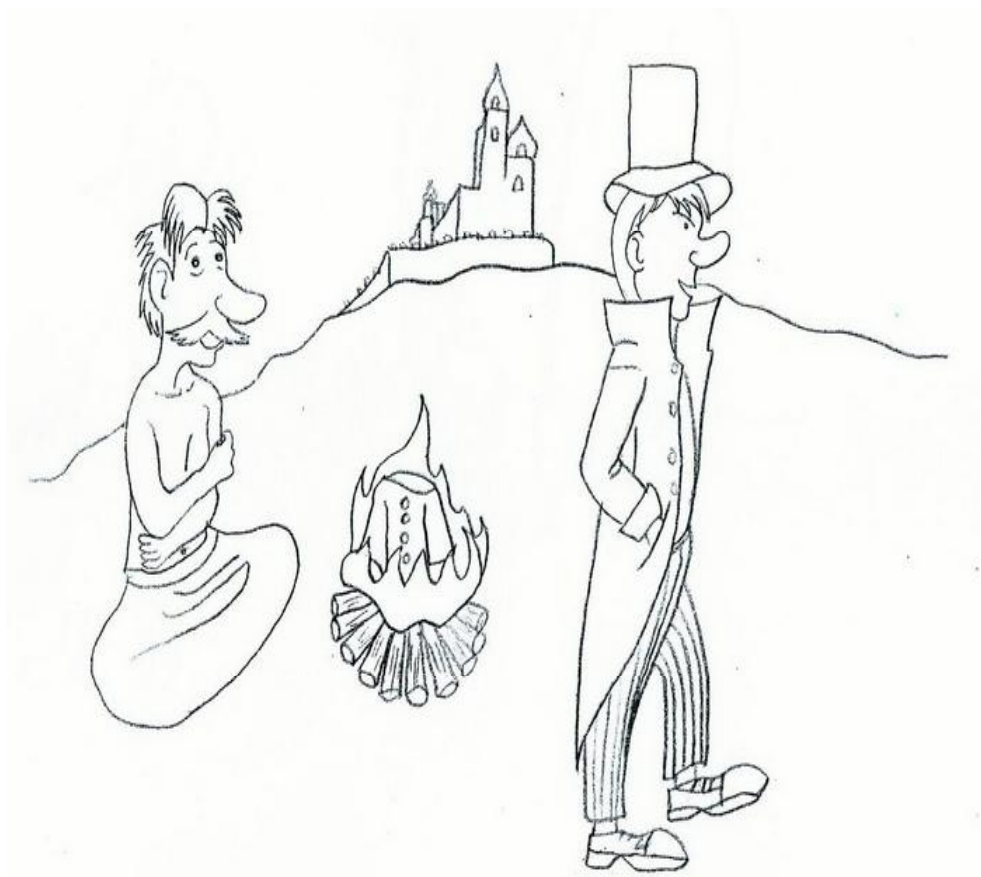


29. Klopodo por plej valora vestaĵo



Iam antaŭe, malriĉulo vivis en mizero, kaj tenis sian vivon nur per laborado por la aliaj. Oni donis al li malnovan vestaĵon, kaj per ĝi li sin vestis. Kiam iu vidis tion, li diris al la malriĉulo: “Vi ja naskiĝis el nobela klaso kaj prestiĝa familio. Kiel vi povas surporti tiel malnovan vestaĵon? Mi instruu al vi, kiel vi havigu al vi la plej valoran. Vi devas agi laŭ mia instruo. Mi ne trompas vin.” La malriĉulo ekĝojis, kaj promesis lin obei. La viro do bruligis fajron antaŭ ili, kaj ordonis: “Demetu vian vestaĵon, kaj ĵetu ĝin en la fajron. Vi trovos el cindro la plej valoran vestaĵon, donacitan de la reĝo.” La malriĉulo vere tiel agis laŭ la propono. Poste li serĉadis la deziratan vestaĵon en la cindro, sed

trovis nenion.



30. Edziĝo de la ŝafisto



Iam antaŭ longa tempo vivis ŝafisto. Li lertis en la paŝtado, kaj liaj ŝafoj plimultiĝis ĝis miloj. Tamen li estis tre avara, kaj neniam volis helpi al la aliaj. Tiam insidemulo intencis lin trompi per artifiko. Li do iris kun sia parenco al la ŝafisto, kaj diris al li: “Nun mi volas parenციĝi kun vi kiel en unu familio. Mi scias, ke tiu ĉi viro havas ĉarman filinon. Mi svatu ŝin al vi kiel vian edzinon.” Aŭdinte tion, la ŝafisto tre ĝojis. Li donacis al tiu multajn ŝafojn kaj alian havaĵon.

Post nelonge, la insidemulo revenis al la ŝafisto, kaj diris: “Hodiaŭ via edzino naskis filon al vi.” La ŝafisto ankoraŭ ne vidis sian edzinon, tamen li ekzaltiĝis de la informo. Li denove donacis multe al la insidemulo.

Poste, la insidemulo refoje revenis al la ŝafisto, kaj informis lin: “Via filo mortis post sia naskiĝo.” Informiĝinte pri tio, la ŝafisto ekploregis dolore.



31. “Kapabla azeno”



Iam bramano volis okazigi religian ceremonion. Li ordonis sian lernanton: “Mi bezonas bakitajn urnojn por la ceremonio. Iru al la bazaro kaj dungu metiiston por mi.” La lernanto obeis, kaj iris al la hejmo de metiisto.

Tiam la metiisto portis per azeno bakitajn urnojn al la bazaro por vendi, sed survoje la azeno rompis ĉion dum momento. Li povis fari nenion alian ol reveni hejmen deprimita, kaj ploris ĉagrene pro la perdo. Vidinte lin, la lernanto demandis: “Pro kio vi tiel ĉagreniĝis?” La metiisto respondis: “Por min vivteni, mi laboregis pene dum longa jaro, kaj elfaris multajn bakitaĵojn, tamen kiam mi portis ilin al la bazaro por vendi, la damninda azeno rompis ĉion dum momento. Ĝuste pro tio mi

ĉagreniĝis.”

Aŭdinte la respondon, la lernanto diris kun ĝojo: “Tiu azeno estas vere eksterordinara! Ĝi eĉ kapablas momente detrui ĉion, kion vi elfaris dum tiel longa tempo. Nun mi volas ĝin aĉeti.” La metiisto ekĝojis, kaj tuj vendis la azenon al li.

Kiam la lernanto revenis kun la azeno, la bramano demandis: “Pro kio vi alvenigis azenon anstataŭ la metiiston?” La lernanto respondis: “Tiu ĉi azeno estas multe pli kapabla ol la metiisto por bakitaĵoj. Ĝi povas detrui ĉiujn urnojn, kiujn elfaris la metiisto dum longa tempo.” Informiĝinte pri tio, la bramano riproĉis lin: “Kiel senscia kaj malsaĝa vi estas! Tiu ĉi azeno povis hazarde detrui la bakitaĵojn, tamen ĝi ne scipovas elfari tion eĉ dum cent jaroj.”



32. Ŝteli oran ingoton



Iam antaŭe, du komercistoj faris sian propran negocon en la sama loko. Unu el ili vendis oron, dum la alia vendis kotonon. Klientoj kutime ardigis la orajn ingotojn de la orvendisto por taksi ilian verecon. La vendisto de kotonon hazarde ŝtelis ĵus ardigitan ingoton, kaj kaŝis ĝin en kotonon. La kotonon forbruliĝis pro la ardo de la oro. La priŝtelo estis malkaŝita, kaj anstataŭ havigi al si la oran ingoton, la ŝtelisto perdis ankaŭ sian kotonon.



33. Haki arbon por preni fruktojn



Iam, reĝo havis altan kaj dikan pomarbon, kiu abunde donas fruktojn dolĉajn kaj bongustajn. Foje kiam venis gasto, la reĝo demandis lin: “Tiu ĉi arbo donas bongustajn fruktojn. Ĉu vi volas manĝi?” La gasto respondis: “Tiu ĉi arbo estas dika kaj alta. Kiel mi povas preni la fruktojn eĉ se mi volas manĝi?” La reĝo do ordonis dehaki la arbon por preni la fruktojn pli facile estonte. Sed tamen, la arbo ne plu donis fruktojn. Poste, kiam oni denove provis restarigi la arbon, ĝi jam sekiĝis kaj neniam reviviĝis plue.



34. Mallongigi la vojon



Iam antaŭe, iu vilaĝo distancis al la ĉefurbo je kvin joŝanoj*. En la vilaĝo troviĝis dolĉa fonto. La reĝo ordonis la vilaĝanojn porti dolĉan akvon ĉiutage al li. Lacigite de tio, ĉiuj vilaĝanoj volis fuĝi aliloken por sin teni malproksima de la vilaĝo. Tiam la vilaĝestro diris al ili: “Ne foriru. Mi petu la reĝon ŝanĝi la distancon de kvin joŝanoj al tri por mallongigi la vojon kaj senlacigi vin ĉiujn.” Poste, li iris al la reĝo por peti la favoron. La reĝo konsentis, kaj vere ŝanĝis la kvin joŝanojn al tri. Informiĝinte pri tio, la vilaĝanoj ĝojegis. Iu alia diris al ili: “La vojo longas ankoraŭ kvin joŝanojn, kaj neniom malplilongiĝis.” Sed neniu el la vilaĝanoj volis forfuĝi plue pro kredo al la reĝo, malgraŭ la vero.

**joŝanoj: hinda longunuoj, dudek, dudek kvin aŭ tridek kilometroj, laŭ diversaj onidiroj.*



35. La hazardaj trezoroj



Iam estis malriĉulo, kiu vivis en granda mizero. Li ŝuldis tre multe al aliaj, kaj havis neniom por redoni la ŝuldon. Li do povis fari nenion alian ol fuĝi malproksimen. Kiam li venis en dezerton, li hazarde trovis skatolon plenan de trezoroj. Sub ĝia kovrilo kuŝis spegulo sur la valoraĵoj. Vidinte la skatolon, li ĝojegis, kaj tuj malfermis la kovrilon. Sed kiam li vidis homfiguron en la spegulo, li ektimis. Alpremante la manojn surbruste, li diris humile: “Mi opiniis, ke ĝi estas malplena skatolo. Mi tute ne atendis, ke vi estas ene. Indulgu min pro tio.”



36. Restigi la feon



Iam antaŭe iu sin kulturis en la montaro, kaj fine fariĝis feo kun kvin magiaj povoj. Per la magie travideblaj okuloj li povis vidi ĉiajn trezorojn kaj valoraĵojn kaŝitajn sub la tero. Kiam la reĝo informiĝis pri tio, li ĝojegis, kaj demandis al siaj subuloj: “Kion mi faru, ke li ĉiam restadu en nia regno anstataŭ iri al alia loko? Tio povus havigi al mi pli multe da trezoroj.”

Malsaĝa subulo tuj iris al la feo, elprenis liajn okulojn kaj portis ilin al la reĝo. Li raportis: “Mi jam elprenis liajn okulojn, do li neniel povos iri al aliaj lokoj, sed porĉiam restos en nia regno.” La reĝo riproĉis lin: “Mi volas restigi la feon en nia regno nur pro tio, ke li povas vidi ĉiajn trezorojn sub la tero. Nun vi jam difektis lian vidpovon, do per kio li

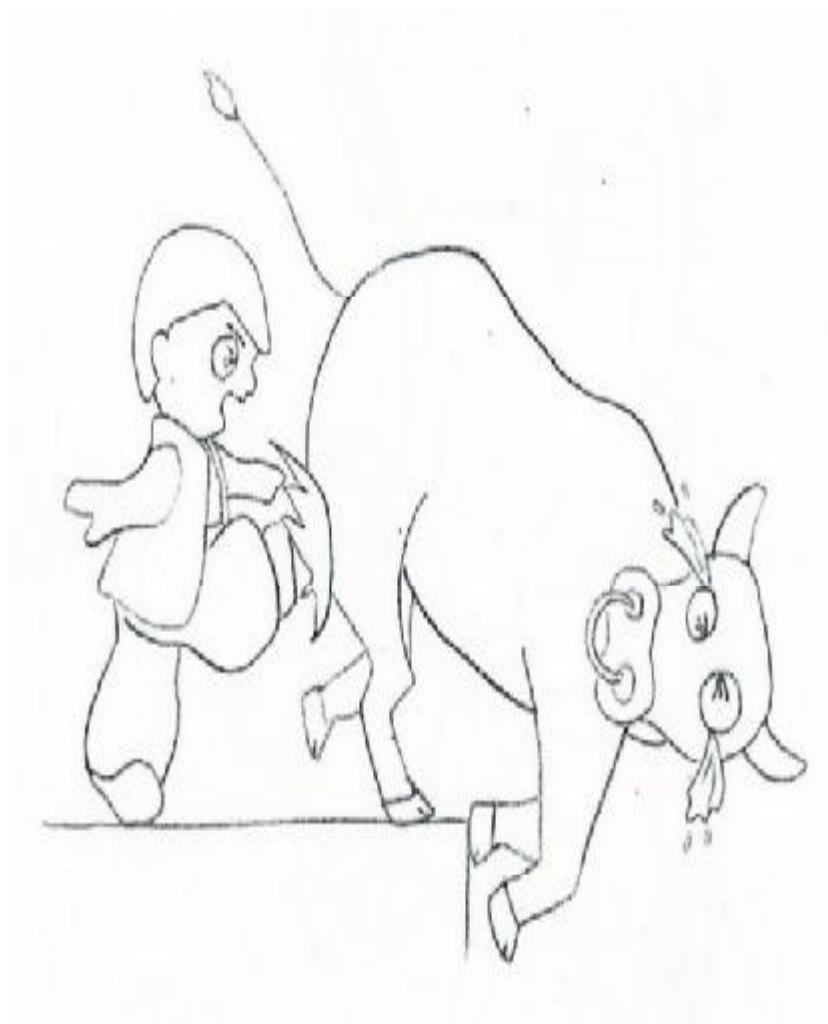
estos ankoraŭ utila al mi?”



37. Mortigi la restajn bovojn



Iam antaŭe, paŝtisto havis ducent kvindek bovojn. Li paŝtis ilin en diversaj herbejoj laŭ sezono, kaj ĉiam prizorgis ilin atenteme. Foje, tigro formanĝis unu el ili, do la paŝtisto pensis: “Mi jam perdis unu bovon, kaj ne plu sufiĉas la antaŭa nombro. Por kio mi ankoraŭ paŝtu ilin?” Li do pelis la bovojn al alta krutaĵo, kaj puŝis ilin suben en profundaĵon. Ĉiuj liaj bovoj mortis de tio.



38. Trinko akvon el la ligna tubo



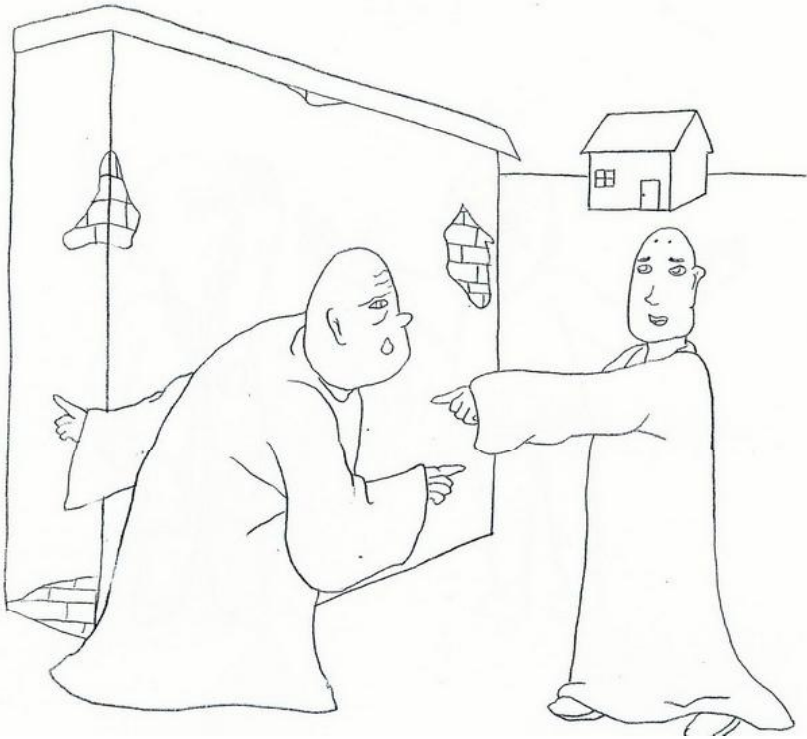
Iam antaŭe, malsaĝulo soifegis dum sia promenado. Kiam li vidis klaran akvon elfluantan el ligna tubo, li tuj ektrinkis. Trinkinte ĝiskontente, li levis la manojn kaj diris: “Mi jam trinkis sufiĉe. Ĉesigu vian fluadon.” Sed la akvo daŭre fluis kiel antaŭe. Li do koleris, kaj kriis: “Mi jam fintrinkis, kaj ordonis vin ĉesigi vian fluadon. Sed kial vi ankoraŭ fluaĉas?” Vidinte tion, oni diris al la trinkinto: “Kiel malsaĝa kaj senscia vi estas! Kial vi ne foriru, sed volas ĉesigi la fluadon de la akvo?” Dirinte, li tiris la trinkinton al alia loko.



39. Ŝmiri la domon



Iam antaŭe, iu vizitis aliulon kaj vidis, ke liaj muroj estas bone ŝmiritaj, kaj la planko estas ankaŭ glata kaj pura. Li do demandis: “Per kio vi ŝmiris viajn murojn kaj plankon tiel okulplaĉaj?” La gastiganto respondis: “Unue, mi infuzis la rizbranon ĝisplene, kaj miksis ĝin en la ŝlimon. Poste mi ŝmiris la murojn per la ŝlimo. Do ili estas tiel okulplaĉaj.” La vizitanto pensis: “Nur uzi la rizbranon estas malpli bone ol la rizgrajnon por pliglatigi kaj pliblankigi la murojn.” Li do miksis rizgrajnon en la ŝlimon, kaj ŝmiris la muron. Sed tamen, la muroj des pli malglatiĝis kaj eĉ fendiĝis pro tio. Li do foruzis la rizgrajnon vane, kaj ankaŭ ne ricevis la deziratan efikon. Estus multe pli bone, se li donus rizgrajnon al malriĉuloj por havigi al si meriton.

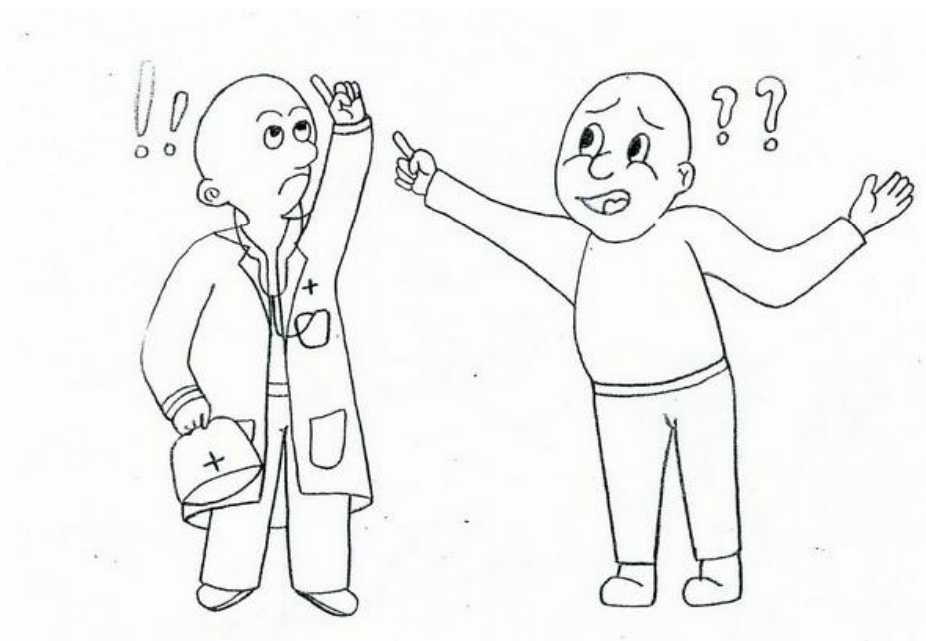


40. Sufero de la kalveco



Iam estis homo kalva. Li suferis ne nur de malvarmo vintre kaj varmo somere, sed ankaŭ de la pikado de moskitoj kaj tabanoj. Pro tio li turmentiĝis tagnokte, kaj suferis multe.

Alvenis kuracisto lerta pri diversaj kuracartoj. La kalvulo do vizitis lin, kaj diris al li: “Mi petas, ke vi kuracu min de la kalveco.” La kuracisto estis ankaŭ kalva, li do demetis sian ĉapon kaj respondis: “Ankaŭ mi suferas dolore de la kalveco. Se mi povus kuraci tion, mi nepre kuracus al mi unue por forigi la suferon.”



41. Kverelo inter du demonoj



Iam antaŭe, du demonoj komune posedis skatolon, bastonon kaj paron da sandaloj. Ili konfliktis unu kun la alia por proprigi al si ĉion el ili. Do ili senĉese kvereladis tagnokte.

Tiam iu vidis tion, kaj demandis: “Je kio raras la skatolo, bastono kaj sandaloj, ke vi eĉ kvereladis tiel furioze?” La demonoj respondis: “La skatolo povas eligi vestaĵojn, manĝaĵojn, matracojn, litaĵojn kaj ĉiujn aliajn bezonaĵojn; per la bastono oni povas subigi ĉian malamikon, ke ili neniam kontraŭstaru plue; kaj per la sandaloj oni povas flugi libere en la ĉielo.” Informiĝinte pri tio, la viro diris al la demonoj: “Tenu vin malproksimaj por momento, ke mi dividu ilin konvene por vi.” Je lia ordono, la demonoj iris malproksimen. La viro

do prenis la skatolon kaj bastonon, kaj per la sandaloj li flugis en la ĉielon. La demonoj ektimis, sed povis fari nenion kontraŭ tio. La viro do diris al ili: “Nun mi ja posedas tion, pri kio vi kvereladis senĉese. Ne kverelu plue.”



42. Protekti kamelan felon



Komercistoj vojaĝis por negoco, sed ĝuste sur la vojo unu el iliaj kameloj mortis. La kamelo iam portis multajn trezorojn, ornamaĵojn kaj valorajn teksaĵojn. Post la morto de la kamelo, oni tuj senfeligis ĝin. Je la foriro, la ĉefkomercisto restigis du el siaj lernantoj, kaj ordonis: “Bone gardu la kamelan felon, por ke ĝi ne putriĝu de malsekiĝo.” Ekpluvegis post nelonge. La malsaĝaj lernantoj kovris la felon per valoraj teksaĵoj por protekti ĝin kontraŭ malsekiĝo sed damaĝis la teksaĵojn. La prezo de la teksaĵoj estis multe pli alta ol tiu de la felo. Pro sia malsaĝo ili protektis la malkaran felon per valoraj teksaĵoj.



43. Granda ofero por bagatelaĵo



Iu frotadis ŝtonegon pene dum longaj jaroj, kaj finfine faris el tio malgrandan bovan modelon kiel ludilon. Li oferis tro multe por la bagatelaĵo.



44. Satiĝo pro la duona kuko



Iam antaŭe, iu malsatiĝis, kaj elprenis sep kukojn por manĝi. Li satiĝis nur post kiam li manĝis ses kaj duonon. Li do ekpentis, kaj sin batis per ambaŭ manoj. Li sin riproĉis: “Mi satiĝis nur pro tiu ĉi duona kuko. Do la antaŭajn mi manĝis vane. Se mi scius, ke la duona kuko povus min satigi, mi ja devus ĝin manĝi unue.”



45. Gardi pordon



Iam antaŭe, iu volis vojaĝi malproksimen, kaj ĉe la forlaso li ordonis la serviston: “Bone gardu la pordon, azenon kaj ŝnuron.” Post la forlaso de la mastro, vaganta muzikisto ludis muzikon en la najbara domo. La servisto volegis aŭskulti, kaj neniel povis sin deteni de la deziro. Li do ligis la pordon sur la azenon per la ŝnuro, kaj kondukis la azenon al la ludejo por muziko.

Post forlaso de la servisto, ŝtelisto priŝtelis la domon kaj forprenis trezoron. Kiam la mastro revenis, li demandis la serviston: “Kie estas la trezoro?” La servisto respondis: “Vi nur ordonis min gardi la pordon, azenon kaj ŝnuron. Mi scias nenion krom tio.” La mastro do kulpigis lin: “Mi ordonis vin gardi la pordon nur por la trezoro. Nun la trezoro

jam perdiĝis, do por kio mi ankoraŭ bezonas la pordon?”

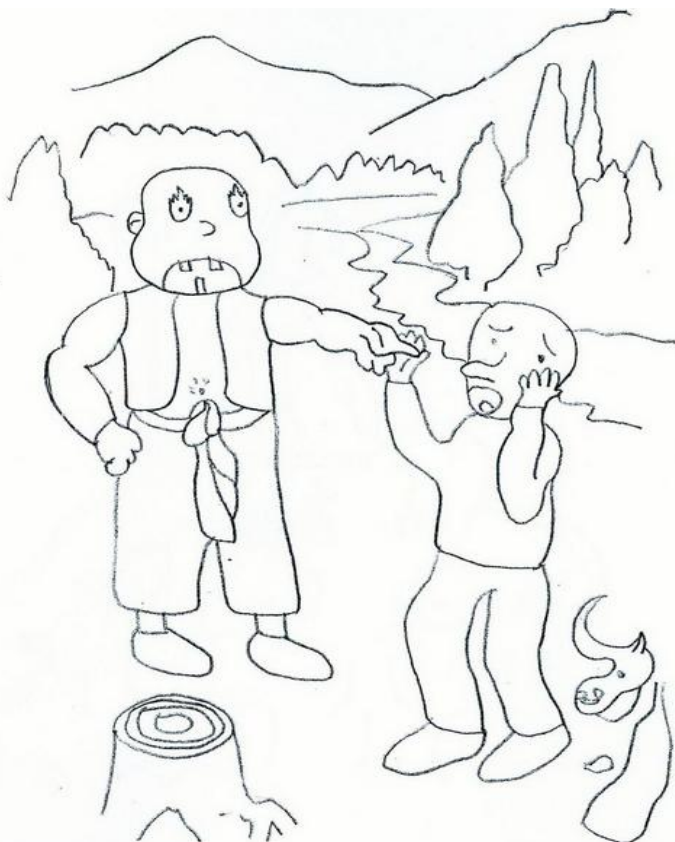


46. Serĉi gruntbovon



Iam antaŭe, vilaĝanoj kune ŝtelis gruntbovon kaj ĝin formanĝis. La perdinto sekvis ilin al la vilaĝo laŭ la piedsignoj. Post kiam li priskribis la aspekton de la bovo, li demandis vilaĝanon: “Ĉu la bovo estis en via vilaĝo?” La vilaĝano respondis: “La bovo ne estis en nia vilaĝo.” Li demandis: “Ĉu troviĝas lageto en la vilaĝo kaj vi formanĝis la bovon ĉe la lageto?” La vilaĝano respondis: “Troviĝas neniu lageto en la vilaĝo.” Li demandis: “Ĉu troviĝas arboj ĉe la lageto?” La vilaĝano respondis: “Troviĝas neniu arbo ĉe la lageto.” Li demandis: “Ĉu vi ŝtelis la bovon en la oriento de la vilaĝo?” La vilaĝano respondis: “Ne troviĝas la oriento de la vilaĝo.” Li demandis: “Ĉu vi ŝtelis la bovon je la tagmezo?”

La vilaĝano respondis: “Ne troviĝas la tagmezo.” La perdinto do diris: “Eĉ se vere troviĝus nek la laĝeto, nek la arboj, ĉu povus troviĝi nek la oriento, nek la tempo? De tio mi certas, ke vi mensogis nekredeble. Konfesu do, ĉu vi vere ŝtele formanĝis la bovon?” La vilaĝano do konfesis: “Jes, ni vere ĝin formanĝis.”



47. Imiti birdan grakon



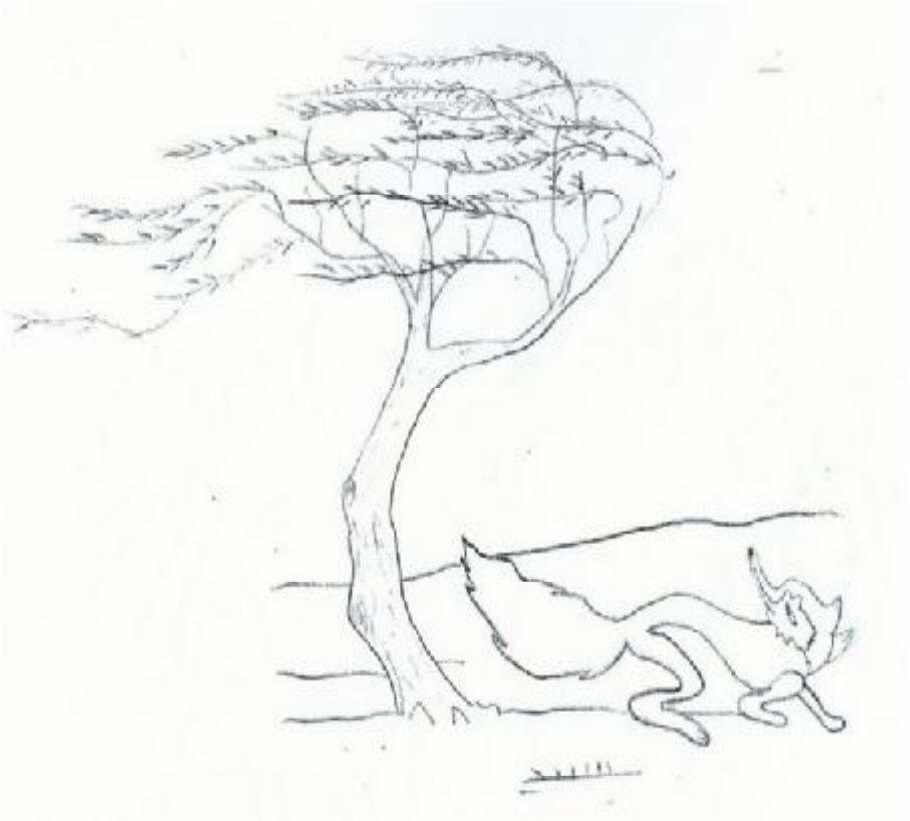
Iam antaŭe, en iu regno ĉiuj virinoj sin ornamis per verdaj lotusfloroj dum la nacia festo. Tiam la edzino de malriĉulo diris al li: “Se vi trovos verdajn lotusflorojn por mi, mi daŭre estu via edzino, kaj se ne, mi eksedziniĝu de vi.” Antaŭe, la malriĉulo lertis en imitado de birda grako. Do grakante kiel akvobirdo, li glitis en la reĝan lageton por ŝteli verdajn lotusflorojn. La gardisto de la lageto aŭdis sonon kaj demandis: “Kiu vi estas en la lageto?” La malriĉulo pretervole respondis: “Mi estas akvobirdo.” La gardisto do kaptis lin por eskorti al la reĝo. Sur la vojo, la malriĉulo denove grakis imitante akvobirdon. La gardisto diris: “Al kio utilas via grakaĉo sur la tero?”



48. Besto kaj arbo



Malgranda besto kuŝis sub la arbo. Subite arbobranĉo rompiĝis de vento kaj falis sur ĝian dorson. Ĝi do fermis la okulojn, kaj ne plu aŭdacis rigardi la arbon. Ĝi senprokraste forlasis la arbon, kaj kuris en senarban regionon. Jam mallumiĝis, sed mankis al ĝi kuraĝo reveni al la antaŭa kuŝejo. Kiam ĝi vidis, ke la arbobranĉoj svingiĝas je ventblovo en malproksimo, ĝi diris al si mem: “Ĝi vokas min.” Ĝi do tuj revenis al la arbo.



49. Diskutado pri la trovitaj haroj



Iam antaŭe, du knaboj ludis en la rivero, kaj trovis tufon da haroj en la riverfundo. Unu diris: “Tio estas la barboj de feo.” La alia diris: “Ne. Tio estas la haroj de bruna urso.” Tiam ĉe la rivero loĝis feo. La infanoj disputadis senĉese, kaj finfine decidis viziti la feon por peti lian opinion. La feo senprokraste elprenis milion kaj sezamon, metis ilin en la buŝon kaj maĉis. Elkraĉinte la paston en la manon, li diris al la infanoj: “Tio, kio estas en mia mano, similas al la fekaĵo de pavoj.” La feo respondis ne laŭ la demando, kaj baldaŭ ĉiuj informiĝis pri tio.



50. Kuraci la ĝibon



Iam antaŭe, iu suferis de ĝibo, kaj petis kuraciston kuraci lin. La kuracisto ŝmiris oleon sur lian korpon, ligis lin inter du tabuloj per ŝnuro, kaj perforte premis la tabulojn. Tamen li tute ne atendis, ke la okuloj de la suferanto tuj eliĝis de tio.



51. Kuna servistino



Kvin viroj kune aĉetis servistinon. Unu el ili ordonis ŝin: “Lavu por mi la vestaĵojn.” Kaj ankaŭ ĉiu el la aliaj ordonis la samon al ŝi. La servistino respondis, ke ŝi faros tion laŭvice, kaj unue lavos por la unua. La dua viro koleris kaj kulpigis ŝin: “Mi aĉetis vin kun la aliaj, do kial vi lavos por li unue?” Li donis al la servistino 10 skurgajn batojn. Ankaŭ ĉiu el la aliaj faris la samon.



52. Amuzisto kaj la reĝo



Iam antaŭe, reĝo plezuriĝis de amuzisto, kaj promesis donaci al li mil monerojn. Poste, kiam la amuzisto postulis la monon, la reĝo ne plu volis plenumi sian promeson. La reĝo do diris al li: “Vi kutime plezurigas min senrekompence. Se mi donacus monon al vi, ankaŭ mi plezurigus vin.”



53. Reciproka venĝo



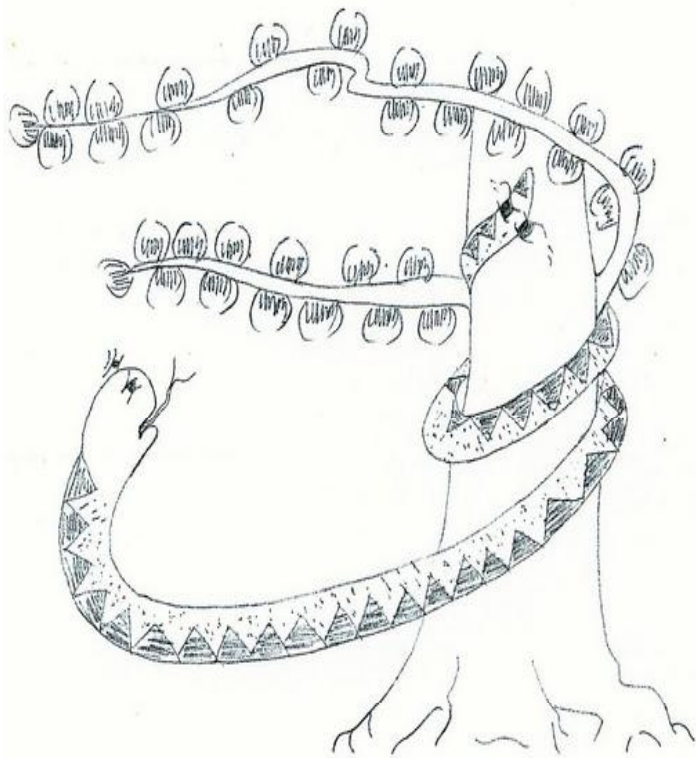
Iam instruisto havis du lernantojn. Li suferis de piedmalsano, li do ordonis ambaŭ lernantojn ĉiam ajn masaĝi aparte po unu el la piedoj. La lernantoj malamikiĝis kaj ĵaluzis unu kontraŭ la alia. Ĉe la foresto de unu, la alia per ŝtono rompis la piedon masaĝitan de li. Kiam li revenis, li koleris de tio, kaj ankaŭ rompis la piedon masaĝitan de la alia por sin venĝi.



54. Kapo kaj vosto



Iam estis serpento. La vosto de la serpento diris al la kapo: “Mi devas rampi antaŭe.” La kapo respondis: “Mi ĉiam rampas antaŭe. Pro kio vi subite volas anstataŭigi min?” Kiam la kapo rampis antaŭen, la vosto alkroĉiĝis al arbo kaj neniel moviĝis. La kapo povis fari nenion alian ol obei la voston kaj lasi ĝin rampi antaŭe. Sed pro tio, la serpento sin trudis en fajron kaj mortis de brulo.



55. Lojala subulo



Iam antaŭe, reĝo havis lojalan subulon. Dum milito la subulo sinforgese savis la reĝon el danĝero. Pro tio la reĝo ĝojis, kaj volis donaci al li ĉion deziratan. Li do demandis la savinton: “Kion vi deziras? Mi donacu al vi ion ajn laŭ via deziro.” Sed la subulo respondis: “Kiam vi bezonas razigi vian barbon, bonvolu lasi min razi por vi.” La reĝo respondis: “Se tio plaĉas al vi, mi do kontentigu vian deziron.”

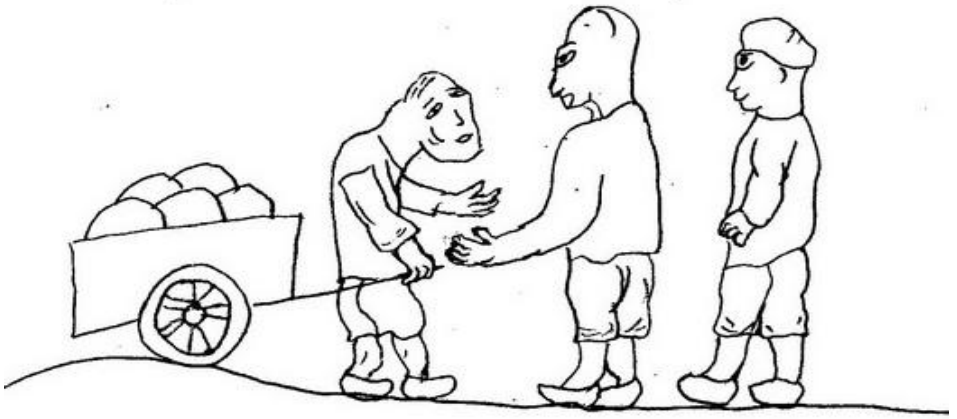
Tiu malsaĝulo estis mokita de ĉiuj aliaj en la lando. La duonan teritorion kaj altrangon li povis akiri, sed li postulis nur la humilan profesion.



56. Postulo al “nenio”



Iam du viroj promenis kune. Sur la vojo ili vidis, ke iu puŝis ĉaron da sezamo, kaj neniel kapablis movi la ĉaron el danĝero. Tiam, la ĉaristo petis: “Helpu min movi la ĉaron el la danĝero.” La viroj demandis: “Per kio vi rekompencu nin?” La ĉaristo respondis: “Mi rekompencu vin per nenio.” Apenaŭ la ĉaro atingis ebenan lokon, ili diris al la ĉaristo: “Donu al ni la rekompencon.” La ĉaristo respondis: “Nenion.” Unu el la viroj insistis: “Do donu al ni la nenion.” La alia viro diris kun rido: “Li ja ne volas rekompenci nin. Do kial vi ankoraŭ obstinas?” La postulanto respondis: “Li ja promesis al ni la nenion, do li devas rekompenci nin per tio.” La alia viro diris: “‘Nenio’ estas nur abstrakta vorto, sed ne konkreta objekto.”



57. Flati la prestiĝulon



Iam estis riĉa prestiĝulo. Ĉiuj liaj subuloj estimis lin por gajni lian favoron. Kiam li elsputis kraĉaĵon, ili konkure forviŝis la malpuraĵon per piedoj.

Malsaĝa subulo ankaŭ volis flati la prestiĝulon, tamen li trovis nenian ŝancon por tio. Li do diris al si mem: “Se la prestiĝulo kraĉis sur la teron, ĉiuj piede forviŝis la kraĉaĵon. Do mi devas fari tion la unua tuj kiam li ĝin elbuŝigos.”

Kiam la prestiĝulo estis kraĉonta, la malsaĝulo levis sian piedon kaj tretis lian buŝon. Pro tio li vundis la lipojn kaj dentojn al la prestiĝulo.

La prestiĝulo demandis la malsaĝulon: “Pro kio vi intence piedbatis min je la buŝo?” La malsaĝulo respondis: “Se via kraĉaĵo falus sur la teron, la

flatemuloj piede forviŝus ĝin. Kvankam ankaŭ mi volis tiel agi, tamen mi neniam trovis ŝancon por tio. Do por gajni vian favoron mi volis piede forviŝi la kraĉaĵon apenaŭ vi pretis elkraĉi.”



58. Dividi la heredaĵon



Iam en iu regno vivis nobelo. Li suferis de grava malsano, kaj estis mortonta. Li do ordonis la du filojn: “Post mia forpaso vi dividu la heredaĵon laŭdece.” La filoj obeis lin, kaj dividis la heredaĵon tuj post lia morto. Sed la pliĝa frato plendis, ke la malpliĝa faris tion ne egale.

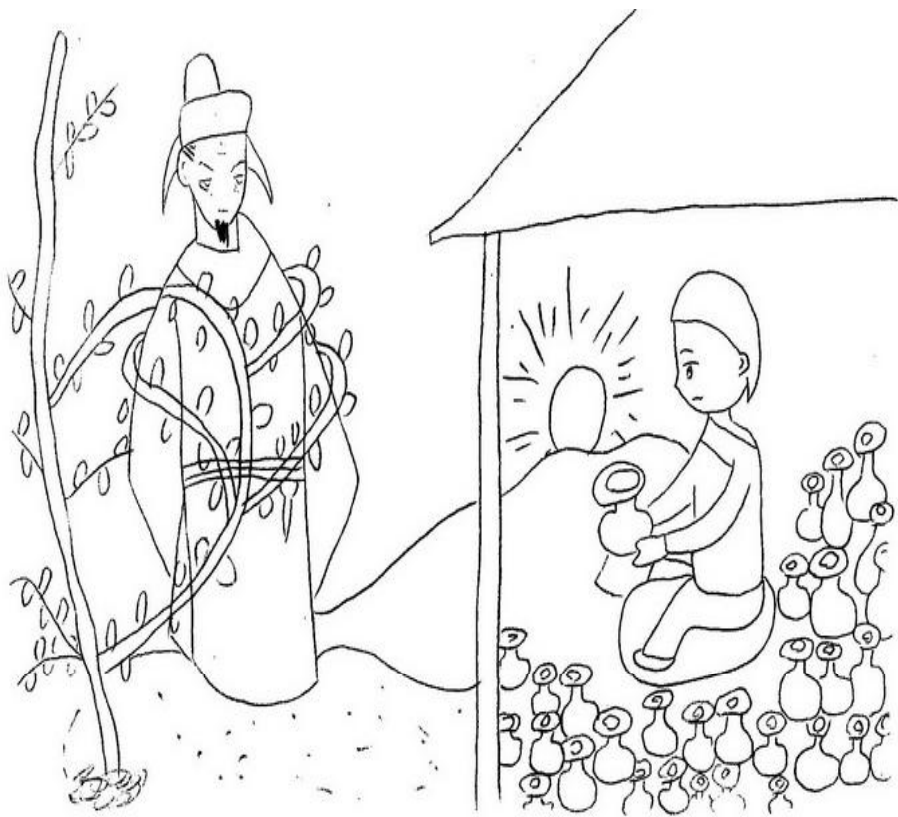
Stulta maljunulo alvenis kaj proponis al ili: “Mi havas bonan metodon por ke vi dividu la havaĵon tute egale. Duigu ĉion el la heredaĵo. Kiel vi faru tion? Vi duigu ĉiun el la vestaĵoj, duigu ĉiun el la teleroj kaj boteloj, duigu ĉiun el la pelvoj kaj urnoj, kaj ankaŭ duigu ĉiun el la moneroj. Tiel vi duigos la heredaĵon tute egale.”



59. Rigardi la botelfaradon



Iam antaŭe, du viroj vizitis metiiston de argilaĵo, kaj tie rigardis lin fari botelon per turnilo. Unu el ili foriris al festeno post nelonge, kaj akiris bongustan manĝaĵon kaj ankaŭ monon. La alia restis por daŭre rigardi. Li diris al si mem: “Mi iru post kontentiĝo de la rigardo.” La tempo forpasis iom post iom, kaj la suno jam subiĝis, tamen li ankoraŭ ne kontentiĝis de la rigardo. Pro tio li perdis la bonŝancon por la manĝaĵo kaj mono.



60. Ombro de oro

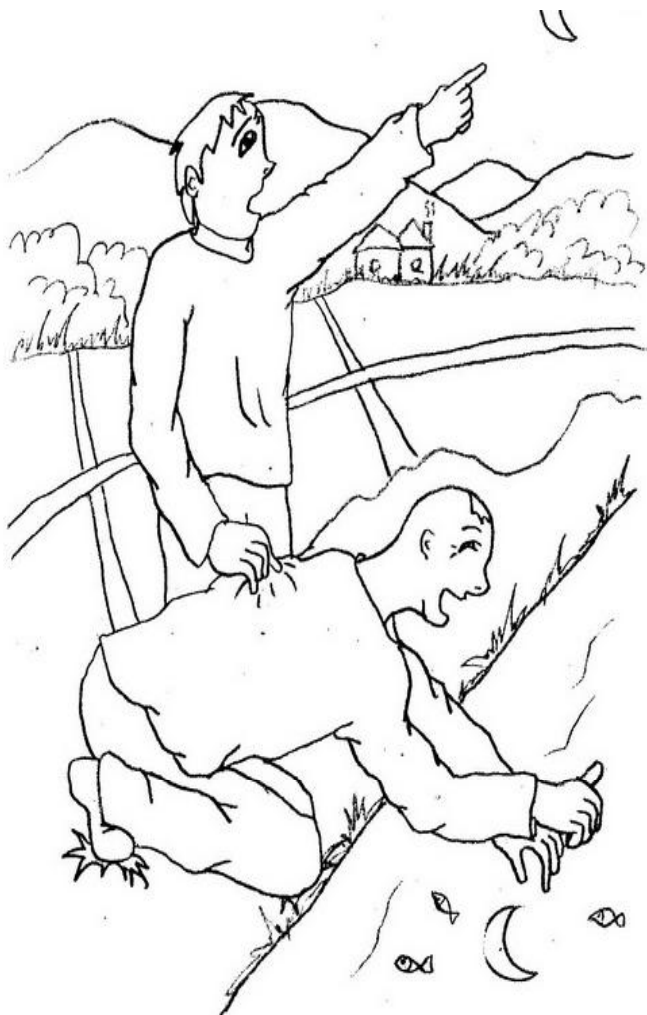


Iam antaŭe, malsaĝulo iris al granda cisterno, kaj hazarde vidis ombron de oro en la akvofundo. Li do kriis, ke troviĝas oro en la akvo. Li tuj enakviĝis kaj ekfosis en la ŝlimo por trovi la oron. Sed anstataŭ ĝin trovi, li laciĝis de tio kaj devis eliri por ripozi. Sed kiam la akvo reklariĝis, la ora ombro denove aperis en la akvo. Li do denove enakviĝis por daŭrigi la serĉadon, kaj ĉifoje ankoraŭ trovis nenion.

Tiam lia patro venis al li. Vidinte tion, li demandis la filon: “Kion vi faras, ke vi estas tiel laca?” La filo respondis: “Estas oro en la akvofundo! Mi enakviĝis kaj serĉis ĝin en la ŝlimo, sed trovis nenion ĝis mia elĉerpiĝo!”

Pririgardinte la ombron en la akvofundo, la patro eksciis, ke la

oro estas sur arbo, kaj nur ĝia ombro
respeguliĝis en la akvo. Li do diris al la
filo: “Kompreneble birdo portis ĝin sur
la arbon.” La filo do grimpis sur la arbon
laŭ lia propono kaj vere trovis la oron.

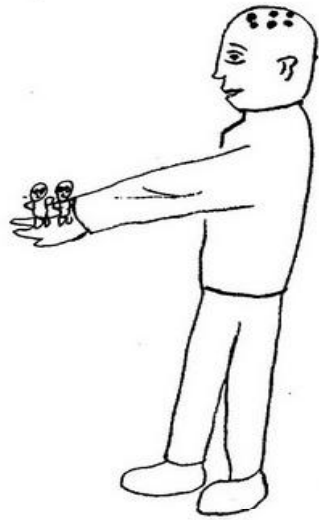


61. La Kreaĵo de brama disĉiplo



Ĉiuj bramanoj kredas, ke Bramo estas la patro de la mondo. Li kreis ĉion en la universo, kaj estas la nura reganto de la mondo. Iu el liaj disĉiploj diris: “Ankaŭ mi povas krei ĉion.” Li estis sufiĉe malsaĝa, tamen li pretendis, ke li estas plena de saĝo. Li diris al Bramo: “Ankaŭ mi volas ĉion krei.” Bramo respondis al li: “Ne tiel pensu. Vi ne kapablas tion fari.”

La disĉiplo do ekagis sen konsento de Bramo. Vidinte la kreaĵon de la disĉiplo, Bramo diris: “Vi modelis la homan kapon tro granda, dum la kolon tro maldika; la manojn tro grandaj dum la brakojn tro mallongaj; la piedojn tro malgrandaj dum la kalkanojn tro grandaj, simile al tiuj de demono.”



62. Resaniĝo per fazanaĵo



Iam antaŭe, iu suferis de grava malsano. Kuracisto ekzamenis lin kaj diris, ke li manĝu fazanaĵon por resaniĝi. La malsanulo do aĉetis fazanon en la bazaro, sed finmanĝinte ĝian viandon, li ne plu manĝis aliajn fazanojn.

Poste, kiam la kuracisto vidis la malsanulon, li demandis: “Ĉu vi jam resaniĝis?” La malsanulo respondis: “Vi ordonis, ke mi manĝu fazanaĵon. Do mi finmanĝis unu fazanon, sed ne aŭdacis manĝi pliajn.”

La kuracisto riproĉis lin: “Se vi jam manĝis unu, pro kio vi ne manĝu pliajn? Ĉu vi povas resaniĝi je nur unu fazano?”

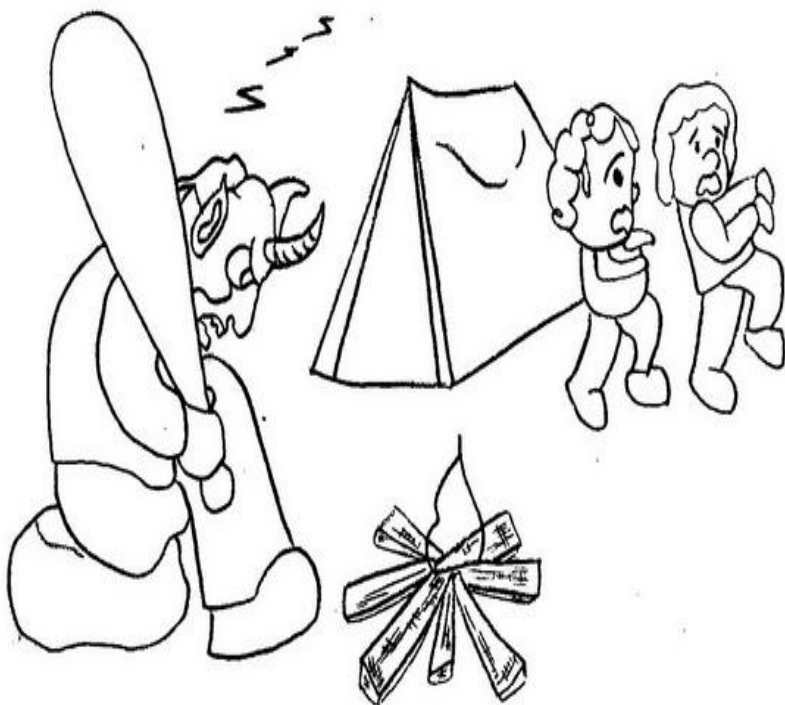


63. Teruriĝo pro la kostumo de demono



Iam vivis pluraj aktoroj. Ili kune vojaĝis al alia loko por sin savi de la serioza malsatego. Kiam ili preteriris montaron, en kiu onidire loĝas demonoj ferocaj kaj sangavidaj, ili devis halti por tranokti. La aktoroj bruligis fajron, kaj kuŝiĝis ĉe ĝi por forpeli froston. Tiam iu el ili sentis malvarmon, li do sin vestis per teatra kostumo, per kiu oni rolas hommanĝan demonon, kaj sidiĝis ĉe la fajro por sin varmigi. Iu alia vekigis, kaj tuj teruriĝis kiam li vidis iun en demono kostumo. Anstataŭ atente pririgardi la vidaĵon, li forkuris senprokraste pro timego. Tio vekis la aliajn, kaj ili ĉiuj forkuregis, lin sekvante. La aktoro en la teatra kostumo ankaŭ teruriĝis de tio, kaj ekkuris post siaj kamaradoj. Vidante lin,

la aliaj opiniis, ke la demono postkuras por kapti ilin, do ili des pli teruriĝis. Ili kuregis senĉese preter montoj, tra riveroj, kaj trans kanaloj. Ilia korpo vundiĝis, kaj ili elĉerpiĝis morte. Nur je la tagiĝo ili komprenis, ke postkuris ilin ne la hommanĝa demono, sed vivanta homo.



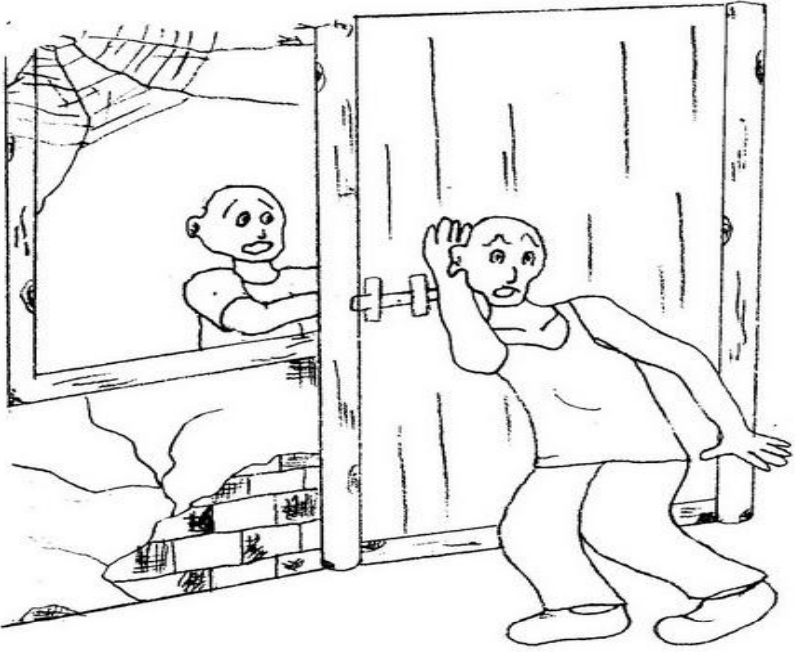
64. Luktado kun la imagita demono



Iam estis forlasita domo. Laŭdire en ĝi estis kruela demono, do neniu aŭdacis eniri.

Tiam, viro pretendis esti kuraĝa, kaj diris: “Mi volas tranokti en la domo.” Dirinte, li tuj endomiĝis sin kuraĝiginte.

Poste, alia viro pretendis esti multe pli kuraĝa ol la antaŭa, li ankaŭ volis iri en la domon. Apenaŭ li provis malfermi la pordon, la unua viro opiniis, ke alvenas la demono. Li do forte puŝis la pordon, por ke ĝi ne malfermiĝu. La dua viro ankaŭ opiniis, ke en la domo estas la demono. Li do volis malfermi la pordon perforte. Tiel ili luktadis pri la pordo ĝis tagiĝo. Nur kiam ili intervidiĝis unu al la alia, ili eksciis, ke neniu estas la demono, sed vivanta homo.



65. Kvincent kneloj



Iam estis virino diboĉema kaj volupta. Ŝi malŝatis sian edzon, kaj volis mortigi lin laŭeble. Ŝi provis multajn metodojn por tio, tamen neniam sukcesis.

Kiam ŝia edzo estis vojaĝonta al la najbara lando kiel sendito, malica ideo subite venis en la kapon de la virino. Ŝi miksis venenon en knelojn por mortigi lin. Ŝi mensogis al li: “Nun vi iros malproksimen. Timante, ke mankus al vi manĝaĵo, mi speciale faris kvincent knelojn por vi manĝi. Sed tamen, ne manĝu ilin antaŭ ol vi havos nenion alian por manĝi en la alia lando.”

La edzo obeis ŝin, kaj manĝis neniom el la kneloj ĝis li atingis la alian landon. Kiam li tranoktis en arbaro, li sin kaŝis sur arbo por eviti sovaĝajn bestojn, sed forgesis pri la kneloj, kaj lasis ilin sub la

arbo.

Tiu nokte hazarde okazis priŝtelado. Kvincent ŝtelistoj ankaŭ venis en la arbaron priŝtelinte trezorojn kaj kvincent ĉevalojn de la reĝo. Ili ĉiuj estis kaj malsataj kaj soifaj pro la kurego. Vidinte la knelojn sub la arbo, ili manĝis po unu, kaj pro tio ĉiuj mortis de veneniĝo.

La viro ascendis de la arbo ĉe la tagiĝo kaj vidis, ke ĉiuj ŝtelistoj kuŝas mortaj sub la arbo. Li do afekte vundis la kadavrojn per tranĉilo kaj sagoj. Poste, li kolektis la trezorojn, kaj pelis la ĉevalojn al sia celloko. La reĝo de la lando postkuris la ŝtelistojn kun multaj homoj laŭ la piedsignoj, kaj renkontis lin sur la vojo.

La reĝo demandis lin: “Kiu vi estas? Kaj de kie vi havigis al vi la ĉevalojn?” Li respondis: “Mi venis de alia lando, kaj renkontis la ŝtelistojn sur la vojo. Mi luktis kun ili kaj mortigis ilin ĉiujn. Tiel

mi prenis la ĉevalojn, kaj trezorojn por iri al vi. Se vi ne kredas pri tio, bonvolu iri kaj kontroli iliajn vundojn, kaj ankaŭ la luktejon, kie ili mortis.”

La reĝo tuj sendis fidelulojn por pririgardi, kaj trovis tion vera. La reĝo do admiris lin pri tio. Kiam la reĝo revenis al sia lando, li donacis al li per alta rango, multaj trezoroj kaj larĝa kampo.

Tiam la malnovaj korteganoj ĵaluzis lin pri tio. Ili diris al la reĝo: “Li ja estas alilandano nefidinda. Kiel vi povis donaci al li tiel altan rangon, multe pli altan ol tio de la malnovaj korteganoj?”

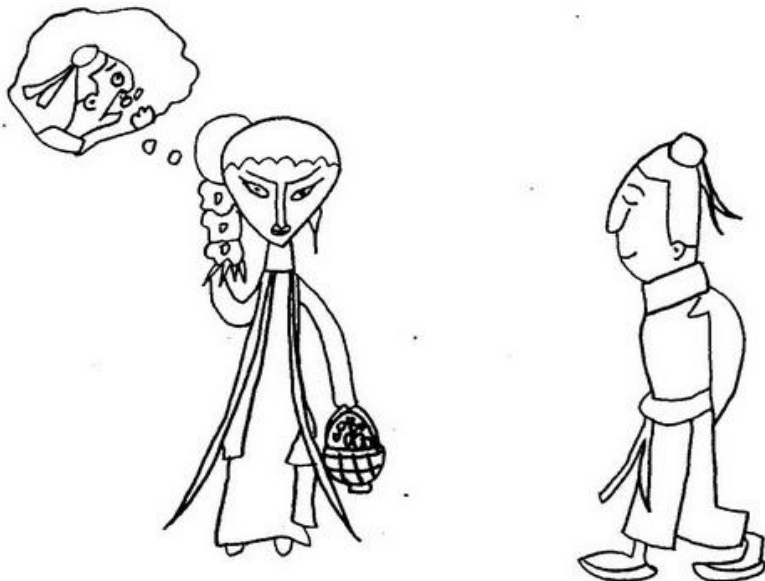
Informiĝinte pri tio, la sendito diris: “Kiu estas sufiĉe brava por dueli kun mi? Bonvolu iri al la ebena loko por montri nian propran kapablon.” Ĉiuj korteganoj timis, kaj neniu el ili aŭdacis dueli kun li.

Poste, en la landon venis feroca

leono. Ĝi manĝadis homojn sur la vojo al la ĉefurbo, kaj pro tio neniu aŭdakis iri pretere. Tiam la korteganoj kune interkonsiliĝis: “La alilandano diris, ke li estas senkompare brava kaj neniu povas lin venki. Se li povos mortigi la leonon por sekurigi la popolanojn, do tio estos vera miraklo.” Poste, ili faris proponon al la reĝo. La reĝo donacis tranĉilon kaj bastonon al la sendito, kaj ordonis lin mortigi la leonon.

Akceptinte la ordonon, la sendito iris al la leono sin kuraĝiginte. Kiam la leono vidis lin, ĝi hurlegis feroce kaj sin ĵetis sage al li. Li ektimis, kaj senprokraste grimpis sur arbon. La leono do levis la kapon al la arbo kun malfermita faŭko. Li estis tiel timigita, ke li perdis la tranĉilon el la mano. Sed la tranĉilo falis ĝuste en la faŭkon de la leono, kaj ĝin mortigis. Li ekzaltiĝis de tio, kaj tuj revenis al la reĝo. La reĝo do despli

ŝatis lin. Tiam, ĉiuj en la lando laŭdis kaj
respektis la senditon.



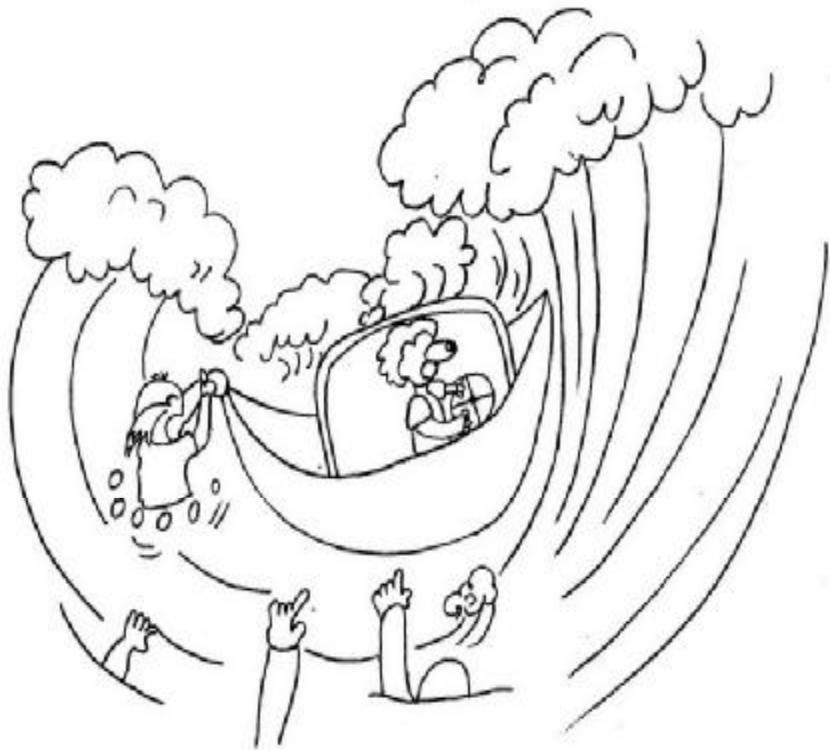
66. Reciti stirmetodon



Iam estis filo de prestiĝa riĉulo. Li iris al la maro kun multaj komercistoj por serĉi trezorojn. Li scipovis parkere reciti la stirmetodon de la ŝipo kaj sciis bone, kiel oni stiru, direkte aŭ haltigu la ŝipon en la kirlaĵoj aŭ ondegoj sur la maro. Do li fanfaronis al la aliaj: “Mi bone scias surmaran stirmetodon.” Aŭdinte tion, ĉiuj lin kredis.

Ne longe post kiam ili ekveturis sur la maro, la stiristo mortis de malsano, do la filo de la prestiĝulo fariĝis nova stiristo por lin anstataŭigi. Kiam la ŝipo venis en la kirlaĵon, la nova stiristo recitis laŭte: “Oni devas tiel stiri, kaj tiel direkti la ŝipon.” Sed la ŝipo nur turniĝis en la kirlaĵo, kaj neniom povis moviĝi. Do antaŭ ol la komercistoj atingis la trezorejon, ili ĉiuj dronis kune kun la

șipo.



67. La lasta kuko



Iam antaŭe, paro da geedzoj havis tri kukojn. Post kiam ili ambaŭ manĝis po unu, restis nur la lasta kuko. Do ili interkonsentis: “Kiu parolos unue, tiu ne rajtos manĝi la kukon.” Pro tio, neniu el ili ekparolis plue.

Momenton poste, rabisto entrudiĝis por prirobi ilin, kaj forportis ĉiujn havaĵojn. Sed la geedzoj nur gapis silente pro la antaŭa interkonsento. Vidinte tion, la rabisto ekatencis la edzinon ĝuste antaŭ la edzo. Kvankam la edzo vidis tion, li ankoraŭ sin tenis silenta.

La edzino do ekkriis pri la rabisto, kaj riproĉis la edzon: “Malsaĝulo! Kial vi ne krii pri la rabisto pro la kuko?”

La edzo aplaudis per la manoj, kaj diris kun rido: “Virinaĉo! Jen mi havos la kukon, kaj donos al vi neniom.”

Kiam oni informiĝis pri tio, neniuj el
ili povis sin deteni de rido.

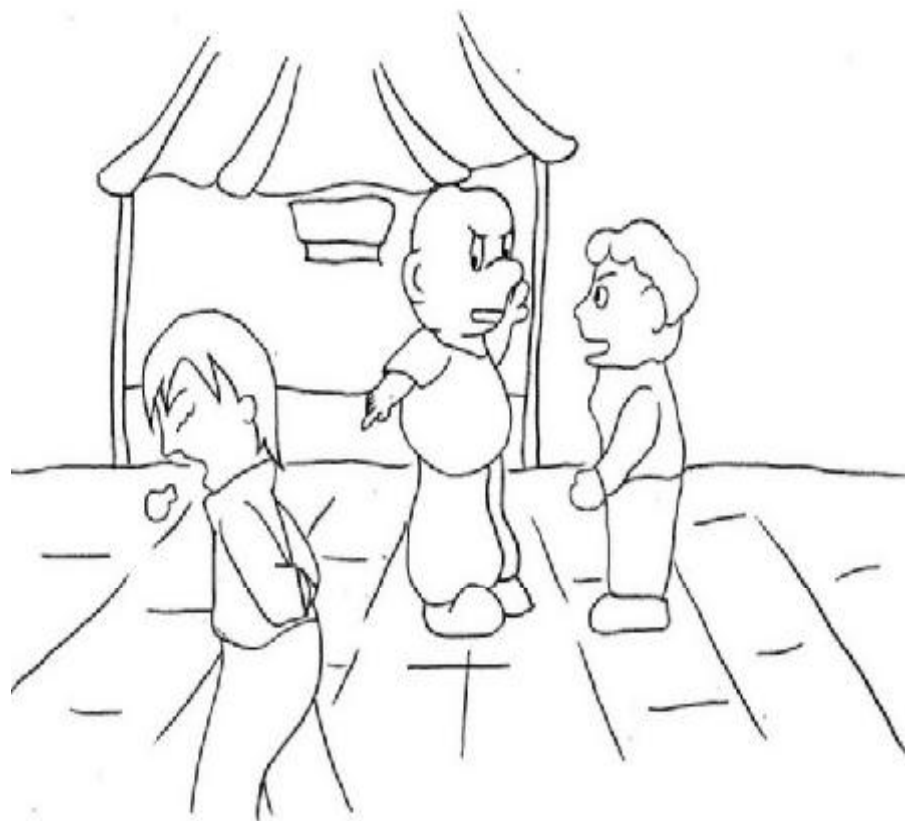


68. Sin venĝi



Iam antaŭe, viro iun malamegis, kaj afliktiĝis de tio tagnokte. Aliulo demandis lin: “Pro kio vi tiel afliktiĝas?” Li respondis: “Iu atencis min, kaj mi ne kapablas min venĝi. Mi ne scias, kiel mi povos lin atenci. Mi afliktiĝas ĝuste pro tio.”

La aliulo respondis: “Nur per iuspecaj sorĉvortoj vi povos atenci lin. Sed estas manko de la sorĉarto. Antaŭ ol ekatenci lin, vi jam suferos de tio.” Aŭdinte la respondon, la viro ekĝojis kaj petis: “Bonvolu instrui min pri la sorĉvortoj. Kvankam mi suferos de tio, mi preferu atenci lin.”



69. Rapida manĝado



Iam antaŭe, iu vojaĝis de la nordo al la sudo en Hindio. Li loĝis tie longe, kaj prenis lokan knabinon kiel sian edzinon. Apenaŭ la edzino pretigis manĝaĵon por li, li ekenglutegis haste spite al varmego.

La edzino miris pri tio kaj demandis: “Ĉi tie estas neniu rabisto prirabi vin. Pro kio vi manĝas tiel rapide anstataŭ konvene?”

Li respondis: “Tio estas sekreto. Mi ne povas diri al vi.” Aŭdinte tion, la edzino des pli miris, kaj insistis pri la demando.

La edzo respondis post longa paŭzo. Li diris: “Ekde mia avo ni havas metodon por manĝi rapide. Nun mi imitas tion kaj manĝas haste.”



70. Gustumi mangojn



Iam riĉa prestiĝulo sendis sian serviston al alies ĝardeno por aĉeti mangojn. Li ordonis: “Vi devas aĉeti la dolĉajn kaj bongustajn.” La servisto obeis lin, kaj iris kun mono al la vendisto.

La vendisto diris: “Ĉiuj miaj mangoj de tiu ĉi arbo estas dolĉaj kaj bongustaj. Neniu el ili estas malbongusta. Bonvolu gustumi kaj vi bone scios pri tio.”

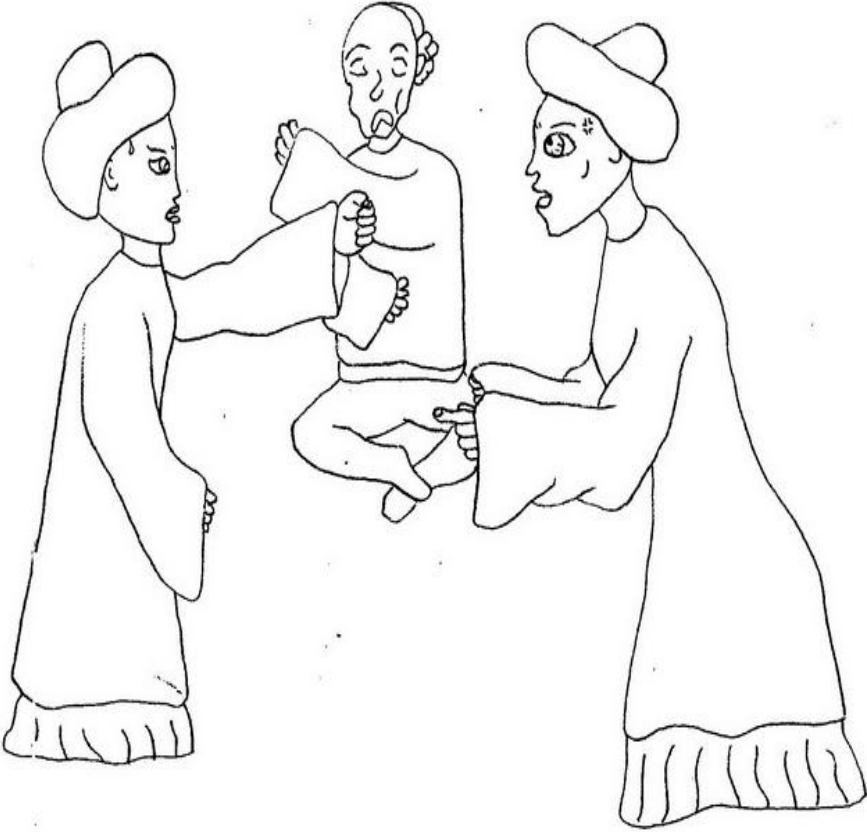
La aĉetanto respondis: “Mi devas gustumi ĉiujn antaŭ la aĉeto. Se mi gustumos nur unu, kiel mi povos scii, ke la aliaj estas ankaŭ same bongustaj?” Li do gustumis ĉiujn kaj portis ilin hejmen. Kiam la riĉulo vidis la mordsignojn, li sentis naŭzon, kaj forĵetis ĉiujn mangojn eksteren.



71. Blindiĝo pro la edzinoj



Iam iu prenis al si du edzinojn. Se li proksimiĝis al unu, la alia koleris. Ne povante ĉesigi ilian konfliktadon, li do devis kuŝi surdorse meze de ili en la nokto. En iu pluvega nokto, lia domo likis, kaj la akvo kaj koto falis en liajn okulojn. Pro la antaŭa interkonsento, li ne aŭdacis sin movi por eviti tion, do li blindiĝis pro la malpuraĵo en siaj okuloj.



72. Buŝo da milio



Iam antaŭe, iu vizitis la hejmon de sia bopatro, kaj vidis sian edzinon pistanta milion. Li do iris al ŝi kaj ŝtele metis miliograjnojn en la buŝon. Kiam lia edzino parolis al li, li ne povis respondi kun milio en la buŝo. Pro honto antaŭ la edzino, li ankaŭ ne aŭdacis eligi la milion. Li do povis fari nenion ol teni sin muta.

Vidinte lin muta, la edzino palpis lin kaj certigis al si, ke lia buŝo ŝveliĝis. Ŝi do raportis al sia patro: “La buŝo de mia edzo subite ŝveliĝis tiel, ke li eĉ ne povas paroli.”

La bopatro haste alvenigis kuraciston. La kuracisto diris: “Tio estas plej grava malsano. Li povos resaniĝi nur se mi disfendos lian buŝon.” Do la kuracisto disfendis lian buŝon per tranĉilo. Je tio,

la miliograjnoj fluis el lia buŝo, kaj oni malkovris lian ŝteladon.

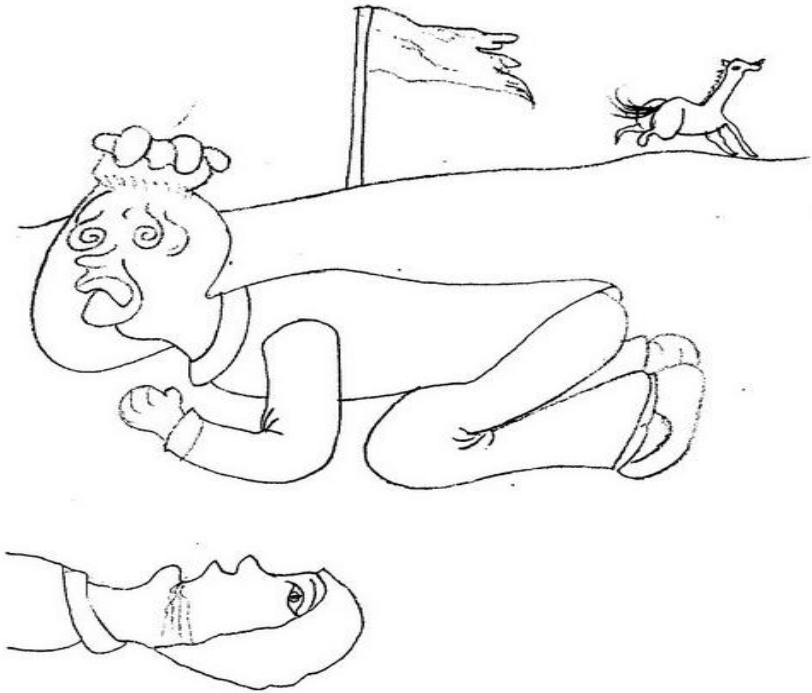


73. Mensogo pri la ĉevalo



Iam malkuraĝulo partoprenis en milito sur la nigra ĉevalo kune kun aliaj batalantoj. Sed dum la milito li ektimis, kaj ne aŭdacis batali plue. Li do ŝmiris sian vizaĝon per malpuraĵo, kuŝiĝis inter kadavroj kaj sin ŝajnis morta. Lia ĉevalo estis forkondukita de iu alia. Kiam la batalantoj foriris, li volis reveni hejmen. Li do detranĉis la voston de blanka ĉevalo, kaj portis ĝin kune kun si.

Kiam li revenis, oni demandis al li: “Kie estas via ĉevalo? Pro kio vi revenis sola?” Li respondis: “Mia ĉevalo jam mortis, kaj mi alportis nur ĝian voston.” Oni demandis: “Via ĉevalo ja estis nigra, do pro kio ĝia vosto estas blanka?” Li povis respondi nenion kontraŭ tio. Oni do mokis lin pro lia malkuraĝo.



74. Evito de puno



Iam la reĝo publikigis leĝon, ke ĉiuj bramanoj kaj aliaj religianoj en lia regno devu sin lavi puraj; se ne, oni skurĝos aŭ punos ilin per peza laboro.

Iu bramano portis vakan akvuĵon kaj pretendis sin pure lavita. Kiam iu verŝis akvon por li, li forverŝis ĝin dirante: “Mi ne lavu plue. Lasu la reĝon lavi por si mem.”

Por eviti la punon de la peza laboro laŭ la leĝo, li pretendis sin pura, sed fakte li tute ne sin lavis.



75. Perdo de ambaŭ urno kaj kamelo



Iam antaŭe, iu metis grenon en urnon. Lia kamelo etendis sian kapon en la urnon por manĝi la grenon, sed ne plu povis ĝin eligi. Ankaŭ la homo povis fari nenion kontraŭ tio. Li do dronis en granda ĉagreno.

Tiam maljunulo venis al li kaj proponis: “Ne ĉagreniĝu. Mi instruu vin, kion vi faru. Obeu min, kaj vi povos elpreni la kamelan kapon. Vi devas detranĉi ĝian kapon unue, kaj la kapo elurniĝos per si mem poste.”

La posedanto de la kamelo do dekapigis la kamelon per tranĉilo laŭ la maljunulo. Tiel li mortigis la kamelon, kaj ankaŭ devis rompi la urnon por elpreni la kamelan kapon. Ĉiuj priridis lian malsaĝon.



76. Aspiro al la reĝidino



Iam antaŭe, kiam kamparano promenis en la ĉefurbo, li vidis, ke la reĝidino estas eksterordinare ĉarma. Li do aspiris al ŝi tagnokte, kaj neniel povis sin deteni de tio. Li deziregis kontaktiĝi kun ŝi, sed povis trovi nenan metodon por realigi sian deziron. Pro tio li vakskoloriĝis, kaj eksuferis de grava malsano.

Kiam liaj parencoj kaj amikoj informiĝis pri tio, ili vizitis lin, kaj demandis pri la kaŭzo de la malsano.

Li respondis: “Mi vidis la ĉarman reĝidinon antaŭ nelonge, kaj deziregis kontaktiĝi kun ŝi. Sed mi ne povis elpensi bonan metodon por tio, do mi malsaniĝis pro ĉagreno. Se mia deziro ne realiĝos, mi ne povos vivi plue.”

La amikoj diris: “Ni elpensu bonan

metodon por realigi vian deziron. Ne turmentiĝu pri tio.” Tagon poste, ili revenis al li kaj diris: “Ni jam kontaktiĝis kun la reĝidino por vi, tamen ŝi ne konsentis pri via deziro.”

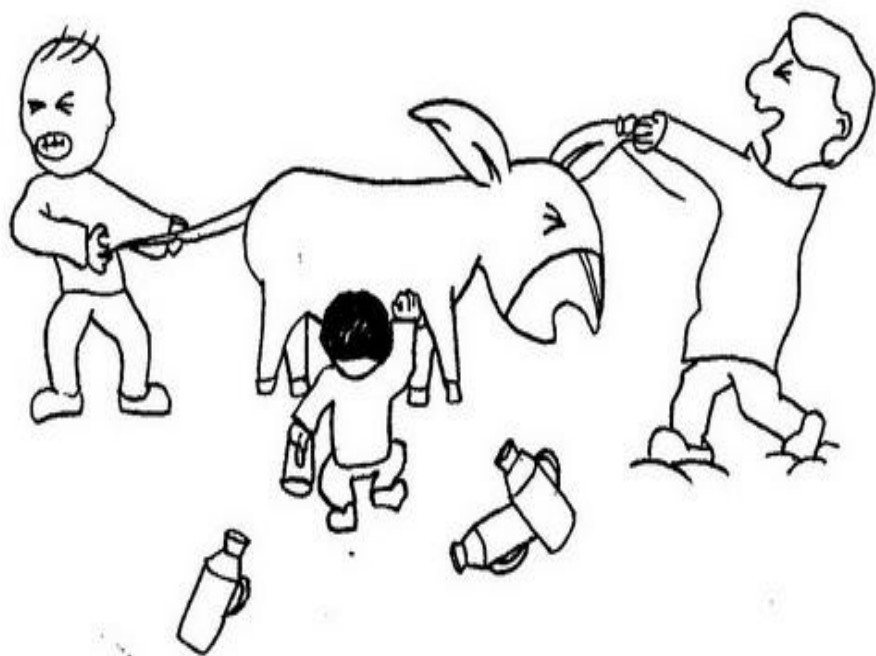
Aŭdinte tion, la kamparano ekridis kun ĝojo. Li diris, ke li certe povos havigi ŝin al si mem.



77. Melki virazenon



Iam en izolita lando malofte vidiĝis azeno. Oni nur aŭdis, ke la azena lakto estas bongusta, tamen neniu el ili gustumis. Poste, kiam iu havigis al si virazenon, ĉiuj konkure kaptis ĝin por la lakto. El ili iuj kaptis la piedojn; iuj kaptis la orelojn; iuj kaptis la voston; kaj iu eĉ kaptis la penison. Ĉiu el ili deziregis melki ĝin kaj gustumi la lakton unua. Tiu, kiu kaptis la azenan penison, opiniis, ke tio estas la mammo. Li do forte premadis ĝin por elfluigi lakton. Sed neniom da lakto elfluis ĝis ilia elĉerpiĝo. Ili do klopodis vane kun nenia rikolto, kaj estis mokitaj de la aliaj.



78. Hastema filo

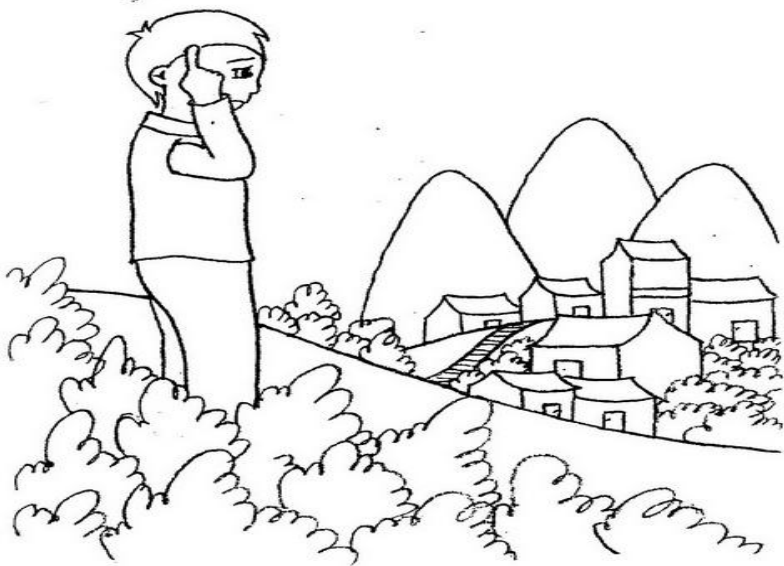


Iam patro diris al sia filo dum nokto: “Morgaŭ ni iru kune al la vilaĝo por preni ion de tie.”

Aŭdinte tion, la hastema filo iris al la vilaĝo sola sen scio de sia patro en la sekva mateno. Atinginte la cellokon, li elĉerpiĝis de la longa irado, sed tute ne sciis, kion li prenu de tie. Kaj krome, kun nenio por manĝi, li preskaŭ mortis de malsato kaj soifo.

Li do povis fari nenion alian ol reveni al sia patro.

Vidinte lin reveninta, la patro kulpigis lin: “Kiel malsaĝa vi estas! Pro kio vi iris sola sen mi kaj klopodis vane? Pri tio oni mokos vin.”



79. Porti benkojn por la reĝo



Iam antaŭe, reĝo volis iri en Senĉagrenan Ĝardenon por sin amuzi. Li ordonis al sia subulo: “Prenu benkon al la ĝardeno, por ke mi ripozu sur ĝi.”

La subulo hontis tion fari, li do respondis al la reĝo: “Mi ne kapablas porti permane. Mi preferas porti ĝin dorse.” La reĝo do ordonis, ke oni metu tridek ses benkojn sur lian dorson, ke li portu ilin al la ĝardeno. Pro tio la subulo estis mokita de aliaj.



80. Klistero



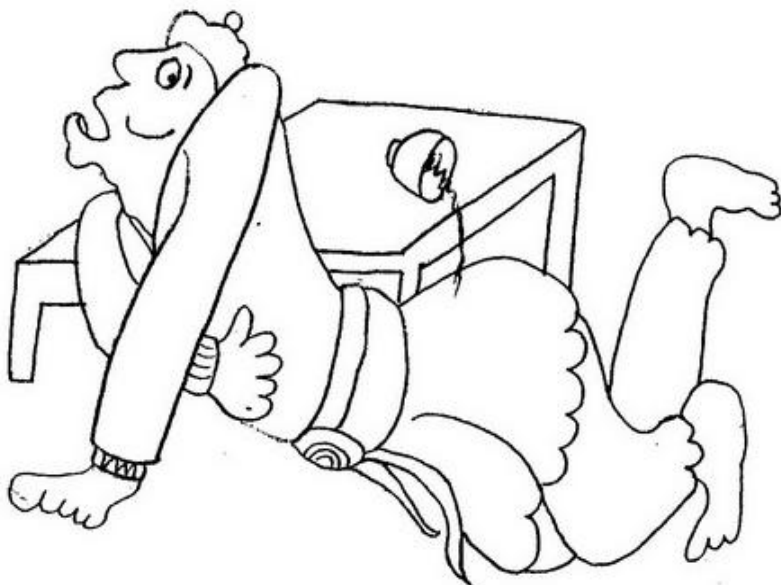
Iam iu suferis de interna malsano kaj konsultis kuraciston. La kuracisto diris, ke li devas kuraci lin per klistero. Dirinte, li ekpreparis la medicinaĵon kaj klisterilojn por la malsanulo.

Sed antaŭ ol la kuracisto revenis, la malsanulo englutis la preparitan medicinaĵon. Pro tio lia ventro ŝveliĝis, kaj suferigis lin multe. Li neniel povis elporti tion plue.

Reveninte, la kuracisto miris, kaj demandis al la malsanulo: “Kio okazas al vi? “La malsanulo respondis: “Mi englutis la medicinaĵon por klistero, kaj suferas de tio neelporteble.”

La kuracisto riproĉis lin: “Vere malsaĝa vi estas! Vi tute ne scias, kiel oni prenu ĝin.” Li ordonis la malsanulon preni alian medicinaĵon senprokraste.

Iom poste, la malsanulo resaniĝis post vomado.



81. Venĝo kontraŭ la urso



Iam patro kaj filo vojaĝis kune kun aliaj. Kiam la filo enarbariĝis sola, urso mordis lin kaj per ungoj vundis lin. Li do rapide elkuris al la akompanantoj.

Vidinte la vundon de la filo, la patro ekmiris kaj demandis lin: “Kio okazis al vi?” La filo respondis al la patro: “Besto kun longa hararo vundis min.”

La patro do iris kun la akompanantoj en la arbaron kun pafarko kaj sagoj. Vidinte feon kun longa hararo, li levis la pafarkon. La aliaj diris al li: “Pro kio vi pafos lin? Li ja neniun atencas. Vi devas puni nur la suferiginton de via filo.”



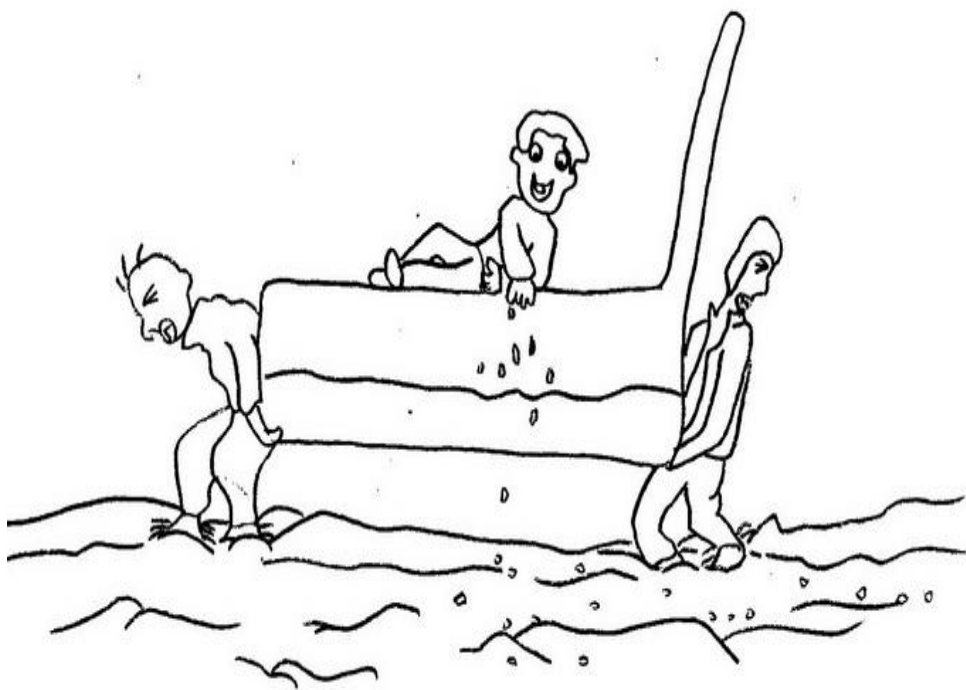
82. Semi tritikon



Iam kamparano iris al alies kampo. Vidinte, ke tritiko kreskas tre bone, li demandis ĝian mastron: “Kiamaniere vi plantis la tritikon tiel bone?”

La mastro respondis: “Mi ebenigis la kampon kaj aldonis sterkon antaŭ la semado. Pro tio la tritiko kreskas bone.” La kamparano ekagis laŭ la instruo. Ebeniginte kaj sterkinte la kampon, li pretis semi. Tiam li ektimis, ke li tretus la kampon malmola kaj pro tio la tritiko ne kreskus bone. Li do elpensis metodon: “Estus pli bone, ke mi semu tritikon sidante sur lito portata de aliuloj.”

Li do dungis kvar virojn por tio. La viroj tenis la liton respektive je ĝia piedo, kaj li semis sidante sur ĝi. Sed la kampo des pli malmoliĝis sub tretado de la kvar viroj. Oni priridis lin pro tio.



83. Venĝo de simio



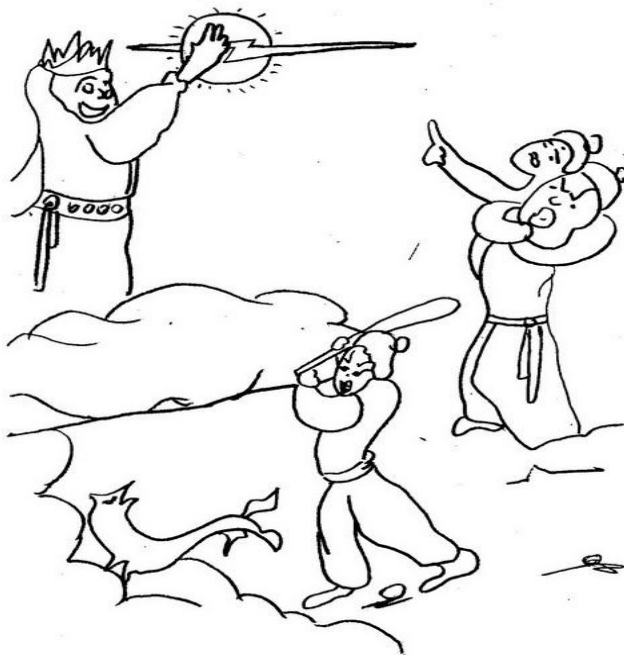
Iam simio estis batita de plenaĝuloj,
sed ĝi ne aŭdacis sin venĝi kontraŭ ili, ĝi
do verŝis sian koleron sur la infanojn.



84. Bati hundojn pro la luna eklipso



Iam antaŭe, kiam la reĝo de demonoj vidis, ke la luno estas tre brila, li ŝirmis ĝin per sia mano. Sed sensciuloj atribuis la malheliĝon de la luno al senkulpaj hundoj kaj batis ilin pro tio.



85. “Doloro nur pro la okuloj”



Iam antaŭe, virino suferis de okuldoloro. Ŝia konatino demandis ŝin: “Ĉu vi suferas de okuldoloro?” La suferantino respondis: “Jes, mi suferas de okuldoloro.” La konatino diris: “Oni havas okulojn. Ili certe doloras. Kvankam mi ankoraŭ ne eksuferas de okuldoloro, mi volas elfosi ilin por eviti la eventualan doloron.” La aliaj admonis ŝin: “Se vi havas okulojn, ili jen doloras jen ne; se vi perdus la okulojn, vi suferos de doloro dum la tuta vivo.”



86. Protekti orelingojn



Iam patro kaj filo iris sur vojo. Subite ili renkontis rabiston, kiu pretis prirabi ilin. La filo portis orajn orelingojn, do la patro timis, ke la rabisto forprenos ilin. Li ektiris la orelojn de la filo. Sed la oreloj ne povis tuj disiĝi je lia tiro. Li do detranĉis la kapon de la filo por protekti la orajn ringojn. Poste, kiam la rabisto foriris, li provis remeti la detranĉitan kapon, sed neniel sukcesis. Ĉiuj priridis la malsaĝan patron pro tio.



87. Dividi la ŝtelaĵon



Iam antaŭe, aro da ŝtelistoj priŝteladis kune kaj havigis al si multajn objektojn. Ili do dividis la havaĵon laŭrange. Iu altvalora teksaĵo ŝajnis ne bone kolorigita, do ili ĝin opiniis ne valora kaj donis al tiu plej malaltaranga. La malsuperulo akceptis la dividadojn kun malĝojo. Li plendis, ke li malprofitas de tio. Sed kiam li vendis la teksaĵon en bazaro, riĉulo en urbo pagis multe. Li enspezis pli multe ol la aliaj, kaj ekzaltiĝis de tio.



88. Simio kaj sojfaboj



Iam simio portis manplendon da sojfaboj kun si, sed pro malatento li perdis unu. Li do metis la restajn sojfabojn sur la teron por serĉi la perditan. Sed li ne trovis la perditan, eĉ la restaj sojfaboj estis formangĝitaj de kokoj kaj anasoj.



89. Ora putoro



Iam viro promenis sur vojo kaj trovis oran putoron. Li prenis ĝin en sian sinon kun granda ĝojo, kaj daŭrigis sian vojadon. Kiam li venis al rivero kaj demetis siajn vestojn por trapasi la riveron, la putoro aliformiĝis en venenan serpenton. Sed la viro pensis: “Mi preferu morti de la serpento ol forlasi ĝin.” Pro lia firma volo, la serpento denove sin ŝanĝis en oron.

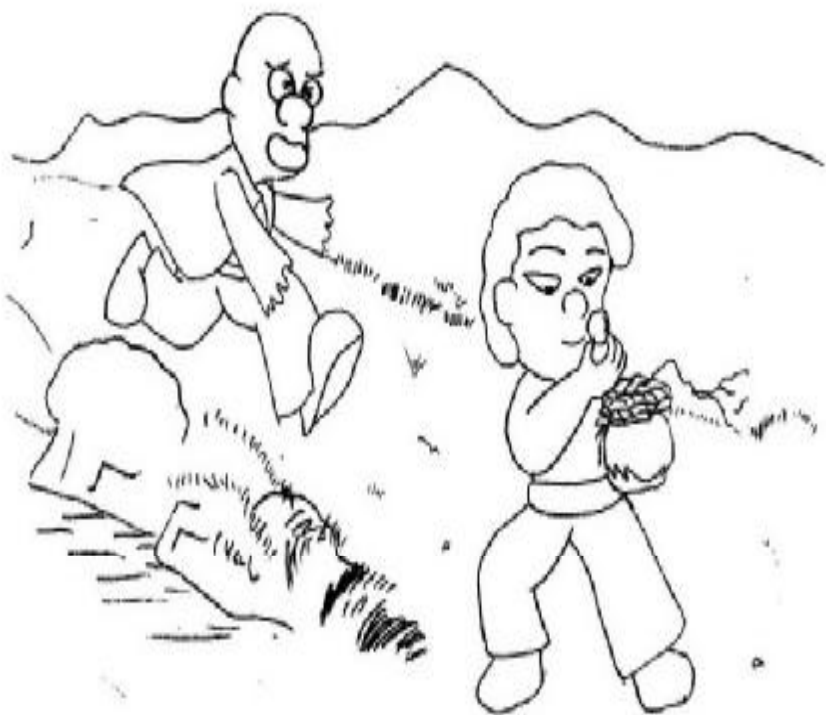
Ĉe la vojo malsaĝulo vidis, kiel la serpento sin ŝanĝas en oron. Li do opiniis, ke serpento ĉiam povas fariĝi oro. Li kaptis serpenton kaj metis ĝin en sian sinon, sed perdis la vivon pro mordo de la serpento.



90. Malriĉulo kaj la trovita mono



Iam malriĉulo trovis saketon da ormoneroj en sia piedirado. Li do tuj ekkalkulis ilin kun granda ĝojo. Sed antaŭ ol li finis la kalkuladon, la perdinto alvenis kaj forprenis la monon. Tiam la malriĉulo pentis, ke li devus foriri senprokraste kun la mono. Pro tio li dronis en granda afliktiĝo.



91. Revo de malriĉulo



Iam antaŭe, vivis malriĉulo kun tre malmulta posedaĵo. Vidinte, ke riĉuloj posedas tre multe, li do revis esti tiel riĉa kiel ili. Sed, lia posedaĵo tute ne povis kompariĝi kun la ilia, kiom ajn li faris ŝparadon kaj akumuladon. Li do furiozis kaj volis ĵeti la posedaĵon en riveron. La aliaj admonis lin: “Kvankam via posedaĵo estas malmulta, tamen per ĝi vi povas daŭrigi vian vivon dum kelkaj tagoj. Kial vi forĵetos ĝin en la akvon?”



92. Knabo kaj knelo



Iam patrino piediris kun sia mamsuĉa infano en la sino. Laciĝinte de la vojirado, ŝi kuŝiĝis ĉe la vojo kaj endormiĝis profunde. Tiam homo venis al la infano kaj donis al li knelon. Ricevinte ĝin, la infano estis ravita de la bongustaĵo, kaj ne plu zorgis pri siaj ornamaĵoj. La homo do demetis liajn arĝentan seruron, perlan kolringon kaj vestaĵojn, kaj forportis ĉion de ili.



93. Maljunulino kaj urso



Iam maljunulino kuŝis sub arbo. Alvenis urso kaj volis ŝin kapti. La maljunulino do kuris ĉirkaŭ la arbo por sin savi. Tiam la urso ŝin postkuris, kaj kun unu hufo sur la arbo, ĝi volis ŝin kapti per la alia. Subite, genia ideo venis al la maljunulino. Ŝi do tuj ĉirkaŭprenis la arbon, kaj premis la antaŭajn piedojn de la urso al la arbo. Pro tio la urso ne plu povis sin movi. Ĝuste tiam alvenis alia homo. La maljunulino do kriis: “Helpu min kapti la urson, ke ni mortigu ĝin kaj dividu la viandon.” Tiu homo kredis la maljunulinon, kaj vere kaptis la urson. La maljunulino senprokraste forkuris, sed la homo estis embarasigita de la urso.



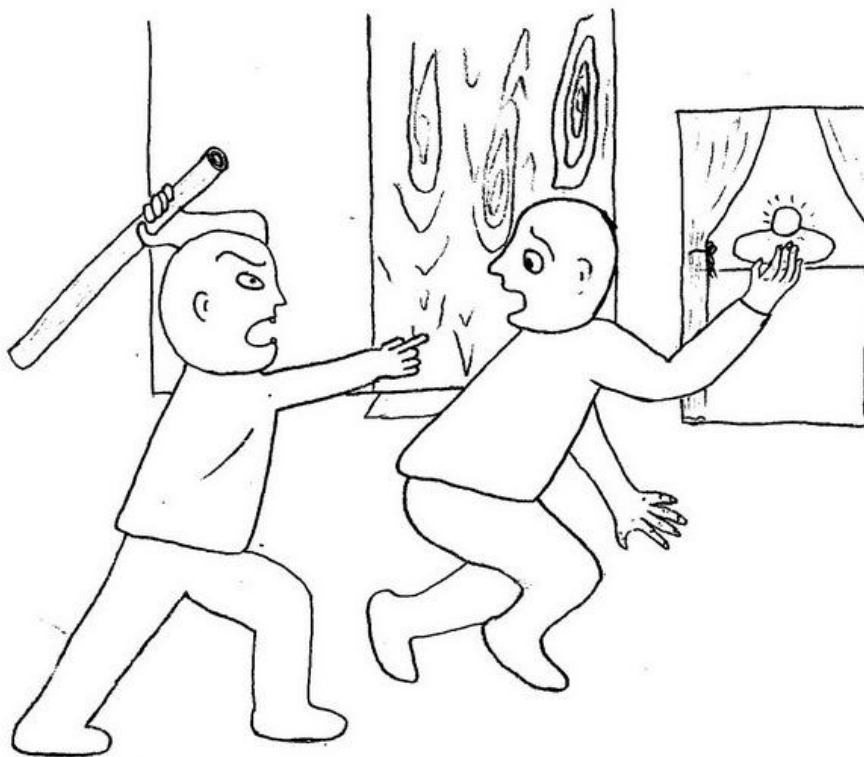
94. kanalo “Mani”



Iam iu adultis kun alies edzino. Antaŭ ol ili finis sian aferon, la edzo revenis de ekstere kaj trovis ilian konduton. La edzo do atendis ĉe la pordo por mortigi la adultanton post lia elĉambriĝo. La virino diris al la adultanto: “Jen mia edzo trovis nian aferon. Ni ne havas alian elirejon. Vi nur povas eliri tra la ‘mani’ “. Ŝi aludis, ke la adultanto elglitu tra la kloaka kanalo.

Sed la adultanto miskomprenis tion kiel la magian kaj altvaloran Mani-perlon. Li ekserĉis, sed nenie povis trovi ĝin. Li do ĵuris: “Se mi ne trovos la Mani-perlon, mi neniam eliru.”

Momenton poste, li estis mortigita de la edzo.



95. Rakonto pri kolomboj



Iam antaŭe, paro da kolomboj vivis kune en sia nesto. Kiam beroj maturiĝis en aŭtuno, ili plenigis sian neston per la beroj. Sed poste, la kolektitaj beroj iom post iom malmultiĝis pro sekiĝo, kaj ĝisfine restis nur duono.

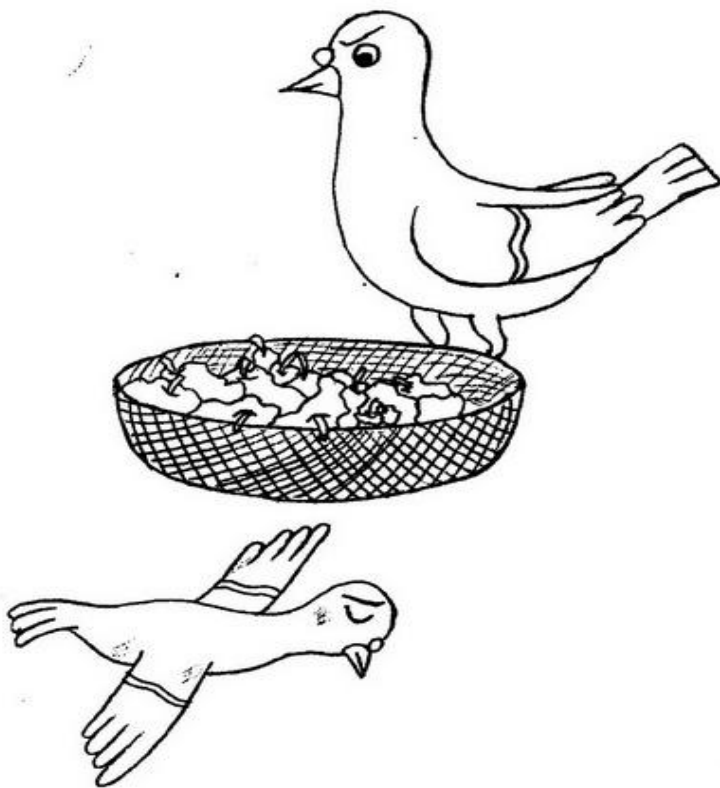
La virkolombo koleriĝis kaj kulpigis la kolombinon: “Ni kune kolektis la berojn kun granda peno. Kial vi sola manĝis ilin, ke restas nur duono?”

La kolombino respondis: “Mi ne manĝis la berojn. Ili malmultiĝis per si mem.”

La virkolombo ne kredis tion. Ĝi furioziĝis kaj refutis: “Se vi ne manĝis, kiel la beroj povus malmultiĝi per si mem?” Ĝi do mortigis la kolombinon per sia beko.

Ekpluvis post pluraj tagoj. La

beroj malsekiĝis, kaj pligrandiĝis ĝis la antaŭa multeco. Vidinte tion, la vira kolombo ekpentis: “Ŝi fakte neniam ŝtele manĝis berojn. Ŝin mi miskulpigis kaj erare mortigis.” Ĝi do triste vokadis la kolombinon: “Kien vi iris, mia kara? “



96. Falsa blindulo



Iam antaŭe, metiisto laboris por reĝo. Kiam li ne plu povis elteni la pezan laboron, li sin ŝajnis blinda kaj liberigis de tio. Kiam iuj aliaj metiistoj informiĝis pri la afero, ankaŭ ili volis sin blindigi por eviti la pezan laboron. Saĝulo admonis ilin: “Kiel vi volas suferigi vin vane? “

Tiaj malsaĝuloj estas mokitaj de aliaj.



97. Perdo de vestaĵo kaj ormonero



Iam antaŭe, du viroj piediris en dezerto. Sur la vojo ili renkontis rabiston. Iu el ili surportis kotonan vestaĵon, kaj ĝi estis forprenita de la rabisto. La alia do sin kaŝis en herbaron.

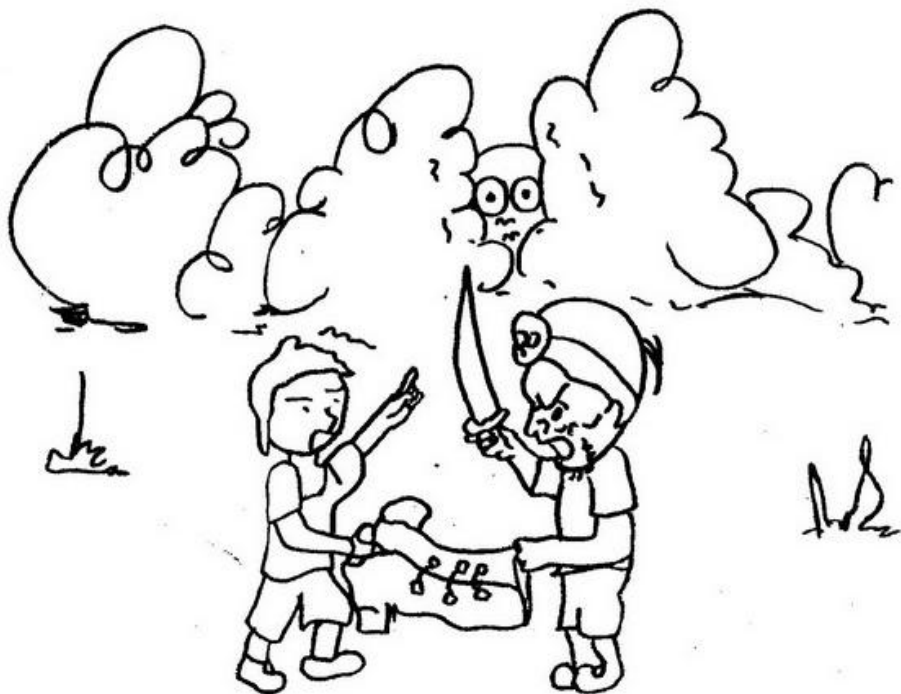
La prirabito iam metis ormoneron en la vestaĵan kolumon. Li do petis la rabiston: “La vestaĵo valoras je ormonero. Mi aĉetu ĝin per mono.”

La rabisto demandis: “Kie estas via mono?”

La prirabito prenis la monon el la vestaĵa kolumo, kaj donis ĝin al la rabisto: “Tio ja estas el vera oro. Se vi ne kredas, bonvolu demandi la ormetiiston, kiu sin kaŝas en la herbaro.”

Vidinte tion, la rabisto forprenis ankaŭ la vestaĵon de la metiisto. La

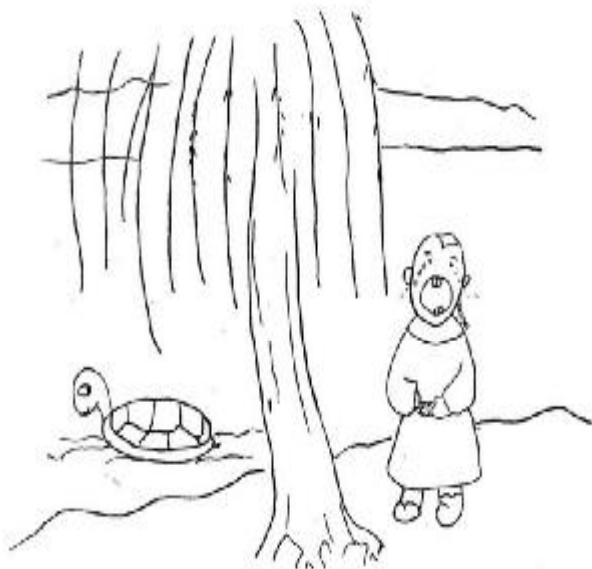
malsaĝulo perdis ambaŭ vestaĵon kaj ormoneron.



98. Mortigi testudon



Iam knabeto sin amuzis ĉe rivero kaj kaptis grandan testudon. Li volis ĝin mortigi, sed ne sciis kiel agi. Li do demandis al aliulo: “Kiel mi mortigu ĝin?” La viro respondis: “Metu ĝin en akvon kaj dronigu ĝin.” La knabo tuj kredis la vortojn. Li metis la testudon en la akvon, sed la testudo forkuris de li senprokraste.



Postskribo pri la Esperanta Traduko

Antaŭ ĉirkaŭ dudek jaroj mi memlernis Esperanton kaj ekprovis esperantigi tiun ĉi rakontaron por helpi esperantajn samideanojn en lernado de budhisma literaturo. Parto de la traduko serie publikiĝis en *La Monato*, la bulteno de ĈEA. Sed poste, mia memlernado de fremdaj lingvoj ĉesis. Antaŭ kelkaj jaroj mi denove eklernis Esperanton kaj trovis tiun ĉi manuskripton en la materialoj senditaj de mia patro al mi. Do mi faris iom da korektado kaj ekpublikigis ĝin en la interreton. Tuj post tio, mi ricevis retmesaĝon el litova samideano, al kiu interesas Esperanto kaj budhismo. Li afable faris iom da korektado por mi, sed bedaŭrinde, ni perdis la kontakton pro lia forvojaĝo al eksterlando kaj krome, akcidento okazis al mia komputero, ke mi perdis la detalan informon pri nia

kontakto.

Poste, min helpis fervore multaj instruistoj kaj samideanoj en kaj ekster Ĉinio. Ili estas samideano Wen Jingen el Ĉinio, samideano Yamaguti Sin'iti (sekretario de BLE, kaj prezidento de JBLE) el Japanio, samideano Michel Fontaine el Francio, samideano Augusto Casquero el Hispanio kaj aliaj samideanoj konataj aŭ ne konataj. Samideano Zhao Jianping afable voĉlegis la tutan tekston kaj sonregistris por mi. Pro helpo de budhana samideano Gao Zhicheng, la rakontoj estas ilustritaj de la lernantoj en la 2006-a movbilda klaso de Shaoxing-a profesia lernejo. La teksto kaj sonregistraĵo plaĉas al ĉiuj samideanoj, do ni speciale faris kaj donacis pli ol dumil diskoj en- kaj eksterlande.

Ĉifoje, ni eldonas la tradukon kun ĉina originalo por prezenti budhisman

literaturon al samideanoj esperantaj kaj prezenti la facilecon kaj utilecon de Esperanto al samideanoj budhanaj.

Ni eldonos la esperantigitajn librojn sinsekve dum nia plua tradukado. Ni esprimas nian elkoran dankon al ĉiuj helpantoj por la tradukado kaj eldonado, kaj ankaŭ sincere bondeziras, ke ĉio iru bona al ili. Samtempe ni petas pluan helpon kaj kontribuon por nia posta laboro.

百喻經



百
喻
經

蕭齊天竺三藏求那毗地譯



清刻龍藏佛說法變相圖

百喻經卷上

群一

蕭齊天竺三藏求那毗地譯

聞如是一時佛住王舍城在鵲封竹園與諸
 大比丘菩薩摩訶薩及諸八部三萬六千人
 俱是時會中有異學梵志五百人俱從座而
 起白佛言吾聞佛道洪深無能及者故來歸
 問唯願說之佛言甚善問曰天下為有為無
 答曰亦有亦無梵志曰如今有者云何言無
 如今無者云何言有答曰生者言有死者言
 無故說或有或無問曰人從何生答曰人從
 穀而生問曰五穀從何而生答曰五穀從四
 大火風而生問曰四大火風從何而生答曰
 四大火風從空而生問曰空從何生答曰從
 無所有生問曰無所有從何而生答曰從自
 然生問曰自然從何而生答曰從泥洹而生

問曰泥洹從何而生佛言汝今問事何以爾
 深泥洹者是不生不死法問曰佛泥洹未答
 曰我未泥洹若未泥洹云何得知泥洹常樂
 佛言我今問汝天下衆生爲苦爲樂答曰衆
 生甚苦佛言云何名苦答曰我見衆生死時
 苦痛難忍故知死苦佛言汝今不死亦知死
 苦我見十方諸佛不生不死故知泥洹常樂
 五百梵志心開意解求受五戒悟須陀洹果
 復坐如故佛言汝等善聽今爲汝廣說衆喻
 愚人食鹽喻 愚人集牛乳喻 以犁打破
 頭喻 婦詐語稱死喻 渴見水喻 子死
 欲停置家中喻 認人爲兄喻 山羗偷官
 庫喻 歎父德行喻 三重樓喻 婆羅門
 殺子喻 煮黑石蜜漿喻 說人喜瞋喻
 殺商主祀天喻 醫與王女藥令卒長大喻

灌甘蔗喻 債半錢喻 就樓磨刀喻
 乘船失孟喻 人說王所縱暴喻 婦女欲
 更求子喻 入海取沉水喻 賊偷錦繡用
 裹氈毼喻 種熬胡麻子喻 水火喻 人
 效王眼瞞喻 治鞭瘡喻 爲婦買鼻喻
 貧人燒麤褐衣喻 牧羊人喻 雇傭瓦師
 喻 估客偷金喻 斫樹取果喻 送美水
 喻 寶篋鏡喻 破五通仙眼喻 殺群牛
 喻 飲木甯水喻 見他塗舍喻 治禿喻
 毗舍闍鬼喻 估客駝死喻 磨大石喻
 食半餅喻 奴守門喻 偷犂牛喻 貧
 人能作鴛鴦鳴喻 野干爲折樹枝所打喻
 小兒爭分別毛喻 醫治脊偻喻
 愚人食鹽喻
 昔有愚人至於他家主人與食嫌淡無味主

人聞已更爲益鹽既得鹽美便自念言所以美者緣有鹽故少有尚爾況復多也愚人無智便空食鹽食已口爽反爲其患譬彼外道聞節飲食可以得道即便斷食或經七日或十五日徒自困餓無益於道如彼愚人以鹽美故而空食之致令口爽此亦復爾

愚人集牛乳喻^二

昔有愚人將會賓客欲集牛乳以俟供設而作是念我今若預於日月中擻取牛乳牛乳漸多都無安處或復酢敗不如即就牛腹盛之待臨會時當頓擊取作此念^三即便捉犍牛母子各繫異處却後一月爾乃設會延置賓客方牽牛來欲擻乳取而此牛乳即乾無有時爲衆賓或瞋或笑愚人亦爾欲修布施方言待我大有之時然後頓施未及聚頃或爲

縣官水火盜賊之所侵奪或卒命終不及時施彼亦如此

以黎打破頭喻^三

昔有愚人頭上無毛時有一人以黎打頭乃至二三悉皆傷破時此愚人默然忍受不知避去傍人見已而語之言何不避去乃住受打致使頭破愚人答言如彼人者憍慢恃力癡無智慧見我頭上無有髮毛謂爲是石以黎打我頭破乃爾傍人語言汝自愚癡云何名彼以爲癡也汝若不癡爲他所打乃至頭破不知逃避比丘亦爾不能具修信戒聞慧但整威儀以招利養如彼愚人被他打頭不知避去乃至傷破反謂他癡此比丘者亦復如是

婦詐語稱死喻^四

昔有愚人其婦端正情甚愛重婦無貞信後於中間共他交往邪淫心盛欲就傍夫捨離已墮於是密語一老母言我去之後汝可齋一死婦女屍安著屋中語我夫言云我已死老母於後伺其夫主不在之時以一死屍置其家中及其夫還老母語言汝婦已死夫即往視信是已婦哀哭懊惱大積薪油燒取其骨以囊盛之晝夜懷挾婦於後時心厭傍夫便還歸家語其夫言我是汝妻夫答之言我婦久死汝是阿誰妄言我婦乃至二三猶故不信如彼外道聞他邪說心生惑著謂爲真實未不可改雖聞正教不信受持

渴見水喻^五

過去有人癡無智慧極渴須水見熱時談謂爲是水即便逐走至新頭河既至河所對視

不飲傍人語言汝患渴逐水今至水所何故不飲愚人答言若可飲盡我當飲之此水極多俱不可盡是故不飲爾時衆人聞其此語皆大嗤笑譬如外道僻取於理以已不能具持佛戒遂便不受致使將來無得道分流轉生死若彼愚人見水不飲爲時人笑亦復如是

子死欲停置家中喻^六

昔有愚人養育七子一子先死時此愚人見子既死便欲停置於其家中自欲棄去傍人見已而語之言生死道異當速莊嚴致於遠處而殯葬之云何得留自欲棄去爾時愚人聞此語已即自思念若不得留要當葬者須更殺一子停擔兩頭乃可勝致於是便更殺其一子而擔負之遠葬林野時人見之深生

嗤笑怪未曾有譬如比丘私犯一戒情憚改
悔默然覆藏自說清淨或有智者即語之曰
出家之人手持禁戒如護明珠不使跌落汝
今云何違犯所受欲不懺悔犯戒者言苟須
懺者更就犯之然後當出遂便破戒多作不
善爾乃頓出如彼愚人一子既死又殺一子
今此比丘亦復如是

認人爲兄喻^七

昔有一人形容端正智慧具足復多錢財舉
世人間無不稱美時有愚人見其如此便言
我兄所以爾者彼有錢財須者則用之是故
爲兄見其還債言非我兄傍人語言汝是愚
人云何須財名他爲兄及負債時復言非兄
愚人答言我以欲得彼之錢財認之爲兄實
非是兄若其負債則稱非兄人聞此語無不

笑之猶彼外道聞佛善語盜竊而用以爲已
有乃至傍人教使修行不肯修行而作是言
爲利養故取彼佛語化導衆生而無實事云
何修行猶向愚人爲得財故言是我兄及負
債時復言非兄此亦如是

山羗偷官庫衣喻^八

過去之世有一山羗偷王庫物而遠逃走爾
時國王遣人四出推尋捕得將至王邊王即
責其所得衣處山羗答言我衣乃是祖父之
物王遣著衣實非山羗本所有故不知著之
應在手者著於脚上應在腰者反著頭上王
見賊已集諸臣等共詳此事而語之言若是
汝之祖父已來所有衣者應當解著云何顛
倒用上爲下以不解故定知汝衣必是偷得
非汝舊物借以爲譬王者如佛寶藏如法愚

癡者猶如外道竊聽佛法著已法中以為自有然不解故布置佛法迷亂上下不知法相如彼山羗得王寶衣不識次第顛倒而著亦復如是

歎父德行喻 九

昔時有人於衆人中歎已父德而作是言我父慈仁不害不盜直作實語兼行布施時有愚人聞其此語便作是言我父德行復過汝父諸人問言有何德行請道其事愚人答曰我父小來斷絕姪欲初無染汙衆人語言若斷姪欲云何生汝深為時人之所怪笑猶如世間無知之流欲讚人德不識其實反致毀咎如彼愚者意存歎父言成過失此亦如是

三重樓喻 十

往昔之世有富愚人癡無所知到餘富家見

三重樓高廣嚴麗軒敞踈朗心生渴仰即作是念我有財錢不減於彼云何頃來而不造作如是之樓即喚木匠而問言曰解作彼家端嚴舍不木匠答言是我所作即便語言今可爲我造樓如彼是時木匠即便經地壘塹作樓愚人見其壘塹作舍猶懷疑惑不能了知而問之言欲作何等木匠答言作三重屋愚人復言我不欲下二重之屋先可爲我作最上屋木匠答言無有是事何有不作最下重屋而得造彼第二之屋不造第二云何得造第三重屋愚人固言我今不用下二重屋必可爲我作最上者時人聞已便生怪笑咸作此言何有不造下第一屋而得上者譬如世尊四輩弟子不能精勤修敬三寶懶惰懈怠欲求道果而作是言我今不用餘下三果

唯欲得彼阿羅漢道亦為時人之所嗤笑如
彼愚者等無有異

婆羅門殺子喻^{十一}

昔有婆羅門自謂多知於諸星術種種技藝
無不明達恃已如此欲顯其德遂至他國抱
兒而哭有人問婆羅門言汝何故哭婆羅門
言今此小兒七日當死愍其天殤以是哭耳
時人語言人命難知計筭喜錯設七日頭或
能不死何為預哭婆羅門言日月可闇星宿
可落我之所記終無違失為名利故至七日
頭自殺其子以證已說時諸世人却後七日
聞其兒死咸皆歎言真是智者所言不錯心
生信伏悉來致敬猶如佛之四輩弟子為利
養故自稱得道有愚人法殺善法子詐現慈
德故使將來受苦無窮如婆羅門為驗已言

殺子惑世

煮黑石蜜漿喻^{十二}

昔有愚人煮黑石蜜有一富人來至其家時
此愚人便作是念我今當取黑石蜜漿與此
富人即著少水用置火中即於火上以扇扇
之望得使冷傍人語言下不止火扇之不巳
云何得冷爾時眾人悉皆嗤笑其猶外道不
滅煩惱熾然之火少作苦行卧棘刺上五熱
炙身而望清涼寂靜之道終無是處徒為智
者之所怪哂受苦現在殃流來劫

說人喜瞋喻^{十三}

過去有人共多人眾坐於屋中歎一外人德
行極好唯有二過一者喜瞋二者作事倉卒
爾時此人遇在門外聞作是語便生瞋恚即
入其屋擒彼道已過惡之人以手打撲傍人

問言何故打也其人答言我曾何時喜瞋倉卒而此人者道我恒喜瞋恚作事倉卒是故打之傍人語言汝今喜瞋倉卒之相即時現驗云何諱之人說過惡而起怨責深爲衆人怪其愚惑譬如世間飲酒之夫耽荒酌酒作諸放逸見人訶責反生尤嫉苦引證佐用自明白若此愚人諱聞已過見他道說反欲打撲

殺商主祀天喻 十四

昔有賈客欲入大海入大海之法要須導師然後可去即共求覓得群一一導師九既得之已相將發引至曠野中有一天祠當須人祀然後得過於是衆賈共思量言我等伴黨盡是親屬如何可殺唯此導師中用祀天即殺導師以用祭祀祀天已竟迷失道路不知所趣窮

困死盡一切世人亦復如是欲入法海取其珍寶當須善行以爲導師毀破善行生死曠路求無出期經歷三塗受苦長遠如彼商賈將入大海殺其導者迷失津濟終至困死

醫與王女藥令卒長大喻 十五

昔有國王產生一女喚醫語言爲我與藥立使長大醫師答言我與良藥能使即大但今平無方須求索比得藥頃王要莫看待與藥已然後示王於是即便遠方取藥經十二年得藥來還與女令服將示於王王見歡喜即自念言實是良醫與我女藥能令卒長便勅左右賜以珍寶時諸人等笑王無智不曉籌量生來年月見其長大謂是藥力世人亦爾諸善知識而啓之言我欲求道願見教授使我立得善知識師以方便故教令坐禪觀十

二緣起漸積衆德獲阿羅漢位踊躍歡喜而作是言快哉大師速令我等證最妙法

灌甘蔗喻 十六

昔有二人共種甘蔗而作誓言種好者賞其不好者當重罰之時二人中一者念言甘蔗極甜若壓取汁還灌甘蔗樹甘美必甚得勝於彼即壓甘蔗取汁用溉冀望滋味反敗種子所有甘蔗一切都失世人亦爾欲求善福恃已豪貴專形挾勢迫脅下民陵奪財物以用作福本期善果不知將來反獲其殃如壓

甘蔗彼此都失 群一

債半錢喻 十七

往有商人貸他半錢久不得償即便往債前有大河雀他兩錢然後得度到彼往債竟不得見來還度河復度兩錢為半錢債而失四

錢兼有道路疲勞乏困所債甚少所失甚多果被衆人之所怪笑世人亦爾要少名利致毀大行苟容已身不顧禮儀現受惡名後得

苦報

就樓磨刀喻 十八

昔有一人貧窮困苦為王作事日月經久身體羸瘦王見憐愍賜一死駝貧人得已即便剥皮嫌刀鈍故求石欲磨乃於樓上得一磨石磨刀令利來下而剝如是數數往來磨刀後轉勞苦憚不能數上懸駝上樓就石磨刀深為衆人之所嗤笑猶如愚人毀破禁戒多聚錢財以用修福望得生天如懸駝上樓磨刀用功甚多所得甚少

乘船失孟喻 十九

昔有人乘船度海失一銀孟墮於水中即便

思念我今畫水作記捨之而去後當取之行
經二月到師子諸國見一河水便入其中覓
本失孟諸人問言欲何所作答言我先失孟
今欲覓取問言於何處失答言初入海失又
復問言失經幾時言失來二月問言失來二
月云何此覓答言我失孟時畫水作記本所
畫水與此無異是故覓之又復問言水雖不
別汝昔失時乃在於彼今在此覓何由可得
爾時衆人無不大笑亦如外道不修正行相
似善中橫計苦因以求解脫猶如愚人失孟
於彼而於此覓

人說王所縱暴喻 二十

昔有一人說王過罪而作是言王甚暴虐治
政無理王聞是語即大瞋恚竟不究悉誰作
此語信傍佞人捉一賢臣仰使剝脊取百兩

肉有人證明此無是語王心便悔索千兩肉
用爲補脊夜中呻喚甚大苦惱王聞其聲問
言何以苦惱取汝百兩十倍與汝意不足耶
何故苦惱傍人答言大王如截子頭雖得千
頭不免子死雖十倍得肉不免苦痛愚人亦
爾不畏後世貪得現樂苦切衆生調發百姓
多得財物望得滅罪而得福報譬如彼王剝
人之脊取人之肉以餘肉補望使不痛無有
是處

婦女欲更求子喻 二十一

往昔世時有婦女人始有一子更欲求子問
餘婦女誰有能使我重有子有一老母語此
婦言我能使爾求子可得當須祀天問老母
言祀須何物老母語言殺汝之子取血祀天
必得多子時此婦女便隨彼語欲殺其子傍

有智人嗤笑罵詈愚癡無智乃至如此未生子者竟可得而不殺現子愚人亦爾為生天故自投火坑種種害身為得生天

入海取沉水喻 二十二

昔有長者子入海取沉水積有年載方得一車持來歸家詣市賣之以其貴故卒無買者經歷多日不能得售心生疲厭以為苦惱見人賣炭時得速售便生念言不如燒之作炭可得速售即燒為炭詣市賣之不得半車炭之價直世間愚人亦復如是無量方便勤行精進仰求佛果以其難得便生退心不如發心求聲聞果速斷生死作阿羅漢

賊偷錦繡用裹氈毘喻 二十三

昔有賊人入富家舍偷得錦繡即持用裹故弊氈毘種種財物為智人所笑世間愚人亦

復如是既有信心入佛法中修行善法及諸功德以貪利故破於清淨戒及諸功德為世所笑亦復如是

種熬胡麻子喻 二十四

昔有愚人生食胡麻子以為不美熬而食之為美便生念言不如熬而種之後得美者便熬而種之求無生理世人亦爾以菩薩曠劫修行因難行苦行以為不樂便作念言不如作阿羅漢速斷生死其功甚易後欲求佛果終不可得如彼焦種無復生理世間愚人亦復如是

水火喻 二十五

昔有一人事須火用及以冷水即便宿火以燥盥盛水置於火上後欲取火而火都滅欲取冷水而水復熱火及冷水二事俱失世間

之人亦復如是入佛法中出家求道既得出家還復念其妻子眷屬世間之事五欲之樂由是之故失其功德之火持戒之水念欲之人亦復如是

人效王眼瞞喻 二十六

昔有一人欲得王意問餘人言云何得之有人語言若欲得王意者王之形相汝當效之此人即便往至王所見王眼瞞便效王瞞王問之言汝為病耶為著風耶何以眼瞞其人答王我不病眼亦不著風欲得王意見王眼瞞故效王也王聞是語即大瞋恚即便使人種種加苦擯令出國世人亦爾於佛法王欲得親近求其善法以自增長既得親近不解如來法王為衆生故種種方便現其闕短或聞其法見有字句不正便生譏毀效其不是

由是之故於佛法中永失其善墮於三惡如彼愚人亦復如是

治鞭瘡喻 二十七

昔有一人為王所鞭既被鞭已以馬屎傳之欲令速差有愚人見之心生歡喜便作是言

我快得是治瘡方法即便歸家語其兒言汝

鞭我背我得好法今欲試之兒為鞭背以馬

屎傳之以為善巧世人亦爾聞有人言修不

淨觀即得除去五陰身瘡便作是言我欲觀

於女色及以五欲未見不淨反為女色之所

惑亂流轉生死墮於地獄世間愚人亦復如

是

為婦買鼻喻 二十八

昔有一人其婦端正唯其鼻醜其人出外見他婦女面貌端正其鼻甚好便作念言我今

寧可截取其鼻著我婦面上不亦好乎即截他婦鼻持來歸家急喚其婦汝速出來與汝好鼻其婦出來即割其鼻尋以他鼻著婦面上既不相著復失其鼻唐使其婦受大苦痛世間愚人亦復如是聞他宿舊沙門婆羅門有大名德而為世人之所恭敬得大利養便作是念言我今與彼便為不異虛自假稱妄言有德既失其利有傷其行如截他鼻徒自傷損世間愚人亦復如是

貧人燒麤褐衣喻 群一 二十九

昔有一人貧窮困乏與他客作得麤褐衣而披著之有人見之而語之言汝種姓端正貴人之子云何著此麤弊衣褐我今教汝當使汝得上妙衣服當隨我語終不欺汝貧人歡喜敬從其言主人即便在前然火語貧人言

今可脫汝麤褐衣著於火中於此燒處當使汝得上妙欽服貧人即便脫著火中既燒之後於此火處求覓欽服都無所得世間之人亦復如是從過去身修諸善法得此人身應當保護進德修業乃為外道邪惡妖女之所欺誑汝今當信我語修諸苦行投巖赴火捨身身已當生梵天長壽快樂便用其語即捨身命身死之後墮於地獄備受諸苦既失人身空無所獲如彼貧人亦復如是

牧羊人喻 三十

昔有一人巧於牧羊其羊滋多乃有千萬極大慳貪不肯外用時有一人善於巧詐便方便便往共親友而語之言我今共汝極成親愛便為一體更無有異我知彼家有一好女當為汝求可用為婦牧羊之人聞之歡喜便

大與羊及諸財物其人復言汝婦今日已生一子牧羊之人未見於婦聞其已生心大歡喜重與彼物其人後復而語之言汝兒生已今已死矣牧羊之人聞此人語便大啼泣噓歎不已世間之人亦復如是既修多聞為其名利秘惜其法不肯為人教化演說為此漏身之所誑惑妄期世樂如已妻息為其所欺喪失善法後失身命并及財物便大悲泣生其憂苦如彼牧羊之人亦復如是

霍倩瓦師喻 三十一

詳一

十六

昔有婆羅門師欲作大會語弟子言我須瓦器以供會用汝可為我霍倩瓦師詣市覓之時彼弟子往瓦師家時有一人驢負瓦器至市欲賣須臾之間驢盡破之還來家中啼哭懊惱弟子見已而問之言何以悲歎懊惱如

是其人答言我為方便勤苦積年始得成器詣市欲賣此弊惡驢須臾之頃盡破我器是故懊惱爾時弟子見聞是已歡喜念言此驢乃是狂物久時所作須臾能破我今當買此驢瓦師歡喜即便賣與乘來歸家師問之言汝何以不得瓦師將來用是驢為弟子答言此驢勝於瓦師瓦師久時所作瓦器少時能破時師語言汝大愚癡無有智慧此驢今者適可能破假使百年不能成一世間之人亦復如是雖百年受人供養都無報償常為損害終不為益背恩之人亦復如是

估客偷金喻 三十二

昔有二估客共行商賈一賣真金其第二者賣兜羅綿有他買真金者燒而試之第二估客即便偷他被燒之金用兜羅綿裹時金熱

詳一

十七

故燒綿都盡情事既露二事俱失如彼外道
偷取佛法著已法中妄稱已有非是佛法由
是之故燒滅外典不行於世如彼偷金事情
都現亦復如是

斫樹取果喻 三十二

昔有國王有一好樹高廣極大常有好果香
而甜美時有一人來至王所王語之言此之
樹上將生美果汝能食不即答王言此樹高
廣雖欲食之何由能得即便斷樹望得其果
既無所獲徒自勞苦後還欲豎樹已枯死都
無生理世間之人亦復如是如來法王有持
戒樹能生勝果心生願樂欲得果食應當持
戒修諸功德不解方便反毀其禁如彼伐樹
復欲還活都不可得破戒之人亦復如是

送美水喻 三十四

昔有一聚落去王城五由旬村中有好美水
王勅村人常使日日送其美水村人疲苦悉
欲移避遠此村去時彼村主語諸人言汝等
莫去我當為汝白王改五由旬作三由旬使
汝得近往來不疲即往白王王為改之作三
由旬衆人聞已便大歡喜有人語言此故是
本五由旬更無有異雖聞此言信王語故終
不肯捨世間之人亦復如是修行正法度於
五道向涅槃城心生厭倦便欲捨離頓駕生
死不能復進如來法王有大方便於一乘法
分別說三小乘之人聞之歡喜以為易行修
善進德求度生死後聞人說無有三乘故是
一道以信佛語終不肯捨如彼村人亦復如
是

寶篋鏡喻 三十五

十一

十八

昔有一人貧窮困乏多負人債無以可償即
便逃避至空曠處值篋滿中珍寶有一明鏡
著珍寶上以蓋覆之貧人見已心大歡喜即
便發之見鏡中人便生驚怖又手語言我謂
空篋都無所有不知有君在此篋中莫見瞋
也凡夫之人亦復如是爲無量煩惱之所窮
困而爲生死魔王債主之所纏著欲避生死
入佛法中修行善法作諸功德如值寶篋爲
身見鏡之所惑亂妄見有我即便封著謂是
真實於是墮落失諸功德禪定道品無漏諸
善三乘道果一切都失如彼愚人棄於寶篋
著我見者亦復如是

破五通仙眼喻

三十六

歡喜便語臣言云何得使此人常在我國不
餘處去使我藏中得多珍寶有一愚臣輒便
往至挑仙人雙眼持來白王臣以挑眼更不
得去常住是國王語臣言所以貪得仙人住
者能見地中一切伏藏汝今毀眼何所復住
世間之人亦復如是見他頭陀苦行山林曠
野塚間樹下修四意止及不淨觀便強將來
於其家中種種供養毀他善法使道果不成
喪其道眼已失其利空無所獲如彼愚臣唐
毀他目也

殺群牛喻

三十七

昔有一人有二百五十頭牛常驅逐水草隨
時餓食時有一虎噉食一牛爾時牛主即作
念言已失一牛俱不全足用是牛爲即便驅
至深坑高岸排著坑底盡皆殺之凡夫愚人

亦復如是受持如來具足之戒若犯一戒不生慚愧清淨懺悔便作念言我以破一戒歸不具足何用持爲一切都破無一在者如彼愚人盡殺群牛無一在者

飲木筩水喻 三十八

昔有一人行來渴乏見木筩中有清淨流水就而飲之飲水已足即便舉手語木筩言我已飲竟水莫復來雖作是語水流如故便瞋恚言我已飲竟語汝莫來何以故來有人見之言汝大愚癡無有智慧汝何以不去語言莫來即爲挽却牽餘處去世間之人亦復如是爲生死渴愛飲五欲鹹水旣爲五欲之所疲歎如彼飲足便作是言汝色聲香味莫復更來使我見也然此五欲相續不斷旣見之已便復瞋恚語汝速滅莫復更生何以故來

使我見之時有智人而語之言汝欲得離者當攝汝六情閉其心意妄想不生便得解脫何必不見欲使不生如彼飲水愚人等無有異

見他塗舍喻 三十九

昔有一人往至他舍見他屋舍牆壁塗治其地平正清淨甚好便問之言用何和泥得如見好主人答言用稻穀麩水浸令熟和塗泥壁故得如是愚人即便而作念言若純以稻麩不如合稻而用作之壁可白淨泥治平好便用稻穀和泥用塗其壁望得平正反更高下壁都坼裂虛棄稻穀都無利益不如惠施可得功德凡夫之人亦復如是聞聖人說法修行諸善捨此身已可得生天及以解脫便自殺身望得生天及以解脫徒自虛喪空無

可獲如彼愚人

治禿喻 四十

昔有一人頭上無毛冬則大寒夏則患熱兼為蚊蚋之所咬食晝夜受惱甚以為苦有一醫師多諸方術時彼禿人往至其所語其醫言唯願大師為我治之時彼醫師亦復頭禿即便脫帽示之而語之言我亦患之以為痛苦若令我治能得差者應先自治以除其患世間之人亦復如是為生老病死之所侵惱欲求長生不死之處聞有沙門婆羅門等世之良醫善療眾患便往其所而語之言唯願為我除去無常生死之患常處安樂長存不變時婆羅門等即便報言我亦患此無常生老病死種種求見長存之處終不能得今我若能使汝得者我亦應先自得令汝亦得如

彼患禿之人徒自疲勞不能得差

毗舍闍鬼喻 四十一

昔有二毗舍闍鬼共有一篋一杖一履二鬼共爭各欲得二鬼紛紜竟日不能使平時有一人來見之已而問之言此篋杖履有何奇異汝等共爭瞋忿乃爾二鬼答言我此篋者能出一切衣服飲食牀褥卧具資生之物盡從中出執此杖者怨敵歸伏無敢與爭著此履者能令人飛行無罣礙此人聞已即語鬼言汝等小遠我當為汝平等分之鬼聞其語尋即遠避此人即時抱篋捉杖躡履而飛二鬼愕然竟無所得人語鬼言爾等所諍我已得去今使爾等更無所諍毗舍闍者喻於眾魔及以外道布施如篋人天五道資用之具皆從中出禪定如杖銷伏魔怨煩惱之賊持

戒如履必昇人天諸魔外道誣篋者喻於有漏中強求果報空無所得若能修行善行及以布施持戒禪定便得離苦獲得道果

估客駝死喻 四十二

譬如估客遊行商賈會於路中而駝卒死駝上所載多有珍寶細軟上氈種種雜物駝既死已即剝其皮商主捨行坐二子弟而語之言好看駝皮莫使濕爛其後天雨二人頑癡盡以好氈覆此皮上氈盡濕爛皮氈之價理自懸殊以愚癡故以氈覆皮世間之人亦復如是其不殺者喻於白氈其駝皮者即喻財貨天雨濕爛喻於放逸敗壞善行不殺戒者即佛法身最上妙因然不能修但以財貨造諸塔廟供養眾僧捨根取末不求其本漂浪五道莫能自出是故行者應當精心持不殺

戒

磨大石喻 四十三

譬如有人磨一大石勤加功力經歷日月作小戲牛用功既重所期甚輕世間之人亦復如是磨大石者喻於學問精勤勞苦作小牛者喻於名聞互相是非夫為學者研思精微博通多識宜應復行遠求勝果方求名譽慙慢貢高增長過患

食半餅喻 四十四

譬如有人因其飢故食七枚煎餅食六枚半已便得飽滿其人恚悔以手自打而作是言我今飽足由此半餅然前六餅唐自捐棄設如半餅能充足者應先食之世間之人亦復如是從本以來常無有樂然其癡倒橫生樂想如彼癡人於半番餅生於飽想世人無知

解一

三

以富貴爲樂夫富貴者求時甚苦既獲得已
守護亦苦後還失之憂念復苦於三時中都
無有樂猶如衣食遮故名樂於辛苦中橫生
樂想諸佛說言三界無安皆是苦凡夫倒
惑橫生樂想

奴守門喻 四十五

譬如有人將欲遠行勅其奴言爾好守門并
看驢索其主行後時隣里家有作樂者此奴
欲聽不能自安尋以索繫門置於驢上負至
戲處聽其作樂奴去之後舍中財物賊盡持
去大家行還問其奴言財寶所在奴便答言
大家先付門驢及索自是以外非奴所知大
家復言留爾守門正爲財物財物既失用於
門爲生死愚人爲愛奴僕亦復如是如來教
誡常護根門莫著六塵守無明驢看於愛索

而諸比丘不奉佛教貪求利養詐現清白靜
處而坐心意流馳貪著五欲爲色聲香味之
所惑亂無明覆心愛索纏縛正念覺意道品
財寶悉皆散失

偷犛牛喻 四十六

譬如一村共偷犛牛而共食之其失牛者逐
跡至村喚此村人問其由狀而語之言爾在
此村不偷者對曰我實無村又問爾村中有
池在此池邊共食牛不答言無池又問池傍
有樹不對言無樹又問偷牛之時在爾村東
不對曰無東又問當爾偷牛非日中時耶對
曰無中又問從何無村及以無樹何有天下
無東無時知爾妄語都不可信爾偷牛食不
對言實食破戒之人亦復如是覆藏罪過不
肯發露死入地獄諸天善神以天眼觀不得

覆藏如彼食牛不得欺抵

貧人能作鴛鴦鳴喻 四十七

昔外國法節慶之日一切婦女盡持優鉢羅

華以為鬢飾有一貧人其婦語言爾若能得

優鉢羅華來用與我為爾作妻若不能得我

捨爾去其夫先來常善能作鴛鴦之鳴即入

王池作鴛鴦鳴偷優鉢羅華時守池者而作

是問池中者誰而此貧人失口答言我是鴛

鴦守者捉得將詣王所而於道中復更和聲

作鴛鴦鳴守池者言爾先不作今作何益世

間愚人亦復如是終身殘害作諸惡業不習

心行使令調善臨命終時方言今我欲得修

善獄卒將去付閻羅王雖欲修善亦無所及

已如彼愚人欲到王所作鴛鴦鳴

野干為折樹枝所打喻 四十八

譬如野干在於樹下風吹枝折墮其上即

便閉目不欲看樹捨棄而走到于露地乃至

日暮亦不肯來遙見風吹大樹枝柯動搖上

下便言喚我尋來樹下愚癡弟子亦復如是

已得出家得近師長以小詞責即便逃走復

於後時遇惡知識惱亂不已方還師所如是

去來是為愚惑

小兒爭分別毛喻 四十九

昔日有二小兒入河遊戲於此水底得一把

毛一小兒言此是仙鬚一小兒言此是羆毛爾

時河邊有一仙人此二小兒諍之不已詣彼

仙所決其所疑而彼仙人尋即取米及胡麻

子口中含嚼吐著掌中語小兒言我掌中者

似孔雀屎而此仙人不答他問人皆知之世

間愚人亦復如是說法之時戲論諸法不答

正理如彼仙人不答所問為一切人之所噴
笑浮漫虛說亦復如是

醫治脊僂喻

五十

譬如有人卒患脊僂請醫療治醫以酥塗上
下著板用力痛壓不覺雙目一時併出世間
愚人亦復如是為修福故治生估販作諸非
法其事雖成利不補害將來之世入於地獄
喻雙目出

百喻經卷上

音釋

毘 毘力朱切 毘音 購 購純切 買 買侯切
同音 毘 毘毛布也 毘 毘主切 毘 毘動也 買 買易也
同音 毘 毘長也 毘 毘力主切 毘 毘力主切 買 買易也
切音 齋 齋持也 齋 齋昌兩切 壘 壘力執切
也 齋 齋持也 齋 齋昌兩切 壘 壘力執切
音擊土 齋 齋持也 齋 齋昌兩切 壘 壘力執切
擊也 齋 齋持也 齋 齋昌兩切 壘 壘力執切

音希 驚 驚悲 倩 倩七政切 假 假於 僂 僂切
明而抽息也 倩 倩使人也 僂 僂於 僂切
也 驚 驚五各切 驚 驚河也

齊

百喻經卷下

群二

蕭齊 天竺三藏求那毗地譯

五人買婢共使喻 伎人作樂喻 師患脚

付二弟子喻 蛇頭尾共爭在前喻 願為

王剃鬚喻 索無物喻 躡長者口喻 二

子分財喻 觀作瓶喻 見水底金影喻

梵天弟子造物喻 病人食雉肉喻 伎人

著戲羅剎服共相驚怖喻 人謂故屋中有

惡鬼喻 五百歡喜丸喻 長者共商人入

海採寶喻 夫婦食餅共為要喻 共相怨

害喻 效其祖先急速食喻 嘗菴婆羅果

喻 為二婦故喪其兩目喻 唵米決口喻

詐言馬死喻 出家凡夫貪利養喻 駝

甕俱失喻 田夫思願王女喻 捋驢乳喻

與兒期早行喻 為王負机喻 倒灌喻

為羆所齧喻 以種田喻 獼猴喻 月

蝕打狗喻 女婦患眼痛喻 父取兒耳璫

喻 劫盜分財喻 獼猴把豆喻 得金鼠

狼喻 地得金錢喻 貧人欲與富者等物

喻 小兒得歡喜丸喻 老母捉羆喻 摩

尼水竇喻 二鴿喻 詐稱眼盲喻 惡賊

所劫失氈喻 小兒得大龜喻

五人買婢共使喻

譬如五人共買一婢其中一人語此婢言與

我浣衣次有一人復語浣衣婢語次者先與

其浣後者恚曰我共前人同買於汝云何獨

爾即鞭十下如是五人各打十下五陰亦爾

煩惱因緣合成此身而此五陰恒以生老病

死無量苦惱榜管衆生

伎人作樂喻

譬如伎人王前作樂王許千錢後從王索王不與之王語之言汝向作樂空樂我耳我與汝錢亦樂汝耳世間果報亦復如是人中天上雖受少樂亦無有實無常敗滅不得久住如彼空樂

師患脚付二弟子喻^{群二}

譬如一師有二弟子其師患脚遣二弟子人當一脚隨時按摩其二弟子常相憎嫉一弟子行其一弟子捉其所當按摩之脚以石打破彼既來已忿其如是復捉其所按之脚尋復打破佛法學徒亦復如是方等學者非斥小乘小乘學者復非方等故使大聖法典二途兼忘

蛇頭尾共爭在前喻^四

譬如有蛇尾語頭言我應在前頭語尾言我

恒在前何以卒爾頭果在前其尾纏樹不能得去放尾在前即墮火坑燒爛而死師徒弟子亦復如是言師者老每恒在前我諸年少應爲導首如是年少不閑戒律多有所犯因即相牽入於地獄

願爲王剃鬚喻^五

昔者有王有一親信於軍陣中歿命救王使得安全王大歡喜與其所願即便問言汝何所求恣汝所欲臣便答言王剃鬚時願聽我剃王言此事若適汝意聽汝所願如此愚人^{群二}世人所笑半國之治大臣輔相悉皆可得乃求賤業愚人亦爾諸佛於無量劫難行苦行自致成佛若得遇佛及值遺法人身難得譬如盲龜值浮木孔此二難值今已遭遇然其意劣奉持少戒便已爲足不求涅槃勝妙法

也無心進求自行邪事便已爲足

索無物喻^六

昔有二人道中共行見有一人將故麻車在嶮路中不能得前時將車者語彼二人佐我推車出此嶮路二人答言與我何物將車者言無物與汝時此二人即佐推車至於平地語將車人言與我物來答言無物又復語言與我無物二人之中其一人者含笑而言彼不肯與何足爲愁其人答言與我無物必應有無物其一人言無物者二字共合是爲假名世俗凡夫著無物者便生無所有處其二一人言無物者即是無相無願無作

躡長者口喻^七

昔有大富長者左右之人欲取其意皆盡恭敬長者唾時左右之人以脚踏却有一愚者

不及得躡而作是言若唾地者諸人躡却欲唾之時我當先躡於是長者正欲咳唾時此愚人即便舉脚踏長者口破脣折齒長者語愚人言汝何以故躡我脣口愚人答言若長者唾出口落地左右諂者已得躡去我雖欲躡每常不及以是之故唾欲出口舉脚先躡望得汝意凡物須時時未及到強設功力反得苦惱以是之故世人當知時與非時

二子分財喻^八

昔摩羅國有一刹利得病極重必知定死誠勅二子我死之後善分財物二子隨教於其死後分作二分兄弟不平爾時有一野老人言教汝分物使得平等現所有物破作二分云何破之所謂衣裳中割作二分盤瓶亦復中破作二分所有瓮瓦亦破作二分錢

亦破作二分如是一切所有財物盡皆破之
而作二分如是分物人所嗤笑如諸外道偏
修分別論門有四種有決定答論門譬如人

一切有皆死此是決定答死者必有生是應
分別答愛盡者無生有愛必有生是名分別

答論門有問人爲最勝不應反問言汝問三

惡道爲問諸天若問三惡道人實爲最勝若

問於諸天人必爲不如如是等義名反問答

論門若問十四難若問世界及衆生有邊無

邊有終始無終始如是等義名置答論門諸

外道愚癡自以爲智慧破於四種論作一分

別論喻如愚人分錢物破錢爲兩段

觀作瓶喻^九

譬如二人至陶師所觀其蹋輪而作瓦瓶看

無厭足一人捨去往至大會極得美饌又獲

珍寶一八觀瓶而作是言待我看訖如是漸
冉乃至日沒觀瓶不已失於衣食愚人亦爾
修理家務不覺非常

今日營此事 明日造彼業 諸佛大龍出

雷音遍世間 法雨無障礙 緣事故不聞

不知死卒至 失此諸佛會 不得法珍寶

常處惡道窮 背棄於正法 彼觀緣事瓶

終當無竟已 是故失法利 永無解脫時

見水底金影喻^十

昔有癡人往大池所見水底影有真金像謂

呼有金即入水中撓泥求覓疲極不得還出

復坐須臾水清復現金色復更入裏撓泥更

求覓亦復不得其父覓子得來見子而問子

言汝何所作疲困如是子白父言水底有真

金我時投水欲撓泥取疲極不得父看水底

真金之影而知此金在於樹上所以知之影現水底其父言曰必飛鳥銜金著於樹上即隨父語上樹求得

凡夫愚癡人 無智亦如是 於無我陰中

橫生有我想 如彼見金影 勤苦而求覓

徒勞無所得

梵天弟子造物喻 十一

婆羅門眾皆言大梵天王是世間父能造萬

物造萬物主者有弟子言我亦能造萬物實

是愚癡自謂有智語梵天言我欲造萬物梵

天王語言莫作此意汝不能造不用天語便

欲造物梵天見其弟子所造之物即語之言

汝作頭太大作項極小作手太大作臂極小

作腳極小作踵極大如似毗舍闍鬼以此義

當知各各自業所造非梵天能造諸佛說法

新二 六

不著二邊亦不著斷亦不著常如似八正道說法諸外道見是斷常事已便生執著欺誑世間作法形像所說實是非法

病人食雉肉喻 十二

昔有一人病患委篤良醫占之云須恒食一

種雉肉可得愈病而此病者市得一雉食之

已盡更不復食醫於後時見便問之汝病愈

未病者答言醫先教我恒食雉肉是故今者

食一雉已盡更不敢食醫復語言若前雉已

盡何不更食汝今云何止食一雉望得愈病

一切外道亦復如是聞佛菩薩無上良醫說

言當解心識外道等執於常見便為過去未

來現在唯是一識無有遷謝猶食一雉是故

不能療其愚惑煩惱之病大智諸佛教諸外

道除其常見一切諸法念念生滅何有一識

常恒不變如彼世醫教更食雜而得病愈佛亦如是教諸衆生令得解諸法壞故不常續故不斷即得滅除常見之病

伎人著戲羅刹服共相驚怖喻^{十三}

昔乾陀衛國有諸伎人因時飢儉遂食他土

經婆羅新山^{辨二}而此山中素饒惡鬼食人羅刹

時諸伎人會宿山中山中風寒然火而卧伎

人之中有患寒者著彼戲衣羅刹之服向火

而坐時行伴中從睡寤者卒見火邊有一羅

刹竟不諦觀捨之而走遂相驚動一切伴侶

悉皆逃奔時彼伴中著羅刹衣者亦復尋逐

奔馳絕走諸同行者見其在後謂欲加害倍

增惶怖越度山河投赴溝壑身體傷破疲極

委頓乃至天明方知非鬼一切凡夫亦復如

是處於煩惱飢儉善法而欲遠求常樂我淨

無上法食便於五陰之中橫計於我以我見故流馳生死煩惱所逐不得自在墜墮三途惡趣溝壑至天明者喻生死夜盡智慧明曉方知五陰無有真我

人謂故屋中有惡鬼喻^{十四}

昔有故屋人謂此室常有惡鬼皆悉怖畏不

敢寢息時有一人自謂大膽而作是言我欲

入此室中寄卧一宿即入宿止後有一人自

謂膽勇勝於前人復聞傍人言此室中恒有

惡鬼即欲入中排門將前時先入者謂其是

鬼即復推門遮不聽前在後來者復謂有鬼

二人鬪諍遂至天明既相覩已方知非鬼一

切世人亦復如是因緣暫會無有宰主一

推析誰是我者然諸衆生橫計是非強生諍

訟如彼二人等無差別

五百歡喜丸喻 十五

昔有一婦荒嫖無度欲情既盛嫉惡其夫每思方策頻欲殘害種種設計不得其便會值其夫聘使隣國婦密為計造毒藥丸欲用害夫詐語夫言爾今遠使慮有乏短今我造作釋二五百歡喜丸用為資糧以送於爾爾若出國至他境界飢困之時乃可取食夫用其言至他界已未及食之於夜闇中止宿林間畏懼惡獸上樹避之其歡喜丸忘置樹下即以其夜值五百偷賊盜彼國王五百疋馬并及寶物來止樹下由其逃突盡皆飢渴於其樹下見歡喜丸諸賊取已各食一丸藥毒氣盛五百群賊一時俱死時樹上人至天明已見此群賊死在樹下詐以刀箭斫死屍收其鞍馬并及財寶驅向彼國時彼國王多將人衆

鞍乘來逐會於中路值於彼王彼王問言爾是何人何處得馬其人答言我是某國人而於道路值此群賊共相斫射五百群賊今皆一處死在樹下由是之故我得此馬及以珍寶來投王國若不見信可遣往看賊之瘡痕殺害處所王時即遣親信往看果如其言王時欣然歎未曾有既還國已厚加爵賞大賜珍寶封以聚落彼王舊臣咸生嫉妬而白王言彼是遠人未可服信如何卒爾寵遇過厚至於爵賞踰越舊臣遠人聞已而作是言誰有勇健能共我試請於平原校其技能舊人愕然無敢敵者後時彼國大曠野中有惡師子截道殺人斷絕王路時彼舊臣詳共議之彼遠人者自謂勇健無能敵者今復若能殺彼師子為國除害真為奇特作是議已便白

於王王聞是已給賜刀仗尋即遣之爾時遠人既受勅已堅強其意向師子所師子見之奮激嗚吼騰躍而前遠人驚怖即便上樹師子張口仰頭向樹其人怖急失所捉刀值師子口師子尋死爾時遠人歡喜踴躍來自於王王倍寵遇時彼國人率爾敬伏咸皆讚歎其婦人歡喜丸者喻不淨施王遣使者喻善知識至他國者喻於諸天殺群賊者喻得須陀洹強斷五欲并諸煩惱遇彼國王者喻遭值賢聖國舊人等生嫉妬者喻諸外道見有智者能斷煩惱及以五欲便生誹謗言無此事遠人激厲而言舊臣無能與我共為敵者喻於外道無敢抗衝殺師子者喻破惡魔既斷煩惱又伏惡魔便得無著道果封賞每常怖怯者喻能以弱而制於強其施初時雖無

淨心然彼其施遇善知識便獲勝報不淨之施猶尚如此況復善心歡喜布施是故應當於福田所勤心修施

長者共商人入海採寶喻 十六

昔有大長者子共諸商人入海採寶此長者子善誦入海捉船方法若入海水漩洑洑流磯激之處當如是捉如是正如是住語眾人言入海方法我悉知之眾人聞已深信其語既至海中未經幾時船師遇病忽然便死時長者子即便代處至洄洑駛流之中唱言當如是捉如是正船船繫迴旋轉不能前進至於實所舉船商人沒水而死凡夫之人亦復如是少習禪法安般數息及不淨觀雖誦其文不解其義種種方法實無所曉自言善解妄授禪法使前人迷亂失心倒錯法相終年累

歲空無所獲如彼愚人使他沒海

夫婦食餅共爲要喻^{十七}

昔者夫婦有三番餅夫婦共分各食一餅餘一當在共作要言若有語者要不與餅既作要已爲一餅故各不敢語須更有賊入家偷盜取其財物一切所有盡畢賊首夫婦二人以先要故眼看不語賊見不語即其夫前侵畧其婦其夫眼見亦復不語婦便喚賊語其夫言云何癡人爲一餅故見賊不喚其夫拍手笑言咄婢我定得餅不復與你世人聞之無不嗤笑凡夫之人亦復如是爲小名利故詐現靜默爲虛假煩惱種種惡賊之所侵畧喪其善法墜墮三塗都不怖畏求出世道方於五欲耽著嬉戲雖遭大苦不以爲患如彼愚人等無有異

釋二

十一

共相怨害喻

昔有一人共他相瞋愁憂不樂有人問言汝今何故愁悴如是即答之言有人毀我力不能報不知何方可得報之是以愁耳有人語言唯有毗陀羅呪可以害彼但有一患未及害彼反自害已其人聞已便大歡喜願但教我雖當自害要望傷彼世間之人亦復如是爲瞋恚故欲求毗陀羅呪用惱於彼竟未害他先爲瞋恚反自惱害墮於地獄畜生餓鬼如彼愚人等無差別

效其祖先急速食喻^{十九}

昔有一人從北天竺至南天竺住止既久即聘其女共爲夫婦時婦爲夫造設飲食夫得急吞不避其熱婦時怪之語其夫言此中無賊劫奪人者有何急事忽忽乃爾不安徐食

夫答婦言有好密事不得語爾婦聞其言謂有異法慙慙問之良久乃答我祖父已來法常速食我今效之是故疾耳世間凡夫亦復如是不達正理不知善惡作諸邪行不以為恥而云我父祖已來作如是法至死受行終不捨離如彼愚人習其速食以為好法

嘗菴婆羅果喻^{二十}

昔有一長者遣人持錢至他園中買菴婆羅果而欲食之而勅之言好甜美者汝當買來即便持錢往買其果果主言我此樹果悉皆美好無一惡者汝嘗一果足以知之買果者言我今當一一嘗之然後當取若但嘗一何以可知尋即取果一一皆嘗持來歸家長者見已惡而不食便一切都棄世間之人亦復如是聞持戒施得大富樂身常安隱無有諸

第十二

十二

患不肯信之便作是言布施得富我自得時然後可信目覩現世貴賤貧窮皆是先業所獲果報不知推一以求因果方懷不信須已目經一旦命終財物喪失如彼嘗果一切都棄

為二婦故喪其兩目喻^{二十一}

昔有一人聘取二婦若近其一為一所瞋不能裁斷便在二婦中間正身仰卧值天大雨屋舍淋漏水土俱下墮其眼中以先有要不敢起避遂令二目俱失其明世間凡夫亦復如是親近邪友習行非法造作結業墮三惡道長處生死喪智慧眼如彼愚夫為其二婦故二眼俱失

庵米決口喻^{二十二}

昔有一人至婦家舍見其擣米便往其所偷

米噉之婦來見夫欲共其語滿口中米都不應和羞其婦故不肯棄之是以不語婦怪不語以手摸着謂其口腫語其父言我夫始來卒得口腫都不能語其父即便喚醫治之時醫言曰此病最重以刀決之可得差耳即便以刀決破其口米從中出其事彰露世間之人亦復如是作諸惡行犯於淨戒覆藏其過不肯發露墮於地獄畜生餓鬼如彼愚人以小羞故不肯吐米以刀決口乃顯其過詐言馬死喻^{二十三}

昔有一人騎一黑馬入陣擊賊以其怖故不能戰聞便以血汗塗其面目詐現死相卧死人中其所乘馬爲他所奪軍衆既去便欲還家即截他人白馬尾來既到舍已有人問言汝所乘馬今爲所在何以不乘答言我馬已

死遂持尾來傍人語言汝馬本黑尾何以白默然無對爲人所笑世間之人亦復如是自言善好修行慈心不食酒肉然殺害眾生加諸楚毒妄自稱善無惡不造如彼愚人詐言馬死

出家凡夫貪利養喻^{二十四}

昔有國王設於教法諸有婆羅門等在我國內制抑洗淨不洗淨者驅令策使種種苦役有婆羅門空捉澡罐詐言洗淨人爲著水即便瀉棄便作是言我不洗淨王自洗之爲正意故用避王役妄言洗淨實不洗之出家凡夫亦復如是剃頭染衣內實毀禁詐現持戒望人利養復避王役外似沙門內實虛欺如捉空瓶但有外相駝甕俱失喻

昔有一人先甕中盛穀駱駝入頭甕中食穀後不得出既不得出以爲憂惱有一老人來語之曰汝莫愁也我教汝出汝用我語必得速出汝當斬頭自得出之即用其語以刀斬頭既復殺駝而復破甕如此癡人世人所笑

凡夫愚人亦復如是希心菩提志求三乘宜持禁戒謹防諸惡然爲五欲毀破淨戒既犯禁已捨離三乘縱心極意無惡不造乘及淨戒二俱捐捨如彼愚人駝甕俱失

田夫思願王女喻 二十六
昔有田夫遊行城邑見國王女顏貌端正世所希有晝夜想念情不能已思與交通無由可遂顏色瘵黃即成重病諸所親見便問其人何故如是答親里言我昨見王女顏貌端正思與交遊不能得故是以病耳我若不得

必死無疑諸親語言我當爲汝作好方便使汝得之勿得愁也後日見之便語之言我等爲汝便爲是得唯王女不欲田夫聞之欣然而笑謂呼必得世間愚人亦復如是不別時節春秋冬夏便於冬時擲種土中望得果實徒喪其功空無所獲芽莖枝葉一切都失世間愚人修習少福謂爲具足便謂善根已可證得如彼田夫希望王女

拏驢乳喻 二十七

昔邊國人不識於驢聞他說言驢乳甚美都無識者爾時諸人得一駝驢欲拏其乳諍共拏之其中有拏頭者有拏耳者有拏尾者有拏脚者復有拏器者各欲先得於前飲之中拏驢根謂呼是乳即便拏之望得其乳衆人疲馱都無所得徒自勞苦空無所獲爲一切

世人之所嗤笑外道凡夫亦復如是聞說於道不應求處妄生想念起種種邪見俛形自餓投巖赴火以是邪見墮於惡道如彼愚人妄求於乳

與兒期早行喻 二十八

昔有一人夜語兒言明當共汝至彼聚落有所取索兒聞語已至明清旦竟不問父獨往詣彼既至彼已身體疲極空無所獲又不得食飢渴欲死尋復迴還求見其父父見子來深責之言汝大愚癡無有智慧何不待我空自往來徒受其苦爲一切世人之所嗤笑凡夫之人亦復如是設得出家即剃鬚髮服三法衣不求明師諮受道法失諸禪定道品功德沙門妙果一切都失如彼愚人虛作往返徒自疲勞形似沙門實無所得

爲王負机喻 二十九

昔有一王欲入無憂園中歡娛受樂勅一臣言汝捉一机持至彼園我用坐息時彼使人羞不肯捉而白王言我不能捉我願擔之時王便以三十六机置其背上驅使擔之至於園中如是愚人爲世所笑凡夫之人亦復如是若見女人一髮在地自言持戒不肯捉之後爲煩惱所惑三十六物髮毛爪齒屎尿不淨不以爲醜三十六物一時都捉不生慚羞至死不捨如彼愚人擔負於机

倒灌喻 三十

十一

昔有一人患下部病醫言當須倒灌乃可瘥耳便集灌具欲以灌之醫未至頃便取服之腹脹欲死不能自勝醫既來至怪其所以即便問之何故如是即答醫言向時灌藥我取

服之是故欲死醫聞是語深責之言汝大愚人
不解方便即更以餘藥服之方得吐下兩
乃得瘥如此愚人爲世所笑凡夫之人亦復
如是欲修學禪觀種種方法應觀不淨及觀
數息應數息者及觀六界顛倒上下無有根
本徒喪身命爲其所困不諮良師顛倒禪法
如彼愚人飲服不淨

爲羆所齧喻 三十一

昔有父子與伴共行其子入林爲羆所齧爪
壞身體困急出林還至伴邊父見其子身體
傷壞怪問之言汝今何故被此瘡害子報父
言有一種物身毛就毳來毀害我父執弓箭
往到林間見一仙人毛髮深長便欲射之傍
人語言何故射之此人無害當治有過世間
愚人亦復如是爲彼雖著法服無道行者之

十七

十七

所罵辱而濫害良善有德之人喻如彼父羆
傷其子而枉加神仙
以種田喻 三十二

昔有野人來至田里見好麥苗生長鬱茂問
麥主言云何能令是麥茂好其主答言平治
其地兼加糞水故得如是彼人即便依法用
之即以水糞調和其田下種於地畏其自脚
踏地令堅其麥不生我當坐一牀上使人舉
之於上散種爾乃好耳即使四人各擎一脚
至田散種地堅逾甚爲人嗤笑恐以二足更
增八足凡夫之人亦復如是既修戒田善芽
將生應當師諮受行教誡令法芽生而反違
犯多作諸惡使使戒芽不生喻如彼人畏其
二足倒加其八

獼猴喻 三十三

昔有一獼猴爲大人所打不能柰何反怨小兒凡夫愚人亦復如是先所瞋人代謝不停滅在過去及於相續後生之法謂是前者妄生瞋忿毒恚彌深如彼癡猴爲大人所打反瞋小兒

月蝕打狗喻 三十四

昔阿修羅王見日月明淨以手障之無智常人狗無罪咎橫加於惡凡夫亦爾貪瞋愚癡橫苦其身卧棘刺上五熱炙身如彼月蝕枉橫打狗

女婦患眼痛喻 三十五

昔有一女人極患眼痛有知識女人問言汝眼痛耶答言眼痛彼女復言有眼必痛我雖眼未痛並欲挑眼恐其後痛傍人語言眼若在者或痛不痛眼若無者終身長痛凡愚之

十八

十八

人亦復如是聞富貴者衰患之本畏不布施恐後得報財物殷溢重受苦惱有人語言汝若施者或苦或樂若不施者貧窮大苦如彼女人不忍近痛便欲去眼乃爲長痛

父取兒耳璫喻 三十六

昔有父子二人緣事共行路賊卒起欲來剝之其兒耳中有真金璫其父見賊卒發畏失耳璫即便以手挽之耳不特決爲耳璫故便斬兒頭須臾之間賊便棄去還以兒頭著於肩上不可平復如是愚人爲世間所笑凡夫之人亦復如是爲名利故造作戲論言無二世有二世無中陰有中陰無心數法有心數法無種種妄想不得法實他人以如法論破其所說便言我論中都無是說如是愚人爲小名利便故妄語喪沙門道果身壞命終墮

三惡道如彼愚人爲少利故斬其兒頭

劫盜分財喻 三十七

昔有群賊共行劫盜多取財物即共分之等以爲分唯有鹿野欽婆羅色不純好以爲下分與最劣者下劣者得之恚恨謂呼大失至

群三

十九

城賣之諸貴長者多與其價一人所得倍於衆伴方乃歡喜勇悅無量猶如世人不知布施有報無報而行少施得生天上受無量樂方更悔恨悔不廣施如欽婆羅後得大價乃生歡喜施亦如是少作多得爾乃自慶恨不益爲

獼猴把豆喻 三十八

昔有一獼猴持一把豆誤落一豆在地便捨手中豆欲覓其一未得一豆先所捨者雞鴨食盡凡夫出家亦復如是初毀一戒而不能

悔已不悔故放逸滋蔓一切都捨如彼獼猴失其一豆一切都棄

得金鼠狼喻 三十九

昔有一人在路而行道中得一金鼠狼心生喜踊持置懷中涉道而進至水欲渡脫衣置地尋時金鼠變爲毒蛇此人深思寧爲毒蛇螫殺要當懷去心至冥感還化爲金傍邊愚人見其毒蛇變成真寶謂爲恒爾復取毒蛇內著懷裏即爲毒蛇之所螫螫喪身殞命世間愚人亦復如是見善獲利內無真心但爲利養來附於法命終之後墮在惡處如捉毒蛇被螫而死

地得金錢喻 四十

昔有貧人在路而行道中偶得一囊金錢心大喜踊即便數之數未能周金主忽至盡還

奪錢其人當時悔不疾去懊恨之情甚為極苦遇佛法者亦復如是雖得值遇三寶福田不勤方便修行善業忽爾命終墮三惡道如彼愚人還為其主奪錢而去如偈所說

今日營此業 明日造彼事 樂著不觀苦

不覺死賊至 群二 忽忽營眾務 凡人無不爾

如彼數金錢 其事亦如是

貧人欲與富者等財物喻 四十一

昔有一貧人有少財物見大富者意欲共等

不能等故雖有少財欲棄水中傍人語言此

物雖少可得延君性命數日何故捨棄擲著

水中世間愚人亦復如是雖復出家少得利

養心有希望常懷不足不能得與高德者等

獲其利養見他宿舊有德之人素有多聞多

眾供養意欲等之不能等故心懷憂苦便欲

罷道如彼愚人欲等富者自棄已財

小兒得歡喜丸喻 四十二

昔有一乳母抱兒涉路行道疲極睡眠不覺

時有一人持歡喜丸授與小兒小兒得已貪

其美味不顧身物此人即時解其鉗鑲瓔珞

衣物都盡持去比丘亦爾樂在眾務憤鬧之

處貪少利養為煩惱賊奪其功德戒寶瓔珞

如彼小兒貪少味故一切所有賊盡持去

老母捉罷喻 四十三

昔有一老母在樹下卧罷欲來搏爾時老母

繞樹走避罷尋後逐一手抱樹欲捉老母老

母得急即時合樹捺罷兩手罷不能動便有

異人來至其所老母語言汝共我捉殺分其

肉時彼人者信老母語即時共捉既捉之已

老母即便捨罷而走其人於後為罷所困如

是愚人爲世所笑凡夫之人亦復如是作諸異論既不善好文辭繁重多有諸病竟不成訖便捨終亡後人捉之欲爲解釋不達其意反爲其困如彼愚人代他捉熊反自被害

摩尼水竇喻 四十四

昔有一人與他婦通交通未竟夫從外來即便覺之住於門外伺其出時便欲殺害婦語人言我夫已覺更無出處唯有摩尼可以得出胡以水竇名爲摩尼欲令其人從水竇出其人錯解謂摩尼珠所在求覓而不知處即作是言不見摩尼珠我終不去須臾之間爲其所殺凡夫之人亦復如是有人語言生死之中無常苦空無我離斷常二邊處於中道於此中過可得解脫凡夫錯解便求世界有邊無邊及以衆生有我無我竟不能觀中道

之理忽然命終爲於無常之所殺害墮三惡道如彼愚人推求摩尼爲他所害

二鴿喻 四十五

昔有雄雌二鴿共同一巢秋果熟時取果滿巢於其後時果乾減少唯半巢在雄鴿雌言取果勤苦汝獨食之唯有半在雌鴿答言我不獨食果自減少雄鴿不信瞋恚而言非汝獨食何由減少即便以喙啄雌鴿殺未經幾日天降大雨果得濕潤還復如故雄鴿見已方生悔恨彼實不食我妄殺他即悲鳴命喚雌鴿汝何處去釋二凡夫之人亦復如是顛倒在懷妄取欲樂不觀無常犯於重禁悔之於後將何所及後雖悲歎如彼愚鴿

詐稱眼盲喻 四十六

昔有工匠師爲王作務不堪其苦詐言眼盲

便得脫苦有餘作師聞之便欲自壞其自用
避苦役有人語言汝何以自毀徒受其苦如
是愚人爲世人所笑凡夫之人亦復如是爲
少名譽及以利養便故妄語毀壞淨戒身死
命終墮三惡道如彼愚人爲少利故自壞其

目

爲惡賊所劫失氈喻 四十七

昔有二人爲伴共行曠野一人披一領氈中
路爲賊所剝一人逃避走入草中其失氈者
先於氈頭裹一金錢便語賊言此衣適可直
一枚金錢我今求以一枚金錢而用贖之賊
言金錢今在何處即便氈頭解取示之而語
賊言此是真金若不信我語今此草中有好
金師可往問之賊既見已復取其衣如是愚
人氈與金錢一切都失自失其利復使彼失

釋二

三十五

凡夫之人亦復如是修行道品作諸功德爲
煩惱賊之所劫掠失其善法喪諸功德不但
自失其利復使餘人失其道業身壞命終墮
三惡道如彼愚人彼此俱失

小兒得大龜喻 四十八

昔有一小兒陸地遊戲得一大龜意欲殺之
不知方便而問人言云何得殺有人語言汝
但擲置水中即時可殺爾時小兒信其語故
即擲水中龜得水已即便走去凡夫之人亦
復如是欲守護六根修諸功德不解方便而
問人言作何因緣而得解脫邪見外道天魔
波旬及惡知識而語之言汝但極意六塵恣
情五欲如我語者必得解脫如是愚人不諦
思惟便用其語身壞命終墮三惡道如彼小
兒擲龜水中

此論我所造 和合喜笑語 多損正實說
 觀義應不應 如似苦毒藥 和合為石蜜
 藥為破壞病 此論亦如是 正法中戲笑
 譬如彼狂藥 佛正法寂定 明照於世間
 如服吐下藥 以酥潤體中 我今以此義
 顯發於寂定 如阿伽陀藥 樹葉而裹之
 取藥塗毒竟 樹葉還棄之 戲笑如藥裹
 實義在其中 智者取正義 戲笑便應棄
 尊者僧伽斯那 造作癡華鬘竟

百喻經卷下

音釋

捋 郎括切 手
 捋取也
 窟 窟蒲切 奔切 也
 窟 窟蒲切 奔切 也
 涸 涸音切 長頸也
 摸 莫音切 腫之
 瘥 楚辭切 病除也
 穉 蘇舍切 長毛貌
 喙 音也
 榜 蒲庚切 擊也
 筴 管起之切 捶也
 漩 澁旬切 湍也
 澆 澆旬切 湍也
 駮 扶兩切 壯馬也

